

A szex antikézikönyve

Valerie Tasso

Tartalomjegyzék

A hazug közhelyek:

A gyönyör szerzés ért, a kommunikációért és a reprodukcióért szeretkezünk 17

A szexuális együttlét a vágygal kezdődik 23

Azt hisszük, tudjuk, mire vágyunk 27

A szex már nem tabu 31

Többet tudunk a szexről, mint régen 35

A szexszel kapcsolatos előítéletek mindig ugyanazok voltak 39

Az első alkalom sorsdöntő 45

A szexuális ösztön serdülőkorban alakul ki 48

Az előjáték az aktust készíti elő 52

Behatolás nélkül a szex nem lehet teljes 55

Akkor sikeres az aktus, ha orgazmussal végződik 59

Azért szexelünk, mert szórakoztató 62

Nem lehet szex nélkül élni 66

A szex egy biológiai impulzus 70

A férfiak mindig akarják, a nők viszont nem 76
 A nőknek nem megy szerelem nélkül 81
 Szex közben mindig a másakra kell figyelni 85
 A jó szexhez sokat kell gyakorolni 89
 Minél tovább bírja a férfi, annál jobb szerető 94
 A tantra megtanít órákon át dugni 98
 A többszörös orgazmusra mindenki képes 102
 A szimultán orgazmus az igazi 107
 A G-pont létezik 111
 A gésagolyók célja az örömszerzés 116
 Ha nem érzek gyönyört, akkor képtelen vagyok az orgazmusra 121
 A korai magömlés a férfi problémája 125
 A párom kevesebbet ér hozzám, már biztos nem szeret 130
 Az öregek kevésbé akarják 134
 Az önkielégítés a szexet helyettesíti 138
 Nehéz megbocsátani a hűtlenséget 142
 Aki kurvákhoz jár, annak valami hiányzik otthon 146
 A prostitúció megbe este lenit 151
 A prostituált eladja a testét 156
 A prostitúciót legalizálni, megtiltani vagy eltörölni kell 160
 A szexuális fantáziákat meg lehet valósítani 166
 Az afrodiziákumok léteznek 171
 A Káma-szútra új pózokat tanít a szeretkezéshez 176
 A méret a lényeg. A méret nem lényeg 180
 A csikló egy aprócska szerv 184
 Minden homoszexuális promiszkuit 188
 A szex sok veszélyt rejt magában 192
 A szex függőséget okoz 196
 A pornográfia közönséges, az erotika elegáns 201
 A vallás és a szex nem férnek meg egymás mellett 205
 Az analitikát csak a homoszexuálisok gyakorolják 210
 Van pár nemi úton terjedő betegség 214

A szexológia az orvosokra és a pszichológusokra tartozik 218

Az Íróő megjegyzései

A szereplők nevei közül néhány a képzelet szülötte, mint ahogy néhány helyszín is, ahol sohasem járlak.

Néhányan megérdemlik, hogy kilétük titokban maradjon, másokat én ítéltem erre.

De az álarcosbál színpadán minden jelenet, a jó és a rossz is, megtörtént eset.

Akiket szerettem, megtartják a nevüket, a szeretőim pedig megtartják a titkukat.

Bevezetésben!

Néhány évvel ezelőtt, amikor még egy elveszett kislány voltain (egyike azoknak, akik egy komikus szerint mindig a legfelkapottabbak), egy Albérlőként bemutatkozó férfihoz küldött az ügynökség. A találkára szokásomhoz híven öt perccel hamarabb érkeztem, jól borotvált szeméremdombmal, selyemcsipkés La Perla bugyiba és legcsábosabb mosolyomba öltözve. De be kell vallanom, Alberto megjelenése egy kicsit kiábrándított. Bár még nem járhatott az ötvenes éveiben, öreges és kissé hanyag volt a megjelenése, a hasa előreállt, a szakálla összevissza nőtt, a szemeit szinte ki se nyitotta. Miután minden különösebb lelkesedés nélkül üdvözölt (úgy tűnt., mintha egy hosszú álomból ébresztettem volna föl), az előszobát teljesen betöltő asztalkához

lépett, és egy félig leszakadt fiókból elővette a pénztárcáját.. Kivett néhány bankjegyet és felém nyújtotta, azt kérdezve, ennyiben állapodtunk-e meg. Egy nagyon franciás igennek válaszoltam, és engedélyt kértem, hogy felhívjam az ügynökségei. Feltette kezét mintegy jelezve, hogy tőle nyugodtan, őt aztán ez sem zavarja. Miután jelentettem az ügynökségnek, hogy minden rendben, egyenesen a szemébe néztem, és megkérdeztem, mit szeretne csinálni. Ez a kérdés rendszerint erősen stimuláló hatással van a kuncsaftokra, általában úgy felcsillan a szemük, mint a gyerekek, amikor megkapja a nyalókát, amit már jó ideje bámult a kirakatban. De Alberto fáradt ábrázata semmit sem változott. Közölte, hogy alig 10 perce kezdődött egy film, és talán pont végignézhetjük, amíg tart vele a munkaidőm. Szokatlanul izgatott lettem. Leültünk egy régi cinóbervörös kanapéra,

egy alig harminchárom centis lévő elé, és végignéztük a filmet. Alain Resnais *Szerelmem, Hirosima* című filmjét adták, francia eredetiben, spanyol felirattal. Elég ritka, hogy egy kliens megrendelje az örömlányt, és ne létesítsen vele szexuális kapcsolatot. Azokban a hónapokban, amikor ezt a mesterségei üztem, csak kétszer fordult elő velem, és mind a kétszer vegyes érzés fogott el. Egyrészt a megelégedettség érzése, mert minden nagyobb erőfeszítés nélkül jutottam pénzhez, másrészt nyugtalanított, hogy nem azért történt-e így, mert nem voltam képes elcsábítani a kuncsaftot. Az egész film alatt olyan három-négy megjegyzést lettem, Alberto pedig jó, ha egyszavas válaszokra méltatott. A fizetett óra tíz perccel a film vége előtt jári le. Ennek ellenére továbbra is arra a kicsi, a könyvek végtelen falából épphogy kilátszó készülékre szegeztem a tekintetem. Amikor a film végén megjelent a stáblista, Alberto felállt és köszönetei mondón. Ez volt az egyetlen alkalom azon az estén, amikor nyíltan mertem beszélni vele. Kertelés nélkül megkérdeztem, miért nem szexelt velem. Erre mintha csak külső készíttetésre nézett volna rám, mintha bocsánatot kért volna valakitől valami miatt, azt mondta: ..Kedvesem... a szex nem létezik." Abban a pillanatban azt gondoltam, ez talán egy célzás valamilyen testi zavarra, ami megakadályozza a szeretkezésben, vagy kiábrándult a szexből, vagy egyszerűen csak különködni akart. Azonban valami, talán a mindig egy rosszul becsukott ajtóra emlékeztető félig nyitott szemei, vagy az a töméntelen mennyiségű könyv, amitől féltem, hogy ránk zuhan, valahányszor Emmanuelle Riva elszuttogta Duras szövegét, vagy a mozdulat, amivel módszeresen vakarta a bal térdét, nem tudom mi, de valami azt súgta nekem: ez a kijelentés valami elsőprő erőt, valami vészjóslót és végzetesen igazat hordoz magában, amit én abban a pillanatban nem voltam képes megérteni. De rögtön el is terelte a figyelmemet róla, fiatal volt meg az este, és egy párocska van rám Barcelona előkelő negyedének egyik luxusvillájában Albérlői nem láttam viszont, és az ügynökségnél sem jelentkezett többet. Körülbelül négy évvel később Jorgéval szeretkeztem nem mindennapi szenvedéllyel egy másik, ezúttal okkersárga kanapén. Már órák, talán napok, talán több élet óta olvadtunk egybe egymással, mindig elveszítve és mindig újra megtalálva a másikat.

Amikor Jorge a rengeteg könyvet és több ezer szétdobált tárgyat
kerülgetve lement a stúdió lépcsőjén néhány sutiért, hogy
egy kicsit feléledjünk, eszembe jutott megkérdezni tőle, hogy
amit most csináltunk és csinálni is fogunk, az szex-e. A tetőablakon
beszűrődő fény kirajzolta az alakját, rám mosolygott, és lágyan,
mintha nem akarna felébreszteni, azt mondta: „A szex
nem létezik... csak az, amit csinálunk vele.”

Albertóval ellentétben Jorgét nagyon is láttam még. Azoktól
az összezavarodott és minket is összezavaró napoktól fogva nem
váltam el tőle.

Michel Foucault, akivel a lestin kívül minden gyönyörben részem
volt, egy nagyon érdekes hipotézist állított lel. Egy bizonyos
pillanattól fogva, melyet ő a viktoriánus korba helyez, a
szexet úgy hallgatják el, hogy beszélnek róla. Ez az ellentmondásosnak
tűnő formula (egy oximoron, ha esetleg egy irodalmár
is volna e sorok olvasói között) pusztító hatással bír. Nem a
hallgatással fojtjuk el a szexet, hanem a túlbeszéléssel. Hogy elhallgassuk,
mennyire határtalan és felemelő a szex, és hogy egy
könnyen kontrollálható valamivé tegyük, megállás nélkül beszélünk
és beszélünk arról, ami a szexben zavar minket. Egészen
addig, amíg végül a szex valami jól körülhatárolt és irányítható
dologgá válik, amíg nem lesz tabu a szexről beszélni, amíg
a tabu maga a szex lesz.

Amikor Alberto és Jorge a szex létezését vonták kétségbe, valójában
„a szex normatív és moralizáló diskurzusát” vonták kétségbe;
a formál, amit szavakkal, szavak millióival adtunk a szexnek.

Végeredményben azt vonták kétségbe, amit én ebben a
könyvben „a szex normatív diskurzusának” neveztem el; amiről
el akarják hitetni velünk, hogy a szex, de valójában nem más,
mini a szex moralista reprezentációja.

Ezt a normatív diskurzust, ami tulajdonképpen egyfajta
ideológiai program, azért alkottuk meg, hogy elfogadtassuk a
szexnek egy „modelljét”, de soha nem magát a szexet. Ennek a
szexnek nevezett terjedelmes diskurzusnak mindig egyetlenegy
írója volt és marad: a morál. Függetlenül attól, minek is öltözik
be: vallásnak, orvostudománynak, társadalomtudománynak...
a morál ura és parancsolója lett szexualitásunk modelljének.

Ez a modell pedig három lábon áll: a koituszon, a falloszon
és a párkultuszon.

A koilus a Modell legfőbb tevékenysége. Amíg maszturbálunk,
erotikus műveket lapozgatunk vagy meztelen testeket bámulunk,
addig „improduktív” lények vagyunk, nem reprodukáljuk
magunkat. Ezért a koitocentrikus modell mindezeket a
tevékenységeket csak a bemelegítés különböző formáinak tekinti,
lelkészülésnek a végső célra: a behatolásra.

Ebben a játékban a fallosz az, ami a leginkább foglalkoztatja a
Modellt. Falloccenirizmus a lehetővé teszi az emberi szexualitás
egy teljesen maszkulin szemszögből való megvilágítását.

Ugyan ki ne tudná, átlagosan hány centis egy pénisz? De hány
nő tudja vajon, hány centis a vaginája? Vagy még egy példa:
hogyan lehet az, hogy a huszonegyedik században még mindig
nem tudjuk az igazat, és nincsenek orvosi bizonyítékok a női

szexualitás működésének számos olyan feltevéséről, mini például a G-pont, a női ejakuláció (létezik-e vagy sem, és ha igen, akkor miből áll), vagy hogy van-e pusztán hüvelyi orgazmus Stb. stb. stb. Szemben a fallokralikus kultúra már-már a tündékhez, a Nagylábhoz és a Loch Ness-i szörnyhöz hasonlóan mitikus elemeivel épp itt az ideje feltenni a megfelelő kérdést. És talán ez a kérdés nem is az, hogy léteznek-e, hanem hogy miért nem tudjuk még mindig, hogy léteznek-e.

A „pár” tulajdonképpen nem más, mint a Modell erotikus társadalma. Ez ugyanis egy „családias” modell, ami azt várja el, hogy az aktus maga (merthogy az eredménytelen szex, mint láthattuk, nem ér semmit) védett, iskolázott, emberséges, felelősségteljes legyen. Amennyiben az erotika átlépi a pár kettősének határai, még ma is rendellenesnek és romlottnak tartjuk, vagy jobb esetben egyszerűen csak a szerelem hiányára ítéltetett különködésnek.

Ez a homogenizált és kontrollálható „kézikönyvszex” normatív diskurzusában általában unásig ismételt hamis állításokra épül, és így nemcsak arról győzzük meg magunkat, hogy igazak, hanem arról is, hogy más alternatíva nincs is. Olyan ez, mint egy lánc tartóssága, ami nem más, mint a láncszemek sikere. Ezek a végtelenségig ismételt és ismertetett állítások, ezek a vasból készült láncszemek pedig maguk a közhelyek. És akkora erejük van, hogy pontosan úgy ahogyan néhány politológus a történelem végóráját és néhány kritikus a művészet pusztulását jósolta, ma elkezdhetünk a szex haláláról beszélni. Amikor az alternatívák megszűnnek, mert egy Modell egyedülív és megkérdőjelezhetetlenné válik, akkor romba dől az evolúció, a fejlődés és a növekedés. Amikor egy dolog egyvalami lesz és semmi más, csak ez az egyetlen dolog, akkor elkezdi semmivé válni.

Ez a könyv a közhelyek ellen íródott, a félrevezetés ellen, melyet magukban hordoznak és a beletörődés ellen, amit feltételeznek. Mondják, egy nap Platón „kétlábú, nem tollas állat”-ként határozta meg az embert, és erre a bölcs Diogenész egészen a háza ajtajáig cipelt egy kopasztott csirkét, azt kiabálva: „lessék, ez Platón embere”. Ezután a lecke után az athéni filozófus átformálta definícióját: „kétlábú, nem tollas, sima körmű állat”.

A szex terén is szükség volna egy ilyen cinikusra, aki a moralista házához visz egy kopasztott csirkét (vagy kakast).

Na de hogyan kérdőjelezzünk meg egy kézikönyvet úgy, hogy nem alkotunk egy másikat helyette? Vannak olyan erkölcstelen személyek, akik teljes precizitással beszélnek a szexualitásról: ők a költők. Leopoldo Maria Panero teljesen nyíltan, a szex felől közelítve beszél, amikor így kezdi a versét: „nem a szex az, amit a szexben keresek veled”. Talán azért, mert a költészetben ahogyan Baudelaire mondta - „a mű logikája minden morális álláspontot helyettesít.

De ez nem egy verseskönyv, hanem egy arcátlan és minden félelemtől mentes ismeretterjesztő írás. És persze egyszerű, nagyon egyszerű. Egy olyan könyv ez, amely a jelenleg használatban és fogyasztásban lévő használati utasításokkal akar szembeszállni, mert a szexualitásunk nem egy KRESZ-tankönyv és nem is egy zongora, amil be kell hangolni, majd megtanulni

művészi pontossággal és összehangoltan játszani rajta. Egy olyan írás, ami el akarja szakítani a szavak láncát, amivel tévedésből megköjtük a szexualitásunkat. Ez a könyv nem arra van, hogy problémákat oldjon meg, hanem hogy elkerülje őket, hogy ne alakuljanak ki ott, ahol valójában nem is léteznek, és sokkal inkább arra, hogy kérdéseket tegyen fel, mintsem hogy válaszokat adjon.

Így lett ennek a könyvnek a címe A szex antikézikönyve. Egy spanyol polgárháborús vígjátékban egy kiábrándult Franco-párti őrmester nagyjából a következő párbeszédbe bonyolódott egy közlegénnyel az ezredéből: „Hát te? Te mit keresel itt?”

A kifogástalanul harcias és képzett katona azt válaszolta: „Őrmester, én azért vagyok itt, hogy a vörös horda ne törhessen be.”

Mire az őrmester, aki már torkig volt a háborúval, dühösen förmedt rá: „Egyáltalán tudod te, mi az, hogy »horda«, te semmirekellő?”

Ez a könyv azért született meg, hogy megpróbálja megmagyarázni, mi is az a horda, hogy megpróbálja elkerülni még több (ágyban, zuhany alatt és beszédben igencsak zavaró) semmirekellő intézményesített képzését. Hogy aztán később, a tudás által adott szabadság segítségével mindenki legjobb belátása szerint cselekedjen, anélkül, hogy bármilyen másik kézikönyvből tanult volna.

Egyszer azt mondtam, hogy kurva voltam. Emellett talán még ma is kitartok.

VALÉRIE TASSO

2007 novembere

A HAZUG KÖZHELYEK

A Gyönyör szerzésért, a kommunikációért és a reprodukcióért szeretkezünk

*Miután pedig az egységes természet kettéhasadt,
mind a két felet a másikhoz húzta a vágy, átkarolták
egymást és összefonódtak, egyesülésre áhítozva,
és végül belehaltak az éhségbe és a teljes
tétlenségbe, mert semmit sem akarlak egymás
nélkül csinálni.*

Platón: Á lakoma

(Telegdi Zsigmond fordítása)

„A szex az a fogalom, amit szexualizált lényekként alkotunk magunkkal kapcsolatban.” Ez a definíció nem az enyém, hanem Efigenio Amezuáé, és nagy valószínűséggel többször visszatérek még hozzá. Efigenio soha nem volt a szerelóm (legalábbis emlékeim szerint nem; az órái mindig hajnaltájban értek véget, füst és vörösbőr között, valamelyik bárban az Incisex környékén, és mint tudjuk, a memória szelektív), de biztosan állíthatom, hogy sok, nagyon sok szexet gyakoroltam vele.

Egy hotelszobában hasított belém a felismerés, négy szintetikus lúdtoll díszpárna között, attól tartva, hogy egy kretén a nyakcsigolyámba fúrja az empire stílusú párnát: „Azért lehet, mert puncim van.”

Nyár volt, és Franciaország megverte Brazíliát a focivébé döntőjében.

Sandról, az akkori hivatalos páromat otthagytam a szülei házában egy Padua környéki kis faluban, és egy hotelszobában

összeszűrtem a levelet ezzel az alakkal. Nem emlékszem a nevére,
de nem is számít, mindenképpen megváltoztattam volna.

Ez a... legyen mondjuk Nicolini (Sandro egyik hatalmas,
ivartalanított macskáját hívják így, a kasztrált nápolyi tiszteletére)
az olasz erotológiai évkönyvek egyik legunalmasabb, legközépszerűbb
és leglaposabb szexuális együttlétében részesített.

Amióta Sandro apja bemutatta nekem mint társál egy fontos
ingatlanüzletben, Nicolini egy percre se vette le a szemét szerény
dekoltázsomról. Sandro szülei vacsorál adtak a tiszteletünkre,

Nicolini pedig nagyon udvariasnak akart tűnni, és azzal
az ötlettel állt elő, hogy kísérem el másnap a cégének egyik fővárosi
telephelyére. Elfogadtam, mivel tudtam, hogy Sandrónak
aznap otthon kell maradnia pár fontos ügy miatt. A céget, természetesen,
még hírből se láttam.

Amikor a sofőrjével értem jött, Nicolini a hátsó ülésen ült, és
úgy nézett ki, mint a hiéna, amikor elé lógnak egy hússzeletet.
Egy félig határozott és félig szemtelen mozdulattal megigazítottam
az állkapcsát (attól tartottam, bármelyik percben a Wolford
harisnyámra nyáladzhat), és kertelés nélkül azt javasoltam, mutassa
meg, mire képes. Egy pillanatig úgy tűnt, ezzel romba döntöttem
a már sokszor előadott turisztika/erotika programját:

először elkápráztatja az adott hölgyet a hatalmas vállalatával,
majd elviszi egy szolid ebédre egy drága és sikkos, ugyanakkor
meghitt étterembe, majd jöhet a pezsgőzés az ágyban. Ebből a
felhozatalból, ebben a társaságban én inkább egyből a pezsgőre
tértem.

Mialatt Nicolini a megfelelő pózt kereste (igazán megtanulhatta
volna, hogy néha elég lenne egy pici beleérzéssel mozgatni
a középső ujját), feltettem magamnak a kérdést, mit is keresek
egy ágyban ezzel a fazonnal.

Létezik egy értékelési módszer, melynek segítségével megítélhetjük
egy szexuális együttlét minőségét. A vén erotomán szerint,
akitől tanultam, pontosan abban a pillanatban kell alkalmazni,
amikor az együttlét kezd a legintenzívebb lenni. „Ha
most képes lennel bármi mást tenni, tedd azt” Ha szex közben
képes vagy akár csak gondolni is arra, hogy valami mást csi-
nálsz akkor ott valami nagyon nem működik

Nos, Nicolini mellett (és alatt) átrendezhettem volna a lakosztályt,
kiszámolhattam volna a 69 köbgyökét vagy akár követ
is faraghattam volna a fülemmel. Ennek ellenére ottmaradtam
és szívtam az Armani parfümje illatai, mialatt ő egy Frank
Sinatra-számot dúdolt, a lábam közt matatott és nagyokat nyögött
egy-egy hangjegy között. Akkor tettem fel magamnak a
kérdést: „Miért is szeretkezem?”. És akkor naivan azt gondoltam:
„Azért lehel, mert puncim van”. Akkor történt, olt Paduában,
azon a nyáron, amikor Franciaország a Parc des
Princes-stadionban megnyerte a focivébét.

Efigeniót jó pár évvel később ismertem meg, és ő nevén tudott
nevezni minden érzést, amit én ágyról ágyra, életről életre
megtapasztaltam a lövészárkokban, ahol a háborúkat nem nyerik
meg, de megkérdőjelezik. Amikor a szexualizált lényekről
beszélt, eszembe jutott az a seggfej Nicolini és az összes többi,

akik miatt aktus közben feltettem magamnak a kérdést, hogy miért is szeretkezünk.

Szexualizált lények vagyunk, vagyis rendelkezünk specifikus nemi szervekkel, egy mindezt irányító belső kiválasztásit rendszerrel és egy mindezek használatát helyeslő vagy helytelenítő kulturálisan meghatározott értékrenddel. Ugyanúgy rendelkezünk velük, mint a nyelvvel. Mind a nemiség, mind a nyelv olyan alapfeltételek, amelyek alakítanak minket, nem mérhetőek (sem a pénisz, sem a gége) és nem mondhatunk le róluk (lehet valaki néma vagy önmegtartóztató, de attól még ugyanúgy lesz neme és nyelve). Így hát van egy mindannyiunkra jellemző alapfeltételei, a nemiség, ami több mint egy kondíció, sokkal inkább konklúzió. Nem szabadulhatunk tőle.

A fejezetet bevezető idézet Platón *A lakoma* című művéből származik, *Androgün mítosz*, valamint *Arisztophanész beszéde* címen is ismeri. Ebben a részben a szerző arra próbál magyarázatot találni, hogyan is lettünk mi emberek szexualizált, azaz nemmel rendelkező lények. Platón (némi rosszindulattal) a komikus Arisztophanész szájába adja a legendát, miszerint kezdetben gomb alakú (teljesen tökéletes), erős és bátor szívű lény volt az ember. Három nem volt: férfi, nő és androgün. Az emberek azonban ujjat húztak az istenekkel, megpróbálták feljutni az égbe és szembeszállni magával Zeusszal, aki erre keményen lesújtott (a görög istenek soha nem aprózták el a büntetéseket).

Kettévágta őket, hogy gyengébbek legyenek, és reprodukcióvá tette őket (mert így többen fogják dicsőíteni az isteneket), arra ítélve az embereket, hogy egész életükben a másik felüket keressék, akit levágtak, „leszekcionáltak” tőlük (a latin *secare* ige azt jelentette, begy vágni, *partietpiuma* a *sexus*, ebből származik a *sex*, a *nem* és *szekció*, azaz a *rész*). Ha kezdetben teljes testben nők voltunk, akkor most félbevágott nőként egy nőt fogunk kétségbeesve keresni, aki majd teljessé tesz minket. Ha férfiak voltunk, egy másik férfit, ha pedig androgünek, egy ellenkező nemű párt fogunk keresni.

Hé a szellemes érvelés, amit maga Platón is egy vicces allegóriába öltöztet, híven tükrözi, mennyire foglalkoztatta az antik filozófust, miért is vagyunk „szexualizált lények”. Minden kultúrában, nem csak a mi görög, latin és zsidó-keresztény kultúránkban, léteznek különböző mítoszok és kozmogóniák a nemek komplementaritásáról, valamint arról, hogy ez az energia hajt minket kétségbeesetten a testi egyesülés felé. Megkockáztatnám a következőt: azt hiszem, ez az adottságunk (az, hogy nemünk van) nem más, mint a motivációnk (hogy átültessük a gyakorlatba). Azért gyakoroljuk a szexet, a nemi életet, mert mi magunk vagyunk a szex, a nemiség. Talán nem is jártam olyan nagyon rossz úton, amikor azt gondoltam, talán azért van mindez, mert puncim van. Valószínűleg Órigenész (a keresztény egyház egyik atyja, aki férfiatlanította magát) is ilyesmit gondolhatott, csak egy sokkal nemesebb és könyörületesebb formában. Nyilvánvaló, hogy a punci nemcsak egy nemi szervet jelent, hanem egy agyat is (a nagy emberi nemi szervei), és egy értékrendet, amit sokkal nehezebb levágni és eltávolítani

(bár nem lehetetlen... van pár áldozata az egyháznak...). Természetesen még jóval több oka van annak, hogy szexelünk. Például a kommunikáció vagy a gyengédség keresése. Miután megjártam a poklot, a közegészségügy pszichiátere végre nevet adtak (szerelemhez és halálhoz való) szabadságomnak. Az igaz, hogy egy második öngyilkossági kísérlet után kerültem hozzájuk, és nem titkoltam a promiszkuitásomat sem. Számukra teljesen világos volt minden, és diagnosztizálták is (valami nagyon hangzatos, érzelmekkel kapcsolatos nevet adtak neki). Számomra nem volt ilyen egyértelmű. Amikor az *Egy nimfomániás naplója* megjelent, sokan azzal magyarázták a nimfomániámat, hogy a szexet a szerelemmel azonosítom, és szerintük én inkább egyfajta szeretetfüggő vagyok. Valamennyire még igazuk is volt; a gyermekkorom - anélkül, hogy egy Dickens-mese lett volna - lehetett volna egy picit teljesebb szeretett terén. Bárhogya is, nem vonom kétségbe, hogy azért is gyakoroljuk a szexet, hogy társas kapcsolatot létesítsünk, hogy ebben a társadalomnak nevezett perverz és előítéletekkel átszőtt hálóban megtaláljuk és megtanuljuk a (lehető legmagasabb és legkiemelkedőbb) helyünket; mégpedig egy másik ember szemében.

A szeretkezés egyéb motivációi a gyönyörszerzéshez tartoznak; azért kezdeményezzük a szexuális együttléteit, mert általában gyönyörhöz juttat. Továbbá beszélhetünk még a motivációknak egy harmadik, a reprodukcióra irányuló csoportjáról is: ez a biológusok, az evolucionisták és a lelkipásztorok eszménye. Ennek ellenére amit Nicolinivel kerestem, nem a gyengédség volt. A gyönyör talán, de ahhoz, hogy ezt a szexből megkapjam, nem lett volna szükségem egy Nicolinire. Talán a hatalom gyakorlását kerestem, fölötte és a társadalmi osztály fölött, amit a szárnalmas teste képviselt, de reprodukciós készletét semmi esetre sem. Nem. Valami más volt. Azt hiszem, egy szükséglet volt, amely az összes többin felülkerekedett; az, hogy önmagam lehessenek, egy emberi lény, aki nemiségében szilárdítja meg önmagát, aki ennek segítségével szeretne megismerni létezésének mélységét, érzelmeinek fordulópontját, a testiség határait és a mértéktelenség illatát.

És van itt még egy, nehezebben megmagyarázható motiváció, ami megerősíti azt a feltevésemet, hogy „azért létesítünk szexuális kapcsolatot, mert szexualizált lények vagyunk”. Mégpedig az, hogy ez utobbi felismerésen túl elkerülhetetlenül morális kérdésekbe ütközünk, és épp itt az ideje, hogy a morál a szex szájából szólaljon meg.

Mert a szex nem arra van, hogy megválaszolja a J ó , amit csinállok?", „Ezt így kell?” típusú kérdéseket. Nem, a szex mindig a „Ki vagyok én?” kérdésre felel. Mert a szex metafizika, a maga legtisztább és leggyakorlatiasabb állapotában. Valahányszor feltör bennünk ez az elemi kérdés, nemiségünket felhasználva keressük vagy szeretnénk keresni rá a választ. Talán az amorális Nietzsche is így fogalmazta volna meg, de sosem mondta ki (micsoda teoretikust veszített a szexológiai): a „moráltól megfosztott” szex nem arra van, hogy megtudjuk, jól vagy rosszul csinálunk valamit, hanem hogy válaszoljon arra a kérdésre, kik vagyunk.

És hiszem, amennyire szerényen csak hinni lehet, hogy ez az igazi oka annak, hogy szeretkeztünk; hogy abból, amik vagyunk, megtudjuk, kik vagyunk.

1998 nyara volt, Frank Sinatra *Something* stupid-ját azóta se hallottam. Bár biztos vagyok benne, hogy Nicolini azóta is dúdolja...

A sexuális együttlétt a vágygal kezdődik

Egyszer egy halálraítélttől megkérdezlek, mi az utolsó kívánsága.

- Azt kívánom, hogy ne legyek jelen a kivégzésen.

Az ítéletvégrehajtók elgondolkodtak, majd azt felelték:

-Ezt nem teljesíthetjük. Mást kell kérned.

Rövid gondolkodás után az elítélt így szólt:

- Akkor meg akarok tanulni japánul...

„Az ember valódi essenciája a vágy” - mondta Baruch Spinoza, aki nem egy régi kunceaft, akinek el akarom titkolni a nevét.

A sokak által a modern ateizmus atyjának tekintett szefárd zsidó származású filozófus azt vallotta, hogy az ember legfőbb szubsztanciája az önmegvalósítás. Ezt conatusnak, azaz törekvésnek nevezte el, ami nem más, mint egy folyamatos és fékezhetetlen törekvés az önmegvalósításra. Ehhez a minden egyes embert egyénként és emberi lényként meghatározó és megvalósító szubsztanciához csak a vágyon keresztüljuthatunk el.

Legelőször 1999-ben leltem be a lábam a házba, amikor Susaua ajtóit nyitott azon a szeptemberi délutánon. Mi, lányok csak háznak hívtuk a bordélyt, talán mert sokak életében ez hasonlított leginkább egy otthonra. Alig egy órával később, miután idegesen elszívtam egy cigit az aznapi összekötővel és váltottam pár szót Cristinával, a madámmal, máris a lakosztályban találtam

magam, amint az első fizetett Fellációt „hajtom végre” egy vadidegen férfin. Ezt a fuvolázást sokkal inkább az nehezítette, hogy jól tartsam a számban az óvszert, mintsem a vele járó erkölcsi teher. Nem is az, hogy azt csináltam, amit éppen csináltam, mint az, hogy ennek a túlságosan kokainfüggő vendégnek túlságosan gyenge volt az erekcioja.

Azon a szeptemberi délutánon egy vágyamat valósítottam meg (törekedtem az önmegvalósításra, hogy én továbbra is én legyek), azt a vágyat, hogy mások fizetett barátnője legyek, hogy prostituáljam magam. Kurvának lenni számomra egy vágy volt, nem egy fantázia. A fantáziák soha nem valósulnak meg. Mindannyiunk egyéni és elidegeníthetetlen erotikus képzeletvilágához tartoznak, és bár ugyanaz a képi és elbeszélői világuk, mint a vágyainknak, mégsem valósulnak meg soha (legalábbis nem szándékosan). A fantáziavilágot látomászerű alakok népesítik be, akik elraktározott félelmeink színterein élnek és mozognak. Rendkívül izgatóak lehetnek, de csak az álomvilág keretein belül.

Miközben a jacuzziba ereszkedtem, vendégem már a belső combomat simogatta. A buborékoktól csak deréktól fölfelé láttam.

Megmostam. Előző nap vettem a gyógyszertárban egy iszonyatosan savas pH-értékű szappant, egy kis szivartárcaszerűségbe tettem, és attól kezdve minden találkára magammal vittem. Ott ült meztelenül, a kád egyik szélének dőlve, és „szerelmes

szavakat" suttogott, mialatt én visszafogottan riszáltam magam előtte: „Ti francia nők mindig is nagy kurvák voltatok...”.

Szeretik azt hinni, hogy hatalmuk van fölöttünk. De ez csak mese. A nedves pénisze fölött uralkodó tempó, ritmus és száj az enyém volt. Ő adta át a fegyverét, nem én.

A vágy és a semmittevés (deseo és desidia) ugyanabból a szóból erednek, a latin desideo kifejezésből, aminek a jelentése kóborolni,

közömbösnek lenni, nem beleavatkozni a dolgok menetébe.

A francia désir a desiderare igéből származik, ami azt jelenti, csillagokat fürkészni, ragyogó tárgyakat bámulni. Úgy

tűnik, a régiek szerint csak a naplopók vágyakoztak. És úgy tűnik, a vágyat már akkor régen is erkölcsileg elítélendőnek tartották.

„Nem az a szegény, aki kevesebbet birtokol, hanem az, aki többre vágyik” - vélte Seneca, aki nemcsak bölcs és sztoikus volt, hanem moralista is (meg is járta Néróval...).

Miközben a kezemmel megtámasztottam a fejemet, éreztem, hogy a lábai a nyakam köré fonódnak.

- Hú, de jó l csinálod! - mondta elismerően.

Egy pillanatra felemeltem a fejem, és a szemébe néztem.

- Tudod, francia vagyok... - válaszoltam, mint attól fogva mindenkinek, aki így értékelte sikamlós tehetségemet.

Azt nem tudom, hogy a vágnak abban a pillanatában képességeim tényleg megérdemelték-e a dicséretet, de azt biztosan állíthatom,

hogy nem loptam a napot,

Azt hiszem, Hippói Ágoston (hívóknak csak „Szent”) volt az, aki háromféle libidót különböztetett meg, talán az „Oszd meg és uralkodj!” elvet követve. Van tehát egy libidó sciendi (a tudás vágya), egy libidó dominandi (a hatalom vágya) és egy libidó sentiendi (az élvezet, a testi gyönyör vágya).

Úgy érzem, a katolikus egyházatya számára ez a felosztás tette kezelhetővé ezt a minden emberi lény természetéből fakadó szubsztanciát: a vágyat. Az egyik fajta libidó jó, a másikat át kell irányítani, a harmadikat pedig egyenesen el kell nyomni. Én személy szerint nem értem ezt a megkülönböztetést. Mindhárom azonos, kéz a kézben járnak, mert a három egy és ugyanaz.

És nemcsak azért, mert hatalomra, szexre vagy tudásra vágyni ugyanaz: vágyani, hanem mert a hatalom, a szex és a tudás ugyanaz.

Éreztem, hogy elélezett, mert hirtelen összerándult, erősebben szorította a fejemet, a péniszét a torkom mélyéig nyomta, és éreztem, hogy a koton a számban teljesen megtelik. Abban a pillanatban én tudtam jobban, ki is ő és meddig mehet el, én uraltam őt is és a helyzetet is (hatalmam volt a személye és az együttlét körülményei fölött), és kielégítettem egy testi szükségletei (érinteni és érintve lenni).

Mini a lámpából kiszabadult dzsinn, úgy váltottam valóra a három vágyat egyetlen háromszáz eurós szopassal (áfa nélkül). Azon a szeptemberi délutánon a libidó sentiendi, a sciendi és a domandi együtt jelentették a vágyamat, hogy önmagam legyek, hogy továbbra is önmagam lehessenek, hogy mindig önmagam lehessenek. Egyszer Párizsban, sok évvel ezelőtt, én is vágytam arra, hogy megtanuljak japánul. Azokban az időkben, Barcelonában, arra

vágytam, hogy kurva legyek.

Azt hisszük tudjuk, mire vágyunk

*Meleg volt. Simona letette a tányért egy padra,
megállt előttem, és anélkül, hogy egy percre is levelié
volna a tekintetet rólam, leült és lenekét a
tejbe mártotta. Egy ideig mozdulatlanul álltam, a
vér felszökött az agyamba és részkénem, ő eközben
azt nézte, hogyan dudorodik a nadrágom.
A lábai előtt hevertem. Meg sem mozdult, akkor
először láttam tejben fürdeni rózsaszín és fekete
húsát. Zavarunkban hosszú ideig mozdulatlanok
maradtunk.*

Rataille: A szem története

Szép lassan olvastam fel neki, határozóit, de mégsem mesterkelt

hangon. Egy 1967-es kiadás volt, Párizsban adták ki, a fedele
már megsárgult, a lapjai megkoptak.

Az ügynökségen Julient csak az Olvasóként emlegették. Szinte
minden héten odatelefonált lányért. Azon a délutánon, amikor
először hallottam róla, bent voltam a házban, jött egy vendég,
és minden lányi látni akart, aki éppen ott volt. Egyesével
felvonultunk előtte, a legszebb ruhánkban, mint mindig, de nekem
akkor nem volt szerencsém, Isára esett a választása. Ha a
vendég a nagy mellekre bukott, senki nem vehette fel a versenyt
ennek a mulatt lánynak a legalább 110-es dudáival. Fizetésének
nagy részét is a lökhárítói tökéletesítésére költötte.

Amikor Isa és a kliens eltűntek a lakosztályban, belépett Susana.

Talán láthatta a csalódottságot az arcomon, mert amint
meglátott, félrehívott, és halkán, nehogy a többiek meghallják,
a fülembe súgta:

- Ne lógasd az orrod, most telefonált az Olvasó, egy lányt
kért a lakására.

Szóhoz se hagyott jutni és folytatta:

- Általában Cindynek szólok, de mondtam neki, hogy van
egy új lányunk, francia és nagyon művelt, egyből meg akart ismerni.

- Köszönöm, rendes tőled - mondtam neki, bár tudtam,
hogy a házban maximálisan a ..ma nekem, holnap neked! elv
alapján működnek a dolgok.

- Siess, szedd magad! Azt mondtam, húsz perc múlva ott
vagy.

- Készüljek valami különlegességgel? - kérdeztem kissé
nyugtalanul.

- Nem, ne izgasd magad, békés kuncsaft, felolvasol neki
valamit, a hátsójába dugod az ujjad, meg esetleg még valami
apróság... - majd megállt egy percre, mintha elfelejtett volna
valamit. - Ja?! Vigyél egy ceruzát, és ne felejtse el a füled mögé
tenni!

A ceruza a fül mögött, Isa hatalmas mellei, a legújabb Ferrari
modell a bejárattal szemben vagy az a gusztustalanul drága
Gucci szoknya a kirakatban... Vágyak.

Mint tudjuk, a vágyak szimbolikus struktúrákban jelennek
meg. Amikor egy bizonyos lakást, egy bizonyos férfit, egy bizonyos
cipőt akarunk, valójában nem csak ennyire vágyunk. Arra

vágyunk* ami mindezek mögött van; a társadalmi helyzetre, egy fergeteges szexuális kapcsolatra, az ellenállhatatlan vonzerőre... de itt is többről van szó. Mindezek mögött és általuk kényelemre, gyengédségre és szépségre vágyunk... és még mindig nem vagyunk a lényegnél. Ezeken is túl ott van a Hatalom, az Állandóság, a Szerelem (a végállomás, talán... de nem, azt hiszem, mégse). A vágy tárgya mindig valami másra utal, ami szintén utal valami másra. A szimbolikus elemek láncá végtelen. A szimbólumokban kodifikált vágyak láncának a végén pedig, mint láthattuk, mi magunk vagyunk. Az önmegvalósítás nagyetűs Vágya.

Juliennél legalább előnyben voltam. Én is francia voltam, és az, hogy az anyanyelvén olvastam fel neki Bataille-t vagy Sade márkát, hihetetlen vonzerővel bírt az Olvasó számára.

Amikor a pedralbesi tetőtéri lakáshoz értem, a fülem mögé tettem a ceruzát és csengettem. Julién vörös selyemköntösben és a jobb kezében égő pipával nyitott ajtót.

- Francia vagy, ugye? - kérdezte anyanyelvemen.

- Igen. Champagne-ben születtem.

Megkért, hogy deréktól lefelé vetkőzzek le, és ne vegyem ki a ceruzát a fülem mögül. Követtem az utasításait, ő meg leült egy bőrfotelbe, és a hatalmas könyvkupacból előrántott egy könyvet.

Belenézett, behajtotta az egyik oldal felső sarkát, és felém nyújtotta.

- Olvasd!

Megálltam előtte és olvasni kezdtem.

Ahhoz, hogy ezekből a szimbolikus elemekből, amik maguk a vágyak és amikre az előbb utaltunk, egy szerkezetet alkossunk, egy jól meghatározott, reprezentációs és önreprezentációs képességünkön alapuló struktúrát használunk. Mégpedig egy elbeszélő

jellegű struktúrát: amikor vágyakozunk, „egy filmet rendezünk magunknak”. Sorba helyezzük vágyaink sztorijának filmkockáit. Gilles Deleuze, a vágy filozófusa, alkotott egy minderre magyarázatul szolgáló fogalmat. „Tapasztalati struktúrákkal”

magyarázta, miért is képesek bizonyos dolgok (személyek, ablakok, illatok...) képzelt érzeteket kelteni bennünk, igazi vágyat kerítve maguk köré. Állítását egy negatív példával igazolta:

„Miért tudnak megijeszteni a bábok?” - kérdezte, a válasz pedig az, hogy mivel a báboknak nincs tapasztalati struktúrájuk, nem emlékeztetnek más dolgokra, ezért a semmire utalnak, a halálra.

Amikor vágyakozunk, alkotunk, amikor vágyakozunk, írunk, talán ezen is imádjuk néhányan bizonyos pillanatban a vágy hatalmas alkotóerejét. Talán ezért imádjuk a vágyat és nem a vágy tárgyát, ahogy Nietzsche mondta.

A látogatások nem álltak meg mindig az olvasásnál. Néha egy-két ártatlan szexjátékkal is kiegészítette, máskor egy hagyományos aktussal fejeztük be. De legtöbbször kizárólag az erotikus felolvasásokban élte ki szexualitását. A vágy, amint végül Masters és Johnson is elfogadták, vitathatatlanul az emberi szexualitás szerves része.

Gyakran látogattam meg a tetőtéri luxuslakásban. Azt hiszem, megszerette a kemény hangomat és a lány hanglejtésemel.

Amikor kiszálltam a prostitúcióból, Julién, az Olvasó megtalált.
Miután megjelent az Egy *nimfomániás naplója*, megkereste a kiadómat,
és megkért, hogy egyszer menjek el hozzá felolvasni. El
is mentem párszor, ezúttal semmit nem kértem cserébe, kivéve
egyetlen dolgot, Georges Baiaille könyvének, *A szem történetének*
azt az 1967-es, Párizsban, J J - Pauvert által kiadott példányát,
amiből idéztem.

A sex már nem tabu

**- Hát igen. Szóval ha nem csinálom jól a kielégítő
termelés felkínált keresletét, akkor zuhanni fog
az árfolyam. - állapította meg Obelix, amikor a
kereskedelem valamikor elmagyarázott aranyszabályát
próbálta felidézni.**

Michel Foucault 1926-ban született Poitiers-ben. 1976-ban adta
ki *A szexualitás történetének* első részét, *A tudás akarása* címmel.
Ezt további két kötet követte 1984-ben. Foucault-nak általában jobbak az ötletei, mint az érvelései.
De amikor ezek az érvelések jók, akkor az ötletek egész egyszerűen
briliánsak.

Így van ez *A szexualitás történetével* is.

Orson Welles valóságos pánikot keltett New Yorkban, amikor
H.G.Wells *Világok harca* című művének rádióadaptációját készítette.

A rémült emberek megbénították a forgalmat és ellepték
a menhelyeket, hogy megmeneküljenek a gáztámadástól és
villámcsapásoktól. Negyven percen keresztül New York lakoságga,
tökéletesen tudatában volt a földönkívüliek támadásának,
csak annak nem, hogy mindez fikció.

Köztudott, hogy a mi időnkben és kultúránkban a probléma
nem az információ mennyiségében, hanem a minőségében rejlik.
A vélemény ami nem azonos az ismerettel, „demokratizálódott”.

Bárki meg nyilvánulhat, bárki másolhat bárkit, és aztán így is
megnyilvánulhat. Az internet,amellet, hogy tiszta haszon és altruizmus, egy szociális forradalom,
egy végtelen könyvtáros nélküli

könyvtár is, amelyben az igazságok és a hazugságok száma
nagyobb, mint a látogatóké, és a valódi sikert az jelenti, hogy
hányszor térünk vissza az adott oldalra, ami ahhoz vezet, hogy az
információ értékét a terjedelme és ne a tartalma határozza meg.
Egy informált társadalomban élünk, társadalmunk tökéletesen
informált minden badarságról és tökéletesen képzett a repülő
csészealjak történetében.

A szexualitás történetében Foucault rámutatott, hogy amióta
feltalálták az ún. modern szexualitást a normatív diskurzusával
együtt, azóta a szexet nem a represszióval és az elhallgatással,
hanem a túlbeszéléssel és a túlzott megjelenítéssel fojtják el. Az
a zseniális megállapítás, hogy már a tizenkilencedik századtól
azért beszélünk megállás nélkül a szexről, hogy ne beszéljünk a
szexről, talán sokkal inkább helytálló manapság, mint Viktória
királynő idejében.

Cristina tipikusan az a lány, aki a szabadosságából építette lel
a páncélját. Amikor abban a barcelonai porfészekben megismertem,
könnyedsége elsőre őszintének tűnt. Szakmáját tekintve
egy melegmagazin szerkesztője volt, folyton pornószínészekkel,
bőrbe öltözött dominákkal és egyéb rosszéletű alakokkal vette

körül magát (engem is beleértve).

Fesztelenül beszélt a szexről, de hiába használt hangzatos metaforákat, a lényegét valahogy mindig elkerülte. Amint alkalma nyílt rá, használta kedvenc szavait, a kefélest, baszást, seggbe dugást. Mindezek ellenére rövid időn belül megmutatkoztak álarcán a repedések, és megláttam benne a szemérmességet és a jeges félelmet a szextől.

Mind a magas-, mint a populáris kultúra világában gyakori jelenség az éles eszű hülye. Ők azok, akik mindent frivol módon kezelnek, minden érdekes gondolatot banalizálnak, és nem feledkeznek meg különleges helyzetük demonstrálásáról sem.

Egyetlen alkalmat sem hagynak ki, hogy valamelyik rossz viccükkel vagy lekezelő mozdulatukkal felhívják az ügyeimet felsőbbrendű és transzcendens helyzetükre. Ezek az alakok csakis és kizárólag azért tetetik hülyének magukat, hogy ne derüljön ki, mennyire ostobák valójában. Általában be is jön nekik.

Cristina is azért beszélt állandóan és gátlástalanul a szexről, hogy még véletlenül se kérdezzék a szexről. Épp ezért Cristinát a mai napig egy szokimondó lánynak tartják, aki sokat tud a szexről.

Úgy tűnik, a „tabu” szó a polinéz nyelvből származik, és szó szerinti jelentése: „nem érinteni. A krónikák szerint Cook kapitány hallotta először 1777-ben Conga szigetén. A ta-pu szó ekkor bekerült a mi nyelvünkbe is, de nem a tudatunkba, ott már jóval korábban létezett a fogalom.

„Nem érinteni”: pontosan ezt tesszük a szexszel, miközben azzal áztatjuk magunkat, hogy mást sem csinálunk, csak beszélünk róla. Valahol olvastam, hogy Hegel a halálos ágyán így emlékezett meg feleségéről: „Senki sem érteit meg engem, talán csak Marié... és nem én voltam az, akit érten”.

Hosszasan értekezünk a szexről, de tulajdonképpen mégsem a szex az, amiről annyit értekezünk. Ebben az egész „megmutatva elrejtetni” folyamatban váltogatjuk a módszereket, az előadás tematikáját, sőt magát az előadás tárgyát is. Az egyes egyének és a társadalom által alkalmazott kifejezőmód gyökeresen megváltozott.

Szabadabb lelt, már nem titkolózunk, és nem piruló arcok, hanem hangosan kimondott szavak és bugyuta vigyorgás mögé rejtőzünk. Megalkottunk egy kizárólag a prevención (mi az a kondom?), a didaktikán (hogyan kell felhelyezni?) és a bemutatáson (valaki mindezt bemutatja) alapuló, mindenki által elfogadott közlésmódot. De amiről oly nagy nyíltsággal beszélünk otthon és a médiában, az nem más, mint amit a szex helyett alkottunk meg: „a szex normatív diskurzusa”, ez a könnyen emészthető pótszer, ami pontosan ebből a folytonos üres beszédből meríti az erejét.

Képzeliük el, hogy nemzeti konyhánk alapja az angolna. De mivel az angolna egy ritka kincs és vigyáznunk kell rá, megalkotjuk helyette a pótszer, a golnát. Reklámok milliói hirdetnék az előnyeit, vállalatok ezrei kereskednének vele, dietetikusok és szakácsok hangoztatnák számtalan jó tulajdonságát, és az emberek otthon és a nyilvános helyeken is állandóan golnát ennének,

egészen addig, amíg pár generációval később az angolna szót használva a golnát értenénk alatta. Azt hinnénk, angolnát fogyasztunk, de valójában továbbra is a golnát ennénk. A szexben is létrehoztunk egy ilyen pótszert, „a szex normatív diskurzusát”, ez pedig koitocentrizmusból, falloctrizmusból és párkultuszból áll (a golna meg surimiből, fehér halból meg festékanyagokból). Szégyenérzet nélkül beszélhetünk róla, mert ez teljes kontroll alatt álló termék (használatával elkerüljük az angolnahalászatot), amit a közerkölcs és a tudomány is nagyra értékel (mivel a jó tulajdonságait hangoztatja).

Azt hiszem, ezért nem tabu ma a szexről beszélni, ellenben maga a szex tabu lett. Egy ügyvédekről szóló filmben egy érdekes stratégiát akartak kidolgozni. Az egyik ügyvédi iroda létfontosságú információt kért a másiktól a védenecé érdekében. A törvény kötelezte az irodát a kért információ kiszolgáltatására, ugyanakkor tudták, hogy ezzel a saját védencüknek ártanának, ezért háromkamionnyi dokumentumnak megfelelő papírmennyiséget küldtek a másik irodának, hogy aztán abból halásszák ki az egyetlen, számukra fontos információt.

Mi sem egyszerűbb, ha el akarunk rejteni egy tüt, mint hogy rádobunk egy szénakazlat. Mi sem egyszerűbb, ha nem akarunk a szexről beszélni, mint hogy rádobunk egy végtelennek tűnő diskurzust arról, amit sokan szexnek tartanak.

Ahhoz, hogy megértsük a tanulásból származó információt, és ezt közzé is tegyük, előbb meg is kell azt érteni (és erre nem mindenki képes). Az információnak világosnak kell lennie, és nem törekedhetünk az átverésre (mert még mi is marslakók elől fogunk menekülni, mint a New York-iak 1938. október 30-án), továbbá kerülnünk kell a valódi félelmeinket borító maszkokat (lásd Crístina esetéi).

„Holnap fizetek neked kétmaréknyii, meri a konjunktúra árai a felemelkedőben lévő piaccal emelkednek, és felajánlom neked a keresletet” - mondta végül Obelix, akivel elhitették, hogy gazdagságot ajánlottak neki szegénység helyett.

Többet tudunk a szexről, mint régen

- A 3G-s csatlakozás az HVDO-technológiának használja,

ami a CMDA-technológiának köszönhetően segít az adatátvitelt. A 3'2 megapixeles kamera segítségével akár a blogjára is felrakhat képeket. Természetesen bluetooth is van benne - mesélte, miközben úgy tartotta a kezében a készüléket, mint egy újszülöttet.

- Blutust? - kérdeztem.

- Természetesen.

A kocsí műszerfalán felvillant egy fényjelzés. Egy megjátszottan lemondó mozdulattal megnyomott egy gombot. „így nem lehet koncentrálni - mondta, még mielőtt a hívó belekezdhett volna a mondanivalójába.

Nem értek a kocsikhoz, de ez Angola GDP-jébe kerülhetett. A hívó hangja betöltötte a kocsit, mintha csak teletranszportáltak volna. A fülemre mutató jeleztem, jobban szeretném, ha magánbeszélgetést folytatna, de ő csak nagyképűen intett egyet,

értésemre adva, hogy egyáltalán nem érdekli, ha én is hallom.
A társa nagy erőfeszítéssel épp azt próbálta elmagyarázni neki,
hogy az új program országos hálózatra kerüléséhez a harmadik
fél összeköttetéseire is szükség van. Szájhősöm elújságolta,
hogy már megtalálta az illető gyenge pontját. Mindebből azt
szűrtem le, hogy ez a harmadik fél nagy rajongója volt a
könnyűvérű lányoknak és a nem éppen jó szemmel nézett szexuális magatartásnak. Pár hasonló

hülyeséget még elsütöttek,
majd letették, én meg úgy éreztem, nem nagyon jutottak előbbre,
nem értették meg egymást, nem konkretizáltak semmit,
olyanok voltak, mint két páva, amikor rázzák a tollas farkukat.

- Az üzlet egy perc szabadidőt se hagy, édesem - mondta,
amikor kikapcsolta a telefont.

Újra bekapcsolta a rádiót. Már egy órája próbált megtalálni
egy állomást, de nem azon a frekvencián volt, ahol ő gondolta.
Ekkor már jó ideje nem az emberiség legősibb mesterségét üztem
(ami nem éppen az üvegfüzés), de bevallom, ettől az
édesemnek szólító kellemetlen fazontól arra gondoltam, mi
lenne, ha újra kezdeném, már csak azért is, hogy megkopasszam.
Ismét megpróbált az utcákat kirajzoló kis képernyőre koncentrálni,
örülden nyomkodva az összes gombot, amit csak elért.

A meglepődött ábrázata azonban elárulta, hogy halványlila
fogalma sem volt róla, hogyan is működik egy GPS. Még a gyűrűktől
roskadozó ujjai sem oldották meg helyette ezt a feladatot.

Nem arról van szó, hogy el akarnám titkolni J.M. kilétét, egyszerűen
csak az a típus, akit a monogramján szólít az ember.

Egy megbeszélésről vitt haza, ahol felajánlotta, hogy vegyek
részt az új műsorában mint bemondó. „Ez egy gyümölcsöző
kapcsolat kezdete lehet” - mondta végül. Valójában csak meg
akart dugni, semmi más nem érdekelt. Ezt még jóval a seseoja1
előtt észrevettem. Persze nem igazi seseoval beszélt, hanem azzal,
amit néhány hozzá hasonló bunkó csak azért használ, hogy
finomnak és műveltnek tűnjön.

- Tegyel ki itt - mutattam egy helyet -, majd fogok egy taxit,
már nincs messze.

- Taszít? - nézett elképedve.

Nem igazán értette a célzást.

Manapság már tudjuk, mi az az e-mail, mi az az sms, tudjuk,
hogy a széles sáv nem egy autóútra utal, és már harmadik generációs
mobilokról is hallottunk, de mindez nem jelenti azt, hogy
jobban tudnánk kommunikálni, mint régen. A kommunikációs
technika nem a kommunikáció. Nem attól tanulunk meg kommunikálni,
hogy megtanuljuk, melyik gombot kell lenyomni,
hogy kimenő vonalat kapjunk. A digitális korszak nem pótolja
a nyelvtant, a színes előlapok nem pótolják a retorikát, és a
szélessávú adatátvitel felfedezése sem pótolja magát a közvetítendő
üzenetet.

Kommunikálni annyi, mint egy mindkét fél által ismert jeleken
alapuló értelmes vagy értelmetlen beszélgetésbe kezdeni,
kölsönös diskurzust alkotni, kialakítani a részvétel szabályait.
Az a baj, hogy tudományos kultúránkban összekeverjük a technikai
fejlődési a tudással. De a fejlődés és a tudás, akármennyire

fájdalmas is belátni, nem ugyanaz. Ismerjük az emberi genómot, és tudjuk, hogyan alakul ki az élet, egészen a petesejtek megalapadásától a szülésig, de meglehetősen messze vagyunk attól, hogy tudjuk, mi az az emberi lét és mi is az élet. Shakespeare vagy Lao Tsu sokkal jobban tudták, és valószínűleg jobban is kommunikáltak, pedig az ő korukban még nem volt bluetooth.

A szexben ugyanez a helyzet. Ugyanúgy ismerünk és használunk olyan neologizmusokat, mint „szexuális élet”, „szexológia”, „heteroszexualitás”, „Ödipusz-komplexus” vagy „szexuális zaklatás”, mint ahogy „szövegszerkesztőről”, „szövegkiemelőről” vagy „újrafelhasználható papírról” beszélünk az írott kommunikáció terén. Kitalálunk terminusokat, hogy morális, jogi és orvosi keretek közé szorítsuk a szexet. Amikor beszélünk, a szex új technológiájának a terminusait használjuk, amit a szex nem is olyan régen felfedezett normatív diskurzusa alakított ki, de ez nem jelenti azt, hogy többet tudnánk a szexről, csak azt, hogy ugyanúgy új keretek közé szorítottuk, mint a kommunikációt. Ennyit, mindössze ennyit haladtunk előre a szex megismerésében.

Forgesnek, a humoristának van egy karikatúrája, amin két öreg parasztasszony panaszkodik: „Most, hogy már ki tudjuk mondani azt, hogy mozgópék, úgy hívják, hogy flim\

A szexben sem mozdultunk előre semmit, sem a gyakorlatban, sem az interakciókban. Ma, a huszonegyedik században nyugaton két (vagy három vagy négy) ember nem csinál semmi olyasmit, amit ne csináltak volna már az ókori görögök. Csak a szexet megítélő erkölcsi tízparancsolat változott, a társadalmilag kialakított erkölcsi felfogás szexualizált lényegünk következményeiről, és nem maguk a következmények.

Ezek közül a következmények közül néhányat szabályoztunk (például a pornográfiát), másokat kerülünk (például a fizetett szexet), megint másokat elítélünk (például a pedofiliát), és párat, például az orgiákat, egész egyszerűen banalizáltunk.

Nagy vonalakban problematizáljuk a szexualitás jelenségét, és ezzel áldozatul esett a jogi, erkölcsi és vallási kontrollnak, amihez korunkban még az orvostudomány legújabb felfedezései is hozzájárulnak.

Legismertebb, kereskedelmi forgalomban lévő játékaink, a dildó és a vibrátor is, azóta léteznek, amióta csak képesek vagyunk ábrázolni és bemutatni. Hogy egy latexvibrátor ne úgy nézzen ki, mint egy almafa vibrátor, semmi mást nem kell tennünk, mint ismét a technika vívmányaihoz nyúlni. Azt, hogy hogyan és mire kell használni, nem kell újra megtanulnunk.

- Na de telefonálni is tudok vele? - kérdeztem kissé udvariatlanul attól a készséges eladótól.

- Természetesen.

Amióta a mobilok rezegni tudnak, bizalmasan beszélni másokkal vagy önmagunkkal az egyik legegyszerűbb feladat.

Az szexszel kapcsolatos előítéletek mindig ugyanazok voltak

Eros, aki az antikvitásban isten volt, a modernítésben

egy probléma.

Denis de Rougemont

A metró úgy száguldott, mint egy örült zebra a szavannán.

Az összes metró közül, amit ismerek, azt hiszem, a párizsi a legpraktikusabb, de mégsem a legkényelmesebb. Éppen Claire lakásából mentem órára a Keleti Nyelvek Intézetébe. A vagonban mellettem (szorosan, szinte hozzám tapadva) egy fiatal, vaskos és hanyag külsejű magrebi srác állt, és nagy hévvel magyarázott egy másiknak. Bár olyan közel álltak egymáshoz, hogy egy papírlap sem férfi volna közéjük, a srác olyan hangosan beszélt, hogy az egész kocsi (és talán egész Franciaország) megismerte a véleményét.

- Ahogy mondtam, buzik mindig is voltak.

A másik egyetértően bólintott.

- Sőt, a buzik mindig is buzik voltak!

Megragadtam a korlátot, de nem azért, mert különben pofon vágtam volna, hanem mert majdnem elestem. A párizsi metró csúcsidőben az EuroDisney látványosságaként is szép sikert aratna. A fiú valójában a rendkívül pejoratív francia pédé szót használta, amit úgy döntöttem, buzinak fordítok.

A szavak nem ártatlanok. A szemantikájukban egyszerű jelentésüknél jóval többet hordoznak magukban. Egy ilyen negatív konnotációjú szó, mint a buzi, magában hordozza az erkölcsi ítéletet és annak a gyakorlatba való átültetését. így az előítélet egy dupla megaláztatás: szóban és tettben.

A metrósráchoz hasonlóan gyakran hisszük azt, hogy a történelem során a szexben mindig is ugyanazok az előítéletek léteztek.

Ez a mese a szex normatív diskurzusának szüleménye, és azt hiteti el velünk, hogy szexualitásunk modellje örök, egyedülálló és éppen ezért megkérdőjelezhetetlen, és valószínűleg egy hozzá hasonlóan örök, egyedülálló és megkérdőjelezhetetlen törvényhozó Isten, biopolitika vagy közegészségügy hozta létre. De a szexuális magatartással kapcsolatos erkölcsi ítéletek nem voltak mindig ugyanazok, és maguk a magatartásfajták sem kapták mindig ugyanazokat a becsmérlő kifejezéseket. Claire-t a Saint Julién le Pauvre-lemplombban ismertem meg. A templomok, a közhiedelemmel ellentétben igenis alkalmas helyek a vágykeltésre. A barátaimra vártam, kamarakonzertre mentünk a templomba. A programban egy fuvolaszólót is hirdettek,

Vivaldi íl *cardellinóját*

Öt perccel a koncert előtt a barátaim még sehol sem voltak, de a nézőtér már kezdett megtelni, így nem akartam tovább várni rájuk, és bementem. Egy lány ült mellettem. Fiúsan rövid fekete haja volt, kifogástalan sötét, áttetsző túllruhát és zöld nagykendőt viselt, apró kezeivel pedig úgy hadonászott, mintha elveszett emlékeket akart volna összeszedni.

A koncert alatt párszor összenéztünk. Amikor véget ért, arcán egy tündéreket is megbabonázó mosollyal, kissé (élénken odajött hozzám:

- Itt a Saint Julienben másképp énekelnek a tengelicek...

Aznap este nem mentem haza. Az egész éjszakát, hajnalt és napfelkeltét Claire lakásán töltöttem, az ötödik kerületben.

Az előítéleteink azóta léteznek, amióta a modern szexualitásunk.

Ez valószínűleg a tizenkilencedik század első felében

alakult ki (ez az a korszak, amit angolosan csak viktoriánus kornak hívunk). Ekkor bontakoznak ki a nagy termelési rendszerek (az ipari forradalom), **megszilárdul** egy erős társadalmi osztály (a burzsoázia), és a tudományos felfedezések (Darwin és az evolúcióelmélet) egy új keretet adnak ami kontrollra kényszeríti az állampolgárokat és magatartásformáikat. Ekkor születik meg a „klinika”, a kontroll társadalma (ahogy Foucault mondja), szemben a múlt zártságával, és ez az a pillanat, amikor a szexualitás, klinikai kivizsgálásnak alávetve, problematikussá válik. És mint tudjuk, ahhoz, hogy kialakuljanak a megbélyegzések, a megkülönböztetések, az előítéletek és a félelmek, léteznie kell valaminek, amit problémaként élünk meg. Ebben a korban és ebben a klinikai közegben szüleinek meg az olyan korábban nem létező neologizmusok, mini „szex”, „homoszexualitás”, „szexuális élet”, hogy meghatározzák, kontrollálják és irányítsák szexualizált lényünkéi. Előtte az erkölcsi intézmények „a hűs bűnéről”, „szodómiáról” és „házastársi kötelezettségről” beszéltek.

A szavak súlya...

Ezt példázza egy durva vicc:

A fiú gondterhelten áll az apja elé:

- Apa, mondanom kell valamit.

- Mondjad, fiam - feleli nyersen az apja.

- Izé... az van, hogy homoszexuális vagyok.

- Na de fiam, tanult ember vagy te?

- Kern. apa...

- Akkor meg nem homoszexuális, hanem egy buzi vagy!

Claire különleges lány volt: sokoldalú, szórakoztató, vicces és szexuálisan nagyvonalú. A vele töltött rövid idő nagyon szép emlék. Amikor szeretjük egymást (és azt hiszem, tényleg szereltem Claire-t), úgy éreztem, megtaláltam valamit, amit érzelmileg már jó ideje kerestem.

Emlékszem, korán elment otthonról, hogy friss, meleg, omlós croissant-t hozzon a Saint Germain sarkán álló pékségből, ami azonnal elolvadt a szánkban (a croissant egy nagyon népszerű osztrák találmány, de határozottan hiszem, hogy a francia croissant az más tészta). Emlékszem a közös reggelikre abban a kicsi lakásban () mindig olyan nyugodt volt, én meg mindig annyira rohantam, hogy többször is a lepedőt vettem magamra kabát helyett. Emlékszem, mennyire meglepte a szexuális

étvágyam, amikor átadtuk magunkat a lest gyönyöreinek, és emlékszem, hogy vitatkoztunk, amikor ő azt ismételte, hogy „a nőknek mindig is kisebb volt a szexuális étvágya, mint a férfiaknak”; mert szerintem ez sem akkor, sem most nem több egy közhelynél, egy téveszménél, amit belénk vertek, hogy elnyomják a női szexualitást.

Hát nem, kedves metrós üli társam, nem igaz, hogy mindig voltak homoszexuálisok, és az sem, hogy ők mindig homoszexuálisok voltak. Már az ókori Rómában gyakorolták a szodómiát (valószínűleg már attól a naptól létezik, hogy az emberek felfedezték a lyukait a fenekükön), és egy attitűdöt is vele szemben. A pragmatikus és erényes Rómában nem léteztek „homoszexuálisok”

(és nem csak azért, mert még kétezer évet kell várni erre a terminusra), csak aktívak és passzívok voltak. Az előbbiek (akik adták) voltak a „virtuózok”, mert megőrizték a virtust, a szexuális virtust, amivel minden magát valamennyire is férfinak tartó egyénnek rendelkeznie kellett (mennyire megváltozott a virtus jelentése!), míg az utóbbiak voltak a „szégyentelenek”, ezt a szerepel általában rabszolgák, tanoncok vagy kurtizánok töltötték be, akik nem álltak előkelő helyen a társadalmi ranglétrán. Hasonló volt a prostituáltak helyzete, akiket ma csak kurváknak hívunk. Rómában a lupák (a „nőstény farkasok”) köztiszteletben álltak és hasznosnak tartották őket, bár a lupanar, a bordély általában a város szélén állt. Még Catón, az erényes cenzor is magasztalta őket, szerinte a társadalmi rendben szükség volt rájuk, hogy így a feleségek megőrizhessék tisztaságukat. Talán azért is tisztelték őket, mert a legenda szerint a dicső Róma alapítóit egy lupa, azaz egy nőstény farkas szoptatta. A szabados, kreatív és hedonista antik görögöknél a hetéráknak még szent szerepük is volt, azzal, hogy nagylelkűen átadták magukat felebarátjuknak. Az egyetemes és önzetlen szerelmet képviselték, és ritka volt az olyan ünnepség, amelyen a bármely státuszú nők nem adták át magukat bárkinek, aki csak megkívánta őket.

Minden morális értékrendnek megvannak a maga előítéletei, ítéletei és félelmei; ha azt hisszük, a miénk nem csak egy a sok közül, akkor arra ítéljük magunkat, hogy ezt be is tartsuk. Ahogy Georges Bataille mondta: „a botránymentes tudat valójában elidegenített tudat”.

Claire-t akkor hagytam el, amikor eljöttem Párizsból. Később, amikor már egy barcelonai multinál dolgoztam, egy közös ismerősünktől hallottam róla. Megtudtam, hogy Claire hozzám ment egy újságíróhoz... és hiányzott a „melegség”

.Az első alkalom sorsdöntő

*- Itt, ez alatt a tölgyfa alatt szeretkeztem először
- melankolikusan sóhajtott, majd folytatta. -
Emlékszem, az anyja pont itt állt. ahol én most.
- Itt??? - hökkent meg a másik, látván a
csekély távolságot társa és a fa között. - És mit
mondott???*
- Beeeeeeeeee.

*Egy régi vicc, amit egy olyan embertől hallottam,
aki tudott bánni az állatokkal.*

Soha nem titkoltak előttem semmit, de valójában nem is mondtak semmit.

Anyám a tizenegyedik emeleti ablakból nézte, ahogy átmegyek az utcán az iskola felé. Mindennap. Tizenhárom és tizenöt éves korom között.

A katonai szálláson, ahol arra várva laktunk, hogy apámat áthelyezzék, volt egy könyvtár. Ebben a könyvtárban tanultam meg mindent, amit egy kislány megtudhat a szexről, még azelőtt, hogy megjött volna az első menstruációm, még azelőtt, hogy apám megvette volna az első betéteket nekem.

Az alagsorban volt a parkoló és a szemétkonténerek. Ott, az alagsorban, a lift ajtaja mellett hagytam néhány fiúnak, hogy nyelves csókot adjon és a cicimet simogassa. Még azelőtt, hogy fogszabályzói kaptam volna, még azelőtt, hogy anyáin megvette volna nekem az első melltartót.

Nem könnyű meghatározni az első alkalmat. Az első alkalmat sok kicsi első alkalom előzi meg. Már többször is szeretünk, mire először szeretünk. Az első nevetésnél vagyunk először tudatában annak, hogy nevelünk. És az egyetlen első alkalom az, amelyikre így emlékezünk. Vagy amelyikre emlékeztetnek. A szexualitással ugyanez a helyzet. Az első, szexualizált lényünkől fakadó szexuális tevékenységünk jóval azelőtt következik be, hogy tudatára ébrednénk annak, hogy átültettük a gyakorlatba ezt az alapvető tulajdonságunkat, és ez a tudatra ébredés az, ami elnyomja az emlékeket.

Szocializált lényekként ez a tudatra ébredés gyakran nem magányos óráinkban történik meg. Nem mindig mi magunk ébredünk tudatra, van, hogy mások ébresztenek rá. Ez a „szociális szem” sokszor kényszerít minket arra, hogy gondolkodjunk magunkról, tudatosítsuk magunkat egy konkrét helyzetben vagy cselekvésben. Az esetek többségében mások, szülők, barátok, tanárok „adják” ezt a tudatot. Amikor először mondják: „ilyet nem szabad csinálni”, „azt nem szabad fogdosni”, „ilyet nem szabad mondani”, „ilyet nem szabad gondolni”, akkor látjuk magunkat először, amint éppen csinálunk, fogdosunk, mondunk vagy gondolunk valamit.

Ezért ez a tudatosítás sokszor nem más, mint egy mások tudatosságán alapuló látásmód, a szociális kontroll rekedt hangja, a morál, a társadalmi rend. Mások ítélete, amit magunkévá leszünk.

A menstruációm pontosan a tizennegyedik születésnapomon jött meg. Nem sokkal utána elmentem az egyik családtervező központba. Egyedül érkeztem, bementam a nevem, és leültem egy nikkelszékre. A mellettem ülő közép-afrikai nő rám mosolygott.

Amikor a nőgyógyász szólította, előreengedett.

Jól emlékszem, az orvos egyáltalán nem lepődött meg, amikor megkértem, írja fel nekem a tablettát, mert szexuális kapcsolatot akarok létesíteni. Nem ajánlott semmit, nem minősített semmit, nem ítélezett. Felfeküdtem az asztalra, és megvizsgált. I eheti néhány kérdési, miközben a kis fehér lepedő alatt szemügyre veti. Válaszoltam, közben pedig próbáltam elterelni a figyelmemet, és gyanakodva néztem a férfi és női nemzőszerkezet ábrázoló képeket a falon. Aztán felírta nekem a Diane 35-öt, adott három tájékoztatót és két óvszert. Semmiféle trauma nem volt a folyamatban, ami a könyvtárból a központba vezetett, a szükséges védekezés érdekében. Azt is megtanultam a könyvtárban és a nőgyógyásznál, hogy akármilyen fiatalok vagyunk is, nem kell a felnőttek (vagy akikkel annak tartunk) félelmeire hivatkoznunk ahhoz, hogy megtaláljuk a megfelelő fogamzásgátló módszert.

Hazaérve a receptet beraktam egy könyv lapjai közé, a többit meg a szekrénybe a bugyijaim alá, a naplóm mellé. De egy nap megtalálták. így lett az elhatározásomból kalitka és a kíváncsiságomból

probléma.

Úgy tűnik, van a szexualitásban egy döntő pillanat, amikor tudatára kell ébrednünk, hogy már élünk a szexualitásunkkal: az első szeretkezés. Ez nem is lehet másképp. Minden készen áll a nagy szocializált állat számára, hogy még véletlenül se maradjon le ennek a rangos eseménynek a legfontosabb részletéről: a szüzesség elvesztéséről. Talán az egyetlen dolog, amiről ennyi dicshimnusz, előkészület és ékesszólás után lemaradunk, az maga a szeretkezés. De cserébe emlékezhetünk egy „első alkalomra”.

Ezt a feltételezett beavatási rítust a szüzesség/szüzhártya/koitusz triáddal szokás bemutatni. Magát az eseményt a nagy veszteség folyamataként ábrázolják, aminek során mindent elveszítünk: ártatlanságot, szüzességet, szüzhártyáit..., és nem nyerünk semmit. Mintha az első elolvasott szóval elveszítenénk a látásunkat, az első ránk törő kétséggel pedig az intelligenciánkat.

Egy lelki gyötrelmévé és nem érdemmé, veszéllyé és nem tanulási folyamattá, egy oda- és nem visszaúttá tettük az első alkalmat, mintha ekkor jönne el a herceg fehér lovon, és nem csak egy egyszerű békái csókolnánk meg. Megpróbáljuk ezt az ismeretlenből születő és a bukás felé tartó együttlétet egy egész életünkre kiható egzisztenciális problémává alakítani.

Szívesen elmagyaráznék pár dolgot a szüzhártyáról, arról, hogy hogyan gyengül az első menstruációval, és hogy szűznek lenni tulajdonképpen annyi, mint járatlannak lenni, és hogy a koitusz csak úgy szinonimája a szexualitásunknak, mint a marhasült a táplálkozásunknak. De meghagyom a magyarázatokat azoknak, akik félnek tőlük, meri akik nem félnek, már úgylis ismerik őket.

1984. július 17-én vesztettem el a szüzességemet, hajnali háromnegyed három után egy perccel és ölvén másodperccel. Tudom, néha ismétlem önmagam. A szüzhártyámat valahol a tornaterem és az alagsor között hagyhattam el. Talán annak a vörös bársonyos padlójú sötét liftnek valamelyik gombjára akadt. Az első szeretkezés vidéken történt és ágyban, egy barátnőm pasijának a házában. Csak arra emlékszem, hogy amikor Edouard pénisze egy kicsit behatolt a vaginámba, tudtam, erre emlékezni fogok.

Azt hiszem, Shakespeare mondta, hogy „az emlékezet lelkünk őrszeme”. Őrszemek, börtönőrök, kecskepásztorok... ők, akik olyan transzcendenssé tették az első alkalmat, örködnék a lelkem fölött.

Mint mindenkié fölött.

A szexuális ösztön serdülőkorban alakul ki

A gyermeknek nem kell írnia, mert ártatlan.

Henry Miller

Ártatlan az, aki nem bűnös. Aki mentes a bűntől, avagy etimológiailag „aki nem árt”. Mint a gyermekek. A gyermekkor „az ártatlanság kora”, és az ártatlanságnak, a büntelenségnek megvan a maga lejáratí ideje. Eljön a nap, amikor bűnösökké válunk, amikor már nem vagyunk ártatlanok, amikor valaki valamiért felelőssé tesz minket.

A bűnössé válás egy fokozatos tanulási folyamat. Megtanulunk

bűnössé válni, hátrahagyni a gyermekkort, és ez egész fejlődésünket meghatározza. Addig tart, amíg nem tudatosul bennünk, mi is az a nagy bűn, amit elkövettünk. Ez körülbelül akkor következik be, amikor a nemi szervek megnőnek, az addig sima, ártatlan bőrfelület szőrösödni kezd, és reprodukciós képességünk kikandikál az alsónemünk valamelyik sarkán. Ez a serdülőkor.

A „kész nő lettél...” szófordulattal lezárul egy korszak. Ezért a szülők halkán, nosztalgiával átítatva ejtik ki ezeket a szavakat, mintha valami zsoltárt mormolnának. Úgy állítják be a történeteket, mint egy veszteséget, ami után sürgősen meg kell ragadni a törlőrongyot, és el kell törölni az első foltokat, a megbélyegző bűnjeleket.

Ez a végső kiűzetés a Paradicsomból, és mintha csak a zsebünkből estek volna ki, hátrahagyjuk a levonókat és a plüssmacikat, és velük együtt azt, amit már soha nem szerezhettünk vissza: az ártatlanságunkat. És ekkor elkezdünk bűnősként viselkedni és bűnösnek érezni magunkat, mert az összes létező bűnt sajátunkként éljük meg. Ez a fiatalkor. A hátralévő időben már csak „érleljük”, amit gyerekkorunkban tanultunk, serdülőkorunkban magunkra vállaltunk és fiatalkorunkban a gyakorlatba is átültettünk, hogy majd képesek legyünk más ártatlanokat hibáztatni.

Életünk az önként vállalt bűn története, amit úgy terjesztünk, mint a pestist. Thomas Bernhard szavaival „a gyermekkor egy fekete lyuk, amibe a szüleink taszítanak, és amiből egyedül kell kimásznunk. De a legtöbb ember nem tud kimászni ebből a fekete lyukból, ami a gyermekkor, és egész életére ott ragad, nem másznak ki és megkeserednek”. Nem mászunk ki a bűntudatból, amibe beletaszítottak... talán mert ahhoz, hogy megszabaduljunk tőle, vissza kell szerezni az ártatlanságot.

A lepedőkön rózsaszín virágminta volt. Az illatuk a keményítőé, a hétvégéé és Isabelle meleg bőrée volt. Az unokatestvéremé.

A bűntudatkeltés egy perverz folyamat. Ha valami, akkor ez a perverz, és nem egy virágnak adott csók. Találtak egy kígyóit ebben a folyamatban, ami ellopja az almát és nekünk adja. A kígyó a szex, az alma pedig a szex ismerete. Az ártatlanság korában a szex még nincs jelen. Egyetlen gyönyörök kertjében vagy Édenben sem lakik egyetlen hüllő sem. Amint beleharapunk szexuális tudatra ébredésünk almájába, villámgyorsan kiűzetünk az ártatlanságból, a büntelenségből.

Ezt hittük el, mert ezt hitették el velünk (többek között ugyanazok, akik kitalálják a Paradicsomokat, a kígyókat és az almákat, és elhitetik, hogy a gyerekek az eredendő bűnnel jönnek a világra, amit csak a keresztség szentségével lehet lemosni, belepve a megszabadítók klubjába, akik megmentenek a bűntől, amit ok maguk találtak ki).

De az a helyzet, hogy minden legenda ellenére a gyerekek, ezek a kis angyalkák is ugyanúgy szexualizált lények, mint a felnőttek. (csak éppen nem érzik magukat bűnösnek ezért).

Nincs meg bennük a bűntudat, amit aztán beléjük oltunk a gyermekkor alatt, és amit magukévá tesznek a serdülőkorban,

amikor már tudnak élni a szexualitásukkal. Mert a „szex” nem az, „amit a felnőttek csinálnak a nemi szerveikkel”. A szexhez nem kell szőrt növesztetni vagy találni egy lyukat, amit befedünk vagy befedettünk, még csak nem is kell teljesen tudatában lenni a szexből kreált problémának; a szexhez elég megszületni.

Isabelle két hónappal hamarabb töltötte be a tizenkettőt, mint én. Kamaszkorunkban minden hétvégét együtt töltöttünk. A házuk vidéken volt. A bejárat mellett volt egy tölgyfaágakra akasztott hinta, ott voltak a legnagyobb veszekedéseink. Nem létező vizet forraltunk egy műanyag kannában, és szigorú sorrendben szolgáltuk fel a teát az asztal körül összegyűlt babáknak.

Mindig megpróbáltam a saját plüssmacimnak adni a nagyobb szelet tortát, de ez nem volt könnyű, mert Isabelle-nek is megvolt a maga kedvence. Ezen újra és újra összekaptunk. Már évek óta ezt játszottuk, bár én egy idő után gyerekesnek találtam, de Isabelle inkább játszani akart, mint a fiúk focimeccsét nézni. Hervé letszett nekem, és Isabelle-nek is. Ezen is összekaptunk.

Mint amikor mindig ugyanazt a lemezt tette be a vadonatúj CD-lejátszójába.

A kunyhóban titkokat meséltünk egymásnak. Érdekes titkaik vannak a kamaszlányoknak. Ott meséltem el neki az első csókomat, és ott ittunk meg két üveg karcos bort, ami teljesen hazavágott mindkettőnket. Egyszer találtunk egy kiscicát. De hiába erőlködünk, Isabelle nem tarthatta meg. Az apja elvitte. A ház és a falu közötti úton estem el először biciklivel (azt hiszem, azóta se próbálkoztam újra).

Esténként, amikor nem engedtek el a bandával, otthon tévéztünk a szüleinkkel. A nagyoknak különleges tehetségük volt ahhoz, hogy megtalálják a fehér négyzeteket a képernyőn. Amint megjelent ez a csalhatatlan jele annak, hogy a műsor tizennyolc éven felülieknek szól, azonnal ágyba küldtek minket.

Olt papás-mamást játszottunk a lámpalénynél. A papák és a mamák természetesen csókolóznak és simogatják egymást.

Nem volt nehéz eldönteni, ki legyen a papa és ki a mama. Ebben soha nem volt vita.

Sokáig csak ezek a hétfégi látogatások vittek némi szint a kamaszkoromba.

A szex nem a szexualitás gyakorlatba való átültetése. Ahogyan a nyelv sem beszéd. A serdülő egy szenvedélyes dadogó.

A gyerek egy befogadó szerepét tölti be, aki még gondolkodik azon, amit mondani log. De ez nem jelenti azt, hogy meg kellene védeni őket a nyelvtől. Sokkal inkább a büntudattól kellene megvédeni őket, minisem a szextől. A felnőttek félelmeitől kellene megvédeni őket.

Elég lenne nem bemutatni nekik, mit is értenek a felnőttek szex alatt. És sokkal inkább a fogalom mögött rejlő ostobaságok miatt, mint hogy ez sértené az érzékeny lelkivilágukat. Ha már érteniük kell valamit, legalább ne egy ostobaság legyen az. Az ártatlanság egy cél legyen, és ne a büntudat előszobája! és mi, felnőttek felejtjük el azt, hogy az ártatlanság a szexualitás elutasítása, csak mert már nem emlékszünk rá, milyen is ártatlannak lenni. Ahogy Jean Giono mondta: „az ártatlanságot soha nem lehet

bebizonyítani"... főleg ha kéznél van egy unokatestvér.

Az előjáték az aktust készíti elő

Melegítse elő a süttőt 170 °C-ra.

Helyezze a csirkét egy sütésálló táliba.

Középmagasságban süsse 12 percig.

Melegen fogyassza.

*Elkészítési tanácsok egy gyorsfagyasztott tennék
háttoldaláról.*

Az a perverzitás, ha perverznek tituláljuk azt, ami nem az. Az
a perverzitás, ha minőségellenőrzésnek alávetett homogenizált
kötelezettséggé alakítunk valamit, amit nem lehet mással összemérni.

Például ha a „formicofilia”¹ címkét ragasztjuk oda, ahol
nincs is. Az, ha azt állítjuk, hogy az „evéshez” (és nem csak a
gyorsfagyasztott csirke megsütéséhez) elő kell melegíteni a süttőt,
12 percig sütni és melegen tálalni. Az a perverz, aki azt állítja,
hogy a Szerelem a szerelem peremére került.

Amikor nem tudunk ábrázolni valamit, mert nem értettük
meg, mi is az, amit lefesteni, elmesélni vagy kifejtetni akarunk,
akkor elfelejtjük a részleteket, és nem vagyunk képesek visszaadni
az árnyalatokat, azt a helyet, ahol Oscar Wilde szerint az
értelem lakozik. „Normalizált” szexualitásunk térképét egyetlen
vonal rajzolja: az, amelyik a csóktól az aktusig vezet. A többi
csak beteges fixáció, amit ki kell törölni a szexualitás ábrázolásából,
otthagyva őket a gyakorlat rangját soha el nem érő
előjátékban.

Amikor azt mondjuk, az előjáték arra jó, hogy előkészítse az
aktust, akkor úgy rajzoljuk meg szexualitásunkat, mint a kisgyerekek
a házat: egyetlen vonallal és piros tetővel. „Az ember
éleiben kétségkívül perverzitásának szerencsés felfedezése a
legizgalmasabb.” Semmi kétség, Michel Tournier tudta, hogy a
morál számára meg nincs izgalmasabb, mint elnyomni az
egyévre váró perverzitást.

Hangyák lábai és virágok nyelvei között jutottam el az orgazmusig.

A virágokat és hű szeretőiket még az éj leszállta előtt
összeszedtük és visszavittük a kertbe. És most, ősszel alig várom,
hogy tavasz legyen, és az erkélyünk újra tele legyen mályvaszínű
virágokkal és azokkal a kis harapós-nyalakodós hártványasszárnyú
rovarokkal.

(A hangyák vagy más rovarok iránti vonzódást jelöli)

Behatolás nélkül a sex nem lehet teljes

***A gól akkor érvényes, ha a labda teljesen áthalad
a gólvonalon, a kapufák között és a felsőléc alatt,
és a góllövő csapat nem szegte meg a játékszabályokat***

A gól hivatalos megfogalmazása

Rául befolyásos vállalkozó volt, Dél-Amerika-szerte voltak különböző
üzletei. Az egyik textilvállalatának Arequipában, a chilei
határon volt az üzeme. Ott ismertem meg, a második perui
utam során.

Bár európai volt, Chilében született, spanyol apától és olasz
anyától. Különös akcentussal beszélt, a nevem betűi valóságos

láncot jártak, valahányszor kiejtette őket. Vonzó volt és izgalmas, előszeretettel hordott egy ismert ecuadori kalapkészítőnél vásárolt mulatós sombrero-t. Volt egy gyönyörű öt éves kislánya az első házasságából. Erős kezei és kedves mosolya volt, a pénisz merev állapotban is alig volt három centi, kék szemei érdekes kontrasztot alkottak bronzos bőrével.

Amikor megismerkedtünk, huszonöt éves voltam, és egy kanadai székhelyű hírügynökség dél-amerikai képviselőjeként dolgoztam.

Raul az ötvenes éveiben járt, és nemcsak a szeretőm volt, hanem felbecsülhetetlen segítség is a riportom összeállításában.

„Minden cselekedetünknek van valamilyen célja” - mondták a skolasztikusok. Amikor a középkorban a kereszténység megpróbálja kibékíteni a hitet és a logikát. Isten létének magyaráza-tához ráieszi a kezét (természetesen csak szimbolikusan) az

arisztotelészi céltanokra. „Semmi sem hiábavaló” - állította a jó Arisztotelész, akitől sok minden maradt ránk, többek között az, hogy nemcsak nagy gondolkodó volt, hanem előszeretettel hódolt a homo equus erotikájának is.

A teleológia, a célok tana, mára visszaszorult a teológusok és a filozófusok diskurzusaiba. De annak ellenére, hogy kevésbé használjuk ezt a kifejezést mint a cél szinonimáját, a fogalom, amit takar, nagyon is jelen van a tudatunkban. „Mindent egy bizonyos cél érdekében hozunk létre, máskülönben nem volna értelme elkezdni semmit” - ez lehetne a mottója a céltanon alapuló felfogásnak.

Kultúránk a teleológia híve. Erkölcsi, társadalmi és politikai berendezkedésünk keresztény alapokon nyugszik, és egy félreinterpretált

Machiavellit követ, továbbá gazdasági és katonai előírások határozzák meg. „Bármi áron megszerezni”, „inkább a halál, mint a bukás”, „ha nem érjük el a célt, az erőfeszítéseink semmit sem érnek”, „ha nem rúgom be a labdát, akkor leégünk” (mondaná egy tanult focista). Nap mint nap hallani ilyen és ehhez hasonló megjegyzéseket, melyek mind a célok kissé gyermeketeg és naiv, de a szabad verseny társadalmában igencsak hasznos tanát támasztják alá.

Arequipában nem könnyű repülővel le- és felszállni. Ezt már érkezéskor észrevettem, az Andok csúcsai szinte súrolták a gépet.

Raullal a Eaucell társaság egy kora reggeli gépével utaztunk, ugyanis délutánként az egész repteret belepi a köd, és lehetetlenné teszi a limai forgalmat. Ekkor még csak-munkakapcsolat volt közöttünk, de valami, valami a szavakon túl, arra ösztönözte Rault, hogy elkísérjen Limába.

Első szeretkezésünk egy tengerparton történt, háromszáz kilométerre a fővárostól. Limában még a lakónegyedeknél sem volt olyan tiszta partszakasz, ahol fürdeni lehetett volna.

A számmal körbejártam tengeri só ízű mellkasát, miközben ő szinte ritmusra rángatta a hajamat. Addig simogattam, amíg a

kezem le nem ért a fürdőnadrágjáig. Óvatosan végighúztam a kezem a madzagján, amíg meg nem találtam a csomót. Éreztem, hogy a légzése szuszogássá válik. Könnyedén kioldottam a csomót, és mutatóujjammal egészen a makkjáig húztam. Nem, semmi nem zavart vagy állított meg minket. Sem az, hogy az óvszert

gyakorlatilag lehetetlen lett volna felhúzni, meri sehogy sem állt volna meg, sem az, hogy tovább tartott megtalálnom a péniszét, mint végigsimítanom.

Soha nem kérdeztem meg, hogyan is volt képes összehozni c&y gyereket, és soha nem is mondta el, talán mert nem is volt rá szükség.

A szexben csak azok tűznek ki célokat, akik akarnak valamit. Még az orgazmus sem, a behatolás pedig még kevésbé méltó cél a szexhez. Egyszer egy barátom kifejtette, hogy az a teljes, amin semmi nem marad kívül, ahol nincs sem kiinduló-, sem célpont, csak maga az út. Szerinte az sem lehet teljes, ami zárt.

Ha azt hisszük, hogy a szexuális interakció a koitusszal lesz teljes, az olyan, mintha azt hinnénk, az életünk csakis egy Mercedes SLK-val lehet teljes. A két dolog ugyanolyan frusztráló, ugyanolyan enervált, ugyanolyan sokkoló és ugyanolyan gyenge.

A szexuális diszfunkciókba (impotencia, korai magömlés, vaginizmus) torkolló szorongások nagy többsége abból a rosszindulatú követelményből fakad, hogy a szexuális interakciót behatolással kell befejezni.

Tudod, ki az utolsó kínai a telefonjegyzékben?

- Nem - felelte a másik.

- Chim Pum.

Ez a Chim Pum, a mascletá, a desszert, a kötelező heuréka, az, ami teljesen és pontról pontra beteljesít egy csak pontokat. egyenes vonalakat és két dimenziót látó emberek által standardizált kapcsolatot.

A szex így egy egyedüli és egyetemes utazási iroda által szervezett utazássá válik, ahol megjelölték az összes állomást, kiválasztották a hoteleket, megszervezték a szabadidős programokat, elvisznek szuvenírt vásárolni, és egyetlen úti célként a koitust tűntették föl. De az utazás logikája szerint csak az üzletembereknek vannak céljaik, a többieknek maga az utazás a cél.

Amikor visszatértem Madridba, Raul megkérte a kezem. Én meg, huszonöt évesen, két napig tépelődtem. Raul ajánlata, és minden, amit az elmúlt három hónapban átéltem vagy csak megsejtettem, romba döntötte a látszólag stabil kapcsolatomat Spanyolországban. Nem vettem komolyan Raul nagylelkű ajánlatát, annak ellenére, hogy nagyon sokat tanultam tőle. És nemcsak Latin-Amerika gazdaságáról, hanem mindenekelőtt arról, hogy a szexnek más célja is van a behatoláson túl.

Remélem, az olvasó elnézi nekem, hogy nem szó szerint idézek, de mint tudjuk, az olvasmányok sokkal inkább saját alkotásaink, minisem az íróé. 1940-ben Paul Valéry valahogy így fejezett be egy naplóbejegyzést: „A célközpontúság leegyszerűsített ötletének átvágása az érzékenység egyik »aberrációja«."

Mondta ezt egy költő, aki valószínűleg nem sokat értett a focihoz...

Akkor sikeres az ciklus,ha orgazmussal végződik

Kontinuitás (lat. continuus)

Folytonosság; ami megszakítás nélkül tart, működik vagy terjed.

Siker (lat. exitus, vég, halál, kijárat)

Egy üzlet, előadás stb. sikeres végkifejlete.

Értelmező 'kéziszótár

Felipe számos barcelonai cipőbolt tulajdonosa és vezetője volt. Gátlátalan és szemtelen, de ugyanakkor előzékeny is volt az ágyban.

És ez tetszett. Szexuális együttléteinkre mindig az én kis bérelt lakásomban kerüli sor. Amikor bejelentette, hogy venni akar egy házat és össze akar költözni velem, gyorsan véget vetettem a kapcsolatnak.

Kultúránk mindennek meghatározza az elejét és a végét. Minden kezdet és vég olyan antagonisztikus, változást jelentő fogalmak mentén megy végbe, mint születés és halál, csend és zaj, nappal és éjjel... Azonban nem minden kultúra gondolkodik hasonlóan. A yin és yang ábrája tökéletesen szimbolizálja az elemek folyamatos áramlását; semmi sem kezdődik vagy ér véget, minden mozgásban van és áramlik, és amikor eléri a csúcspontot, újra ellentétes irányú mozgásba lendül. Egy taoista szólas szerint „a nap éjfélkor kezdődik”, vagyis amikor azt hisszük, valami véget ér, valójában még csak akkor kezd el létezni. Például a japán naturalista festészetben az ezer dolognak hívott érző mindenséget

spontán elszórt, de jól kivethető tintafoltokkal jelenítik meg. tenger, felhők, hegyek, madarak, földművesek...

Ebben az ábrázolásmódban

minden egyes folt olyannak látszik, mintha bármelyik pillanatban átfordulhatna egy másik foltba. Ebben áll a festő nagysága: mesterien kell visszaadnia az ugyanabból az anyagból származó témák közötti különbséget; a folyamatos mozgásban, kielégíthetetlen változásszomjban élő dolgok egyediségei. Manuel foglalkozását tekintve orvos volt. Egy tévéműsorban ismertem meg, egy elég kemény vitában vettünk részt több más szereplővel együtt. Utána számot cseréltünk. Vacsora után a lakására invitált, hogy ott folytassuk a beszélgetést. Amikor kikapcsolta a melltartómat és a mellemre tette a kezét, felálltam és otthagytam. A szex témakörében van két dolog, amit folyamatosan összetévesztünk:

a „szex” és a „szexuális interakció”. Előbbi arra utal, ami magából a szexualizált lényünkéből fakad. A második arra, amikor ezt egy másik emberrel vagy bármilyen más, szexualitásunk kibontakoztatására indító tárggyal való találkozáskor egy meghatározott időtartam alatt gyakorlunk. Az első olyan, mint a nyelv, a második pedig mint egy ismerősünkkel megosztott vélemény.

Az első születésünktől halálunkig tart, a második az együttlét időtartama alatt létezik.

A szexben nincs kezdet és vég. És ahogy már láthattuk, még az orgazmus sem határozza meg. A szexuális interakció az emberi szexuális folyamatai (**vágy**, izgalom, fennsík, orgazmus, megoldás sorozata) mechanizmusait követve jön létre. De ez sem mindig ilyen lineáris és előre látható. Megesik, hogy a szexuális interakció megáll a vágnál, vagy az izgalom, esetleg a fennsík szakaszában.

Az orgazmus hiánya semmi esetben sem jelenti azt, hogy nem történt együttlét, vagy hogy ne lett volna teljes, és kudarcént kellene felfogni.

Borja a szomszédom volt. Ügyesen bánt az óriási péniszével. Napbarnított bőre és déli akcentusa jó néhány éjszakámat megzenésítették.

Amikor a barátnője teherbe esett, véget értek a légyottjaink.

A kielégülésnek sokkal több kulturális aspektusa van, mint hinnénk, és sokkal szubjektívebb annál, mint amit elhíttünk velünk.
A ki elégtelenség érzése nagymértékben Függ az érzékszálától,

amit belénk vertek, de a kielégülés, a megelégedettség ugyanúgy, mint a csalódottság, mindig az adott körülmények szubjektív interpretációja.
Ha azt hisszük, hogy egy szexuális együttlét csak az orgazmussal lehet sikeres, frusztrálttá válunk, amennyiben ez elmarad. Ha ezzel az előre meghatározón céllal kezdünk bele az aktusba, észrevétlenül is olyan hatalmas feszültséget keltünk, ami nemcsak a célt, de magát az utazást is szabotálja.

A legtöbb szexuális problémának, melyekkel fel szoktak keresni (korai magömlés, vaginizmus, impotencia), ugyanaz a gyökere: a saját és a társunk orgazmusának kötelezővé lett hajszoalása.
Ez az előírás onnan ered, hogy egyenlőségjelet lenünk a siker és az orgazmus közé, ugyanúgy, mint az élet más területein a siker és a nagy összegű bankszámla közé. Ugyanazt a logikái, ugyanazt az ostobaságot követve. A rosszul értelmezett siker alkalmi, de engedelmes rabszolgái vagyunk.

Andrés-val azután szakítottam, hogy egyszer előttem maszturbált. De nem azért, mert zavart volna, hogy ilyen irányt vettek erotikus játékaink, és nem is azért, mert ezt megismerkedésünk után alig pár órával adta elő. Inkább az esztétikai „defektus” miatt. Ahogy lihegett, ahogy görcsbe rándultak a kezei, meg a mellbimbói furcsa rózsaszíne... ezt a képet nem akartam viszonlítani.

Említettük a japánokat és a művészetüket.

Van egy, a mi nyelvünkre lefordíthatatlan és logikánkkal felfoghatatlan fogalmuk, a shibui. Ennek alapján az esztétikum vagy a „jó ízlés” abban rejlik, hogy értékeljük a még nem teljes és ízetlen dolgokat, élvezve a szabadságot, hogy kiegészíthetjük őket, hogy hozzátehetjük, ami hiányzik, hogy élvezzük azt, amit nem látunk, de mégis ott van. De mindezt nálam jobban kifejezi a sashimi l, és a nem orgazmussal végződő, de mégis teljesen kielégítő szeretkezés.

Több kezdet és vég is lejátszódott attól kezdve, hogy 2003 júniusának első napjaiban szakítottam Felipével, addig, amíg ugyanennek a hónapnak a közepén kiléptem Andrés lakásából, de mind ugyanabba a körforgásba tartozóit: a szexualitásomba.

A z é rt szexelünk, meri szórakoztató

(...) És hogy úgy tegyen, mintha ondóm hozzá se éri volna, látszólag lemosta a combját.

Ovidius: **Szerelmek.** Harmadik könyv

A hajó percre pontosan szedte fel a horgonyt.

Már nem emlékszem, miért a Grimaldi társaság kompjával mentem Genovába. Valószínűleg olyan sietve szerveztem meg azt az olasz nyaralást, hogy más utazási lehetőség már nem maradt.

Nem vagyok oda a kereskedelmi hajókért. Előtte egyetlen egyszer, alig tizenhat évesen koromban utaztam egy hasonló gépezet állandóan párás belsejében, La Havre-ból Southamptonba menet, ahol au-pairként dolgoztam azon a nyáron. Nem volt egy kellemes élmény.

Arra viszont jól emlékszem, mi vitt Genovába. Jacopóval akartam találkozni. Még munka közben született köztünk egyfajta

szavakon és kezeken túlmutató barátság. Az volt a terv, hogy ez alatt a pár nap alatt bejárjuk Dél-Olaszországot. A jegyemet már három órával a beszállás előtt érvényesítették, így sok időm maradt nézelődni.

A hedonizmus egy életforma. Egy életfilozófia, amelyben a pillanat fontossága elnyomja a jövőét, és amely bátorságot vár el félelmek helyett, a testiséget állítja és a lelkieket kérdőjelezi meg, anélkül dolgozza fel a történeteket, hogy a meg nem történteken ostromozná magát, az élei logikáját tartja szem előtt és a halai logikáját vonja kétségbe, tudja, hogy az elég az elég ott keresi a gyönyört, ahol van, és nem olt, ahol mások szerint lennie kell, szövetségesévé és nem börtönévé teszi a testét, vágyakozik, de nem lesz vágyai rabszolgája, megérti a gyönyört és nem használati tárgyként kezeli, és hiszi, hogy a mások boldogsága, ami az egyéné is, elérhető, amennyiben megértjük. A hedonista egy életművész, aki képes arra a nehéz feladatra, hogy megteremtse a békét önmagával.

Epikurosz követőit disznóknak hívták, mert állítólag azokhoz hasonlóan ők sem tudták az ég felé emelni a tekintetüket. Epikurosz sokat betegeskedett, a kertjében filozofált, vizet ivott és zöldséget evett, bár nem vetette meg a bort és az epret sem, és úgy tartotta, hogy bár a fájdalom elkerülhetetlen, a szenvedés szükségessége megkérdőjelezhető.

Miután az autók megtöltötték a rakodóteret, mi is felszálltunk a fedélzetre. Orromat megcsapni a salétrom, a hányással takart hányás, a pára és a klóros műanyag cipőtalp szaga. A tenger nyugodt volt. A tizenkilenc órás utazás hosszúnak tűnt. Megérintettem a hátán lógó gitártól szabadon maradt jobb vállát.

„Nem iszunk meg valamit valamelyik sarokban? Azt hiszem, ennek a hajónak vannak sarkai...” „Végül is, miért ne?” - felelt mosolyogva, mintha a mosolygás lenne a hivatása.

A régiek hedonizmusával társadalmunk a piacgazdaság igazolását állította föl. A kötelező élvezet folyamatos utasításának korában élünk. Ezt az élvezetet, gyönyört pedig a birtokláshoz és a fogyasztáshoz kötik. Beleestünk abba a csapdába, hogy boldogságunk mércéjének a mindenféle javak halmozását tartjuk, és elfelejtjük azt a bölcs mondást, hogy „nem csak mi birtokoljuk a tárgyakat, hanem a tárgyak is minket”. Akkor kezdünk elveszíteni valamit, amikor birtokoljuk, vagy ahogy Seneca mondta, „nem az a szegény aki keveset birtokol, hanem aki többre vágyik”.

A szexben a fogyasztás egyenlő a befejezéssel. Fogyasztani kell, minden áron, tolakodni, nyögdécselni, elérni az orgazmust. Ellenkező esetben jobb, ha tettünk, megjátsszuk magunkat, lemosunk a combunkat, mintha le kellene mosni; bármi jobb, mint beismerni, hogy lenullázol! hitelkártyával akartunk fizetni. De a gyönyör elvárása ugyanúgy zsarnoki és kevésbé hedonista viselkedés, mint a megtiltása. Továbbá az a gondolat, hogy a szex csak arra van, hogy jól érezzük magunkat, ugyanolyan ostoba és frusztráló, mint az, hogy rossz és bűnös.

Amikor rámfeküdt Javier arcán hirtelen ijedtség tükröződött. Az elmúlt órákban bejártuk a hajó minden folyosóját, beszélgettünk

és sokat nevettünk. Elmesélte, hogy zenész, és az apját látogatja meg Genovában. Azt javasoltam, menjünk az én kabinomba, az övé a folyosóra nézett, ráadásul egy barátjával osztozott rajta, aki betársult mellé a kalandba. Mesterien simogatott, én pedig teljes odaadással válaszoltam. Már rajtam volt, amikor a pénisze hirtelen lekonyult, amikor hirtelen elsápadt, amikor először kért bocsánatot. Pont ebben a sorrendben. Az első bocsánatkérést követte a második, ami aztán zavarba, keserőségbe és katasztrófába fordult át. Próbáltam nem nagy jelentőséget tulajdonítani neki, na nem mintha annyira odalettem volna szegény fuldokló muzsikusért, hanem mert a kezei sokkal jobban hiányoztak, mint a hímtagja. De semmivel sem tudtam meggyőzni. És ezzel véget is ért minden.

A már szinte isteni eredetűnek tulajdonított törvények és a piacgazdaság által irányított kultúránk logikusnak tartja a lest sanyargatását. Epikurosz több mint háromszáz értekezéséből a népbútításnak köszönhetően alig három levél maradt fenn, a kürénéi hedonizmusnak csak a nevét ismerjük, a görög cinikusokat írásképtelennek tartjuk, Lukrécius egy művet hagyott ránk (merthogy előtte bolondnak tartották) stb. stb. stb. A pogány templomok többségének csak az alapjai maradtak ránk, de azok is csak a keresztény templomok alá temetve, a pogány kultuszokról pedig csak halálraítélőik szavaiból tudunk valamennyit. Ezzel szemben azoknak a spiritualistáknak, akik mártíromságok és engedelmisséget kényszerítenek magukra az élet élvezete és a kételkedés helyett, még a (természetesen érintetlen) földi maradványait is őrizzük.

Talán ezért is van, hogy mialatt a gyönyört egyre inkább a fogyasztáshoz, a gazdagsághoz a birtokláshoz és a szexet az orgazmushoz társítjuk, a kontrollmechanizmusok és a szankciók

egyre szigorúbb keretek közé szorítják a boldogságkeresés módjait.

Előre meghatározott módon, keretek közötti cs. társaságban kell a pénzünkkel fogyasztani, gazdagsággal hatalmat szerezni, és a behatolás után elmenni, ez a boldogság, a többi csak antik filozófia...

Az útiterv szerint előreláthatóan másnap este hétkor kellett befutnunk Genovába. Kerestem őt a fedélzeten, de nem jártam sikerrel. Összefutottam az animátorral, aki éppen egy csoport nyugdíjasnak próbálja nagy erőfeszítések közepette beadni a beígéri élményadagot, majd a **hajót** kis medencéjénél láttam valakit reklamálni egy alkalmazottnál, mert a kabinjához nem járt sárga függőágy, de annak a gitárnak egyszerűen nyoma veszett.

A gitár húrjai kilazultak, meri elfeledte, hogy a szex nem az és nem arra van. amit elhitetlek velünk, és mert azt hitte, hogy a koncert sikere a vastapson múlik.

Nem lehet szex nélkül élni Mert vannak herélek, a kik anyjuk méhéből szülnének így; és vannak herélek, a kiket az emberek herélték ki; és vannak hereilek, a kik maguk herélik ki maglikai a mennyeknek országáén.

Máté 19.12

Nehéz a szándékos kasztrációnál szexuálisabb aktust elképzelni.

Ha valaki azért férfiallanítja magát, hogy megszabaduljon a szexualizált lények adottságaitól, hogy ezzel az amputációval letörölje magáról a szexualitás minden lehetséges nyomát, valójában hatalmas szexuális elragadlatottságnak adja jelét. Egy olyan jelet, amelyet egy természetének teljesen tudatában lévő szexualizált lény csakis és kizárólag a szexualitáson keresztül tehet meg. Egy olyan jelet, ami többet tesz hozzá, mint amit elvesz, inkább kiemel, mint eltakar, és sokkal inkább bűnössé teszi, minisem megtisztítja azokat, akik büntudatot keltenek bennünk nemiségünk miau.

Elítélni a szexet nem más, mint... szexeim.

„Azonban teljesen bizonyos, hogy az eunuchok csak a test vágyait elégíthetik ki, az érzékiséget, a szenvedélyt, a szabados, buja és pajzán vágyakat. Mivel képtelenek a megtermékenyítésre, közelebb állnak a bűnhöz, mint a tökéletes férfiak, és sokkal népszerűbbek a ledér nők körében, mert a velük kötött házassággal semmilyen veszélynek nem teszik ki magukat! - írta a tizenennyolcadik században *Értekezés az eunuchokról* című művében Ancillon. Órigenész, a második században éh alexandriai teológus áldozatbemutatóként tekintett öncsonkítási műveletére. A vágy egy rohamában csonkítól la meg magát, hogy többé ne vágyakozhasson... és hogy egy eunuchot adhasson a mennyek országának.

Szenvedélyesen.

Amikor megnyitottam az e-mailjeimet, találtam egy levelet Pautól. A pársoros levél mellé, amiben a megismerkedésünkről és a mazochista erotika iránti érdeklődésemről áradozott, csatolt három képet: Paul Szent András-keresztűre festve, Paul megsebesítve egy henger alakú ketrecben és Paul herezacskója egy deszkához szögezve. Gondolom, szerelmes levélnek szánta. A kínszenvedés az elfojtásból táplálkozik, és hatással van a szexuális életre is.

Sofia mindig attól félt, hogy amikor hazaér a Férje, kézen fogja.

Féli a haját borzoló kezeitől, a cinkos mozdulataitól, mert ő nem volt cinkostársa a dologban, és félt mindentől, ami arra utalt, hogy szexuális együttlétre kerülhet sor. Viszont hatvanhárom évével egy divatüzletláncot vezetett, reggelente munka előtt paddle- vagy golfedzésekre járt, két csomag angol cigarettát szívóit el egy nap, és a mobilja mindig be volt kapcsolva. Ennek ellenére amikor más kifogás már nem maradt, akkor hirtelen megfájdult a feje.

1999 vége felé ismertem meg. Tudta, hogy prostituált vagyok, mivel azért fizetett nekem, hogy bebizonyítsa magának, hogy a szexuális közömbössége nem szexuális preferenciák kérdése.

Azóta azonban, annak ellenére, hogy a kísérlet nem sikerült, egy különleges barátság szövődött közlünk.

Epikurosz hedonista teóriájában háromféleképpen osztályozta a vágyakat és azok kielégítését: természetesek és szükségesek, természetesek és nem szükségesek, nem természetesek és nem szükségesek. Az étvágy például az első kategóriába tartozik, egy langusztaszufle elfogyasztása a másodikba, egy málnaszorbet elfogyasztása a langusztaszufle után a város legsikkesebb éttermében a harmadikba. Akkor érhetjük el a boldogságot, ha a természetes

és szükséges kívánságokat kielégítjük, ha nem függünk a
nem szükségeseiktől, és ha lemondunk a nem természetes és
nem szükséges vágyokról.

A szexualitás mint az emberi természet alapvető szubsztanciája
természetes és szükséges, továbbá elengedhetetlen. A szexualitást
nem vághatjuk le magunkról, bármennyire akarjuk is.

De gyakorlatba átültetni a szexuális vágyakat egy teljesen más
dolog, egy természetes, de mégsem szükséges vágykielégítés.

A szexualitás olyan, mint egy lehetőség, egy végtelen adottság,
amit realizálhatunk, és nem csak azzal, hogy ezeket a lehetőségeket
konkretizáljuk. Minthogy az írás is az írás lehetősége,
és nem a konkrét könyv. A könyveket az írók írják, a szexet szexualizált
lények gyakorolják, de ez nem jelenti azt, hogy aki
nem ír könyvet vagy nem létesít szexuális kapcsolatot, abban ne
lenne jelen az irodalom vagy a szex.

A beszédképesség elvesztése nem a nyelv elvesztése; a némának
és annak, aki hallgat, ugyanúgy van nyelve, mert a nyelv
alapvetően az ember sajátja. És az emberi lét nincs tekintettel az
alkudozásokra, az ehhez hasonló szándékokra és mutációkra.

Beszélni természetes, de nem szükséges. Azzal, ha a hallgatás
vagy a szüzesség mellett döntünk, nem töröljük el sem a nyelvet,
sem a szexet, nem töröljük el emberi mivoltunkat, csak kínzásnak
vetjük alá.

Sofia azt ajánlotta, feküdjek le a férjével.

Az beszélnek, hogy az esztéta John Ruskin felhagyott a szexuális
élettel, amikor észrevette, hogy a feleségének szőrös a szeméremdombja.

Schopenhauerről tudjuk, hogy nőgyűlölete miatt
választotta önként a cölibátust, Bataille-ről pedig, hogy minden
mesteri és pajzán novellája ellenére megrémült, amikor a szexről
kellett beszélnie vagy ugyanez juthat eszünkbe Magritte-nek
azon képei láttán, ahol a szemek és a száj helyén mellek és
vénuzdombok láthatóak. Georges Sand azt írta Chopinről,
hogy csak a zongoráit érintette meg.

Ruskinról, Schopenhauerről, Bataille-ről és Chopinről elmondhatjuk,
hogy igazán sajátosan, a maguk módján ültették a
a gyakorlatba a szexualitásukat. De egyikük se ebbe halt bele. Ős
együk szexualitása se némult meg.

Nemrég összefutottam Sofiával, és megkérdeztem, hogy van.
Kiültünk egy bár teraszára, két kávé mellé, és szokásos vehemens
barátságos stílusában beszélni kezdett. Már húsz éve
volt házasság, nagyon szerette a férjét, de már igencsak fogyatkoztak
az aktuselkerülő stratégiái. Elmesélte, hogy fiatalkorában
egyszer hat hónapig menstruált, gyakorlatilag szünet nélkül, és
teljesen meg volt **győződve** arról, hogy ezt ő idézte elő, hogy ne
kelljen lefeküdni az aktuális barátjával. Elmesélte, hogy a no
gyógyásza még sosem látott hasonló pácienset, akiből ennyire
hiányzott volna a szexuális vágy. Elmesélte az összes kitalált betegséget,
amiket eddigi partnerei előli színlelt, némelyik igazán
hangzatos volt. mint például az „akut gátkonvulzió szindróma”.
Es elmesélte, hogy amikor egyik kifogás sem működött, akkor
engedett.

Mindabból, amit elmondott, azt szűrtem le, hogy ami a legjobban

zavarta, az a saját feltételezett „rendellenessége” volt. Elmagyaráztam neki, hogy több szex volt az életében, mint bárki máséban. Hogy szerintem a szex több helyei foglalt el az agyában, mini bármely más tevékenység. Hogy csak arról van szó, hogy nem szeret „dugni”, talán mert elveszítette vagy soha nem sajátította el a szexuális interakciók szokását. ..kultúráját”. Nagyon nagy érdeklődéssel nézett rám, majd felugrott és otthagytott kezemben egy csésze kávéval. Gyorsan felhozott valami indokol és elsietett. Valószínűleg megzavarta az a gondolái, hogy a szexre gondol.

A szex egy biológiai impulzus

VII. JELENET

Helyszín: a palota emberekkel zsúfolt udvara.

(Uhu apa királlyá koronázva, Ubú mama, Bordura kapitány és a lakájok húst cipelnek)

A nép: Itt a király! Éljen a király! Hurrá!

UbÚ APA (aranyat szór): Fogjátok, a tiétek. Nem igazán kedvemre való pénzt adni nektek, de tudjátok,

Ubú mama így akarta. De azért azt ígérjétek meg, hogy rendesen megfizetitek az adót.

Mindenki: Igen! Igen!

BOROURA KAPITÁNY: *Nézze csak, Ubú mama, hogy összekaptak az aranyon. Micsoda küzdelem!*

UBÚ MAMA: EZ *tényleg visszataszító. Brrr! Látok egy embert nyitott koponyával!*

Ubú APA: *Lenyűgöző látvány! Hozzatok még pár láda aranyat.*

Ubú Király, 11. felvonás.

Alfréd)arry

(Ubú Vencelt taszította le a trónról)

Ugyanolyan kiábrándító letaszítani a trónról egy királyt, mint elvárásokat támasztani az újjal szemben, és mindez ugyanolyan idegen a néptől, mint amennyire közömbös a hatalom szempontjából. Legalábbis addig, amíg szükségünk van királyokra.

Nem mindig könnyű eldönteni, kinek is kellene irányítania. De a hatalom számos jellemzője között van egy, ami minden újonnan trónra kerülőre jellemző: ők birtokolják vagy hiszik, hogy birtokolják az Igazságot. így lesz az Igazság az, ami ..igazolja a hatalomra kerülést és annak jogos gyakorlását”. Az „igazság diskurzusa” mindig kizorít egy másikat, és addig él, amíg meg nem jelenik egy harmadik, és azonnal kihirdeti, amint sikerül mindenkit meggyőznie arról, hogy övé a „legigazabb igazság”. És amint feláll egy újabb hatalom, megcáfolhatatlansága megsemmisül a másik megcáfolhatatlansága következtében.

Az uralkodó addig marad a helyén, amíg az általa hirdetett igazság. Addig, amíg mindannyian abban a hitben élünk, hogy nincs más igazság, csak és kizárólag az övé. A palota hálósobáiban arról folyik a vita, hogy ki is a törvényes uralkodó, aki „a szex normatív diskurzusát” is irányítja.

Megvitatják, kinek van joga az igazság birtokában, a szex nevében
szólni. Ezalatt a szex persze hallgat, a modell pedig, amely
uprezentálja, a különböző öt igazoló és konszolidáló igazságoknak
(különböző uralkodóknak) köszönhetően változatlan marad.
Mert a nyakörvet nem cserélik le, a vita csupán annyiról folyik,
hogy aznap este ki viszi sétálni a vadállatot. Mi meg látjuk,
ahogy sétáltatnak egy kutyát, mert elhitegetik velünk, hogy ami ott
megy; az egy kutya, hogy a vadállat csak egy jól idomított németjuhász.
Addig a király azt hangoztatta, hogy a szex gyakorlása csakis
saját józan belátásunkon múlik, de ezt nagyon ügyesen irányít-
|i a királyi udvar Kultúra néven kiadott feddhetetlen erkölcsi
kódexe, ami továbbra is kontrollálja, hogyan is ültethetjük ál a
gyakorlatba szexualitásunkat. Csak egy valami létezett, ami parancsolhatott
a szenvedélynek és jó vagy rossz cselekedetekre
\\ ni saját szabad akaratunk. Ez volt az igazság.
Majd egy nap feltűnt a színen egy új trónkövetelő. Ő azt az
igazságot állította, hogy egy olyan belső kiválasztásit rendszer
által meghatározott és irányított biokémiai lények vagyunk,
amit a tudatunk és akaratunk csak nagyon kevésbé tud befolyá-
solni. Az új trónkövetelő hormonokkal, vértermelési szintekkel,
mirigyekkel és statisztikákkal felvértezve készült a hatalom
átvételére. És egy újfajta igazságot lejtett ki.
A hűtlenség már nem erkölcstelenség kérdése, hanem az
oxitocin által meghatározott erkölcstelen viselkedése, a vágy
már nem libidónk kisebb vagy nagyobb méneken való szemérmetlen
felhasználásának kérdése, mert tesztoszteronszintünk
határozza meg, szemérmetlen lesz-e valaki vagy sem. De mindkét
esetben erkölcstelenek és szemérmetlenek vagyunk.
A bűnösökből pedig betegek lettek. És amit régen vezekléssel
gyógyítottak, arra ma gyógyszerek vannak. Mert nem lehet
másképp: amiről a morál azt mondja, kezelni kell, azt kezelni
kell, és gyógyszer is lesz rá. Amikor az akarat nem irányítja endokrinológiánkat,
marad az az akarat, hogy meggyógyítsuk
magunkat. A szexualitásunkat szigorúan kulturális faktorokkal
magyarázó kultúrahívők (humanisták, egyházi személyek, moralisták)
és a biokémiai alkotóelemeinkre és ezek meghatározó
voltára apelláló biológusok között kirobbant nevetséges harc
tálcán kínálta magát, t gy tűnik, mar csak egy király hiányzik,
aki „a szex normatív diskurzusának” védelmében hozza fel
igazságait.
Sosem szerettem a félig nyers tonhalat.
Megkértem a pincéri, hogy még süssék egy kicsit, vagy legalább
legyek ártalmatlanná, mielőtt tálalják.
- Nem szeretnem, ha a hasamban úszkálna.
A félig üres poharamra néztem, és kétségbeesetten keresni
kezdtem a vörösboros üveget. Ha az este így folytatódik, a végén
a bor lesz az egyeden vigaszom. A másik négy vendégből három
teljesen hülye volt, a negyedik meg az egyikük férje. Egy részeges
alak. Más nem is lehetett volna.
Néha hajlamosak vagyunk dichotómiákat felállítani ott, ahol
valójában nincsenek. De úgy látszik, értelmünk csak akkor működik,
ha vannak ellentétek, amiket szembeállíthatunk

egymással. Ami nincs fönt, az lent van, ha nem világos, akkor sötét, ha nem nappal, akkor éjszaka. Szembesítő logikánk csak a kettősségekből ért, ha valami nem „ez”, akkor „amaz”, és elfejtjük az „éppen történői” és a „valami felé hajlót”. A „diffúz logika” inkább diffúz, minisem logika.

Ugyanilyen abszurd dichotómia az is, hogy az emberi természetet a kultúra vagy a biológia határozza-e meg. Egyszerre határoz meg minket a biokémia és a kultúra. Biokémiai adottságaink döntik el, hogy bizonyos kulturális értékeket elfogadunk-e vagy sem, és az „emberré válás” folyamata során szerzett kulturális értékeink befolyásolják biokémiai reakcióinkat. Amikor a kulturális értékek hatására szomorúnak ítélek egy helyzetet, a dopaminszintem csökkenni fog, és ha a dopaminszintem alacsony, akkor minden helyzetet szomorúnak fogok találni. Szexuális értelemben az orgazmus egyszerűen csak egy izomgörcs lenne, ha nem kapna értelmet más értékek mentén, továbbá csak egy absztrakt látvány volna, ha nem váltana ki fizikai reakciót.

Nemrég egy újságcikkben hoztam erre egy másik példát: Olyan ez, mintha a jól átsült kenyeret kérnem a péktől, és ő azt kérdezné magától:

„Ki is beszél most hozzám? Valérie filozófiája vagy grammatikája? Vagy a tüdeje és a nyelve ennek az olyan... olyan nagyon francia francia nőnek?”

Ki irányítja azt, hogy hogyan kérem a kenyerei? A nyelvészek, a logopédusok, a fül-orr-gégészek, Dale Carnegie vagy az, hogy kenyeret akarok enni?

I lá meghatározzuk a természetünket, akkor jogart adunk annak a kezébe, akiről elhisszük, hogy hatalma (igaza) van a szex fölött, és eldöntheti, kik írják az erkölcsi szabályokat, hogy a szex továbbra is morál legyen. Azt hiszem, valójában ez az, ami felett döntünk.

Mivel én is ott ültem az asztalnál, a társalgás elkerülhetetlenül is a szex témaköre felé kanyarodott. Az idióták megnyilvánulásai mindig az unalom perceiben vagy az elmélkedésekben a leglátványosabbak. Mind a hárman szenvedélyesen védtek azt a nézetet, miszerint az erkölcsi jó a természetben van.

„A nőstény oroszlánok olyan szeretettel gondoskodnak a k i c s i n y e i k r ő l . . - illusztrálta a bal oldalamon ülő. A másik két nő mélyen elgondolkodott azon, amit az első mondott (bár lehet, hogy csak isteni megvilágosodásért imádkoztak). A férfi továbbra is csak itta a bort (bár lehet, hogy csak áldozott).

Aztán érkezett érvelése csúcspontjához: a homoszexualitás a természetben nem fordul elő, ezért a homoszexualitás nem „jó”. In vino veritas- gondoltam, és jól belekortyoltam a borba. Vagy a bor volt a hibás, vagy az, hogy elegem volt, vagy az, hogy úgyis nekem kell majd állni a számlát (amikor négy gazdag van egy asztalnak mindig a szegény ötödik fizeti a vacsorát), de akkor nagyon ünnepélyesen felálltam, és véletlenül felborítottam egy (biztosan szentelt) vízzel teli poharat, ami a természet hívő nő előtt volt.

- Nézd, szépségem - mondtam neki amikor az oroszlánkölyök

felnő, ha kislány, akkor az apja nagy valószínűséggel
már az első párzási időszakban megdugja majd. A hím kölyköket
meg csak azért nem dugja seggbe, mert már jóval előtte felfalta
őket, amikor a te hön szeretett nőtény oroszlánod épp
nem figyelt oda.

Elhűlten dadogott valamit, mialatt a vizet törölgette a szoknyájáról.

Gondoltam, hogy ezzel akkor vége is a vacsorának, de
nem így lett. A számlát meg persze én álltam.

A biológiai alapokra helyezett morál veszélyei egyértelműek:
ha igaznak fogadjuk el azt, hogy csak bábok vagyunk endokrinológiánk
markában, az erkölcsi rend igencsak ingadozik. Mert
ebben az esetben a szabad akaraton és a felelősségen alapuló jó
vagy rossz cselekedetek kérdőjeleződnének meg. Nem lennénk
sem jók, sem rosszak, csak jól vagy rosszul cselekednénk, de soha
nem saját, hanem egy tudatunkon kívül eső tényezőből, a
biokémiai felépítésünkől kifolyólag.

Nyugaton az ember a felelős a tetteiért. Az Egyesült Államok
az amerikai álom tipikus megtestesítője (bár nem az egyetlen).
Aki hatalomra vágyik, az megszerezheti, minden csak akarat és
elszántság kérdése. Bárki elnök vagy milliomos lehet, csak akarni
kell. Talán éppen ezért ebben az országban a legnagyobb a
írusztráció és keserűség sűrűsége per négyzetméter; aki nem éri
el, amit akar, abból hiányzik az önmagáért vállalt felelősség, és
naplopó vagy csökkent értékű ember lesz belőle. Másrészt a
kultúránkban ez az egyetlen ország, ahol még érvényben van a
halálbüntetés. A kiindulópont ugyanaz: a cselekedetekért az
őket végrehajtó egyén a felelős, és nem a hasnyálmirigye. Talán
ezért is pont ebben az országban él a legtöbb alkotó, és itt a legjobb
Darwin megítélése (bár a természetes kiválasztódással kapcsolatos
teóriáját nagyon sajátosan alkalmazzák az üzleti életben).

Mindez nem más, mint determinizmusban gyökerező morál,
amit a tudomány vagy Isten kezének tulajdonítanak, amikor a
szex valódi morálja nagyon egyszerű. „Élvezni és elérni, hogy a
másik is élvezze, anélkül, hogy kárt lenné a másikban; íme, ebben
áll minden morál” - írta Nicolas de Chamfort. Ugyanő
mondta, hogy „bárki, aki akár egyetlenegy előítéletet is lebontott,
az emberiség nagy jótevői közé tartozik”. De az első lehetetlen
a második nélkül. Nem tehetünk jót, ha a másikkal elhitették,
hogy amit teszünk vele, az rossz.

Vessünk véget az előítéleteknek, és ne örökössük át őket egy
magunkról vagy másról alkotott fogalomból kiindulva... a magunkról
alkotott fogalomnak szakítania kell azzal, amit mások
tartanak rólunk.

És hagyjuk meg Ubút az olvasóknak... és a királyokat a monarchiáknak.

A férfiak mindig akarják, a nők viszont nem.

*A női méh és szeméremtest leginkább egy nemzetségvágától
fűtött állathoz hasonlít, olyannyira,
hogy ha hosszú ideig nem adhat élejét, pedig alkalmas
lenne rá, akkor feldühödik és megsértődik,
az egész teste bejárva bolyong egyik helyről
a másikra, elfogja a levegő útját, megakadályozza
a légzési, végtagjaira redukálja a testet és ezerféle*

betegséget gerjeszt (...)

Platón: timco

Ismét Platón. De ez nem véletlen. Ő több mint filozófus: domináns ideológia. Vigyázni kell vele, ő értékrendszerünk atyja. Értékrendszerünknek, ennek a mindenen túli túlvilág érdekeiben önmegtartóztató és sanyargató morálnak, ami lenézi a világot és felnéz az égboltra. Világon túli, felsőbbrendű és önkényes idealizmusa győzelemre segítette a szellemei a test felett, a botrányt az elfogadás felett és a büntudatot az élvezet felett.

Ha az értékrendek harcát például a kürénéi hedonisták vagy Epikurosz nyerte volna, kultúránk nem is hasonlítana arra, amilyen most, a kereszténység például soha nem vállt volna azzá, ami ma.

Ezt ne feledjük el. Azok vagyunk, amit tanítottak, hogy legyünk. Elfogadási vagy elutasítási, elemző és megértő mechanizmusainkat kultúránk meghatározott modelljeinek köszönhetjük.

Közlük néhányat az egyházak, másokat (mint a platóni tanokat) az egyetemeken szentelnek le.

- Akkor jössz?

Guillermo egy ingyenélő volt, különösebb élei nélkül. Volt egy meglehetősen buta barna hajú felesége (olyan érzés volt beszélgetni vele, mint a kikapcsolt tévét nézni), akit soha nem vettünk be szexuális szórakozásainkba. Olyan volt vele a kapcsolat, mint a cigarettával: nem jó semmire, de szórakoztat. De az az érdeme megvolt, hogy nem hagyta megfélemlíteni magát a közvéleménytől, hogy én egy „nagyigényű” nő vagyok. Hgy percig gondolkodtam rajta. Nem ismertem a többi meghívottat, nem mintha ez sokat számított volna, de a kor előrehaladtával az ember kezd válogatósabb lenni.

- Rendben, benne vagyok, nyolc körül ott leszek - mondtam végül.

Az orgiát tehát leszerveztük.

Görögül hysteria-nak hívják a női méhet. Innen származik az a kifejezés, mellyel a tizenkilencedik században született elnyomó és katalogizáló orvostudomány illetve azokat a nőket, akik egy eléggé összetett tünetegyüttesben szenvedtek: szexualitásunk hajnalán a szenvedélytől fűtött nőket „hisztérikusnak” hívták. De csak a nőket, és főleg olyan nőknél állították fel ezt a diagnózist, akiknek kiemelkedő erényeket tulajdonítottak (apácák, özvegyek, fiatal lányok).

Manapság a női nemi vágyai nimfomániának hívják, aminek szó szerinti jelentése: „a méh dühöngése” (úgy tűnik, nem naivon változtak a dolgok). Mindkét szónak, a hisztérikusnak és a nimfomániának is meglehetősen lealacsonyító és megbélyegző a konnotációja. A köznyelv szintén kedves szavakkal illeti ezeket a nőket: ők a kurvák, szajhák, ribancok. Az antikvitásban úgy tartották, hogy bár a nimfák általában jótevők, nem szabad túlságosan közel kerülni hozzájuk, meri a folyamatos érintkezés egy másik betegséget idéz elő: a nimfolepsiát. A betegre mániás és dührohamok törnek, és értelme meggyengül. Mindezek következtében a női vágyat elkezdtek patológikusnak és

fertőzőnek tartani.

És a férfiak? Ők nem lehetnek hisztérikusak (mivel nem rendelkeznek ezzel a hysteria nevű állattal), bár Freud megpróbálta bebizonyítani ennek az ellenkezőjét (természetesen kevés sikerrel). Akkor viszont hogyan nevezzük azokat a férfiakat, akiket túlfut a nemi vágy? Tudja valaki? Tudja valaki, hogy miért nem tudja?

Az emberi szexualitáshoz férfiszexusból közelítő fallocentrikus modell nem foglalkozott azzal, hogy nevet adjon ezeknek a férfiaknak. Orvosi elnevezésük többé-kevésbé a szatír, betegségüké pedig a szatiriázis. A köznyelvben ők a macsók, a don juanok vagy a szoknyapecérek. Érti valaki a különbséget, az árnyalatnyi különbséget, ha összehasonlítjuk a nőkre használt kifejezésekkel? Érti valaki a különbséget az elfogadás és az elítélés között?

A Bonanova negyedben találkoztunk, egy duplexben. Egy hórihorgas fazon volt a tulaj, arcán a félig már megkezdett parti kifejezésével nyitott ajtót.

- Szia, Valérie vagyok.

- Tudom, felismertelek! Láttalak a tévében - mondta nagy lelkesen.

Guillermo azonnal olt termelt.

- Gyere, bemutatom a barátaimat.

Körülbelül tízen lehettek ott, a házigazdán, Guillermón és rajtam kívül. Összesen öt nő és nyolc férfi.

Silvia, egy dundi és buzgó leányzó mar bele is kezdett a hancúrozásba a kanapén egy vonzó, csillogó bőrű, trendi kinézetű sráccal. Guillermo a bemutatkozás erejéig egy percre félbeszakította őket. Silvia égnek álló bal mellel nyújtott kezet, és cinkosán rám mosolygott. Le merném fogadni, hogy akkor nedvesedett be. A fiatal srác illedelmesen felállt, és adott két puszit az arcomra. Silvia mellbimbóját éreztem a szájában.

A hisztérikus nők kezelése nagyon egyszerű volt: egy szülésznő vagy maga az orvos egy medencemasszázszt hajtottak végre rajtuk ami abból állt, hogy kézzel vagy a vízszaggárral addig stimulálták a páciens nemi szervét, amíg izgalmi állapotba nem került.

Pszichiáter, hedonista és bölcs barátom. Jüan Romeu, egyszer ezt a viccet mesélte nekem:

Az orvos egy női betegét vizsgálja:

- Jaj, doktor úr, de hát az nem a hátam!

- Hát, drágám, ez se a fonendoszkópom...

Ez a fajta terápiás masszázs igencsak vitatott lehetett a konzervatív gondolkodásúak körében, mert hamar feltaláltak egy rendkívül hasznosnak bizonyuló tárgyai: a vibrátort. Az első elemes vibrátor 1870 táján jelent meg, és bár kezdetben csakis és kizárólag terápiás célokra használták, hamarosan jelentős len az otthoni használata is (talán a kollektív hisztéria általános és megdöbbentő elterjedése miatt). A század másik találmányának, az orvosi tükörnek, ennek a kis tölcser formájú szerkentőnek, amit vizsgálat céljából tesznek a hüvelybe, már nem volt ilyen sikere a nőgyógyászat területén kívül (leszámítva néhány voyeurt és szadomazochistát).

Az, hogy a nők miért nem maszturbálhattak egyedül, hogy miért volt szükséges ehhez a klinikai környezet és az orvosi felügyelet, szintén azzal indokolható, hogy a női vágy valóságos ijedelmet keltett, és keretek közé akarták szorítani.

A zene betöltötte az egész lakást. Miközben Ingridet, a holland lányt néztem, aki éppen Guillermo hímtagját szopta, valaki óvatosan átkarolta a derekamat hátulról. Éreztem, ahogy a hasamra teszi a kezét, és a fenekemhez nyomja a kemény péniszét.

Óvatosan megfordultam, és anélkül, hogy a szemébe néztem volna, kigomboltam a nadrágját, és könnyedén addig húztam le a cipzárt, amíg meg nem láttam, mennyire feszíti a makkja a túl szűk alsónadrágját. Szaggatott lett a légzése, én pedig lassan oldalra hajtottam a fejemet, és hagytam, hogy a hajam balról eltakarja az arcomat. Pár másodpercig alig öt centiről mozdulatlanul Figyeltem az ibolyaszínű makkját. A lejemre akarta lenni a kezét, de megállítottam.

- Húzz egy kondomot, és ülj a kanapéra - utasítottam. Mialatt engedelmeskedett, kivettem két jégkockát a whiskys pohárból, amiket előtte hozott be a házigazda.

A talpai alá helyeztem őket. Alig hallhatóan nyögött egyel, visszafojtva egy kiáltást.

- Még azelőtt el fogsz menni, hogy ezek elolvadnának - súgtam a fülébe -, és azzal számodra mindennek vége lesz.

Még mindig teljesen felöltözve négykézlábra ereszkedtem előtte, és a nyelvemet a fitymájának nyomtam. Magamon éreztem Ingrid kezeit, ahogy hátulról és hason fekve próbálja kigombolni a nadrágomat. A padlón feküdtek, és Guillermo harcias hévvel telte magáévá többször egymás után.

A szex „normatív diskurzusa” semmitől nem fél annyira, mint a női vágytól, és semmit nem ért oly kevésbé, mint a női szexualitást. Ezért a nyári slágerek refrénjeihez hasonló közhelyeket talál ki, amik annyira a fülünkbe másznak, hogy nem tudjuk abbahagyni a dúdolásukat. Az egyik ilyen közhely szerint „a férfiaknak mindig van kedvük a szexhez, a nőknek viszont nem”.

Abban a barcelonai duplexben, azon a másnapig tarló délutánon a férfiak és a nők ugyanolyan kedvet éreztek a szexhez. Azon a délutánon szajhák és macsók egymás hegyén-hátán elégitének ki egymást. Azon a találkozón nem voltak aszimmetrikus vágyak, nem voltak sem férfiak, sem nők, még ha csak egy percig tartott is, még ha csak az együttlét ideje alatt tartott is.

A nőknek nem megy szerelem nélkül.

Az alacsony lest felépítésű, keskeny vállú, széles csípőjű és rövid lábú női nemei csakis a szexuális ösztöntől el vakított Férfi intellektus hív hatja „szebbik nemnek”. Más szóval, a női szépség ennek az ösztönnek a felébresztésében rejlik.

Arthur Schopenhauer

Luc megkérdezte, mit szeretnék inni. „Egy tea jól esne, köszönöm”

- feleltem. Pierre előtt még volt sör a korsóban. A bárt már bezárták. Hajnali négy lehetett.

A mi fajunkban a nősténynek nincs pontosan meghatározott

párási időszak. A többi emlőssel ellentétben nálunk a termékenység
időszak nem idéz elő kontrollálhatatlan párosodási vá-
gyat. Sőt, naptár és néhány alapvető számtani művelet nélkül
maga a nő sem tudja, mely napokon igazán termékeny. És mivel
ennek semmiféle fizikai vagy érzelmi tünete nincsen, semmiféle
jelet nem adjuk a hím felé, hogy akkor kezdeményezze a közöli
lest, amikor az hatásosnak bizonyulhat. Akár azt is mondhatnunk,
mi, az emberi faj nőtényei, bármikor képesek vagyunk
élni a nemiségünkkel. Ez félelmetes. Rettenetes. Ezért a kontrollnak
nemcsak hatásosnak, hanem folyamatosnak is kell
lennie.

Pierre-t közös barátaink mutatták be nekem egy lokálban,
aminek társtulajdonosa volt. Francia származású volt, de már jó
ideje Spanyolországban élt, rejtélyes aurája első perctől vonzott.
Jóképű, udvarias, szűkszavú, de ugyanakkor intelligens volt,
éreztem, hogy az a típus, aki nem hagyja könnyen megfélemlíteni
magát. Életemnek abban a szakaszában eléggé megosztott
volt rólam a közvélemény, és arra gondoltam, hogy a sok kretén
és jöttment közölt, akik csak úgy hemzsegték körülöttem, ő
tényleg tartogathat meglepetéseket a számomra. Így történt,
hogy sok találka, közös felolvasóest és jó pár óra minőségi szex
után beleszerettem.

A mindig készen álló nő archetípusa teljesen elbizonytalanító
egy olyan kultúra számára, mint a miénk, egy olyan kultúra számára,
amely a pár erotikáján alapuló család köré szerveződik.

Ennek a társadalmi (és morális) struktúrának a keretein belül a
nő figyelmét el kell terelni ösztöneiről és lehetőségeiről, és ki
kell találni számára néhány periódust és kondíciót, amik behatárolják
heves vágyait. Ki kell találni számára egy párási időszakot.
Ennek érdekében az idők során rengeteg fortélyhoz folyamodtunk.

Ezek között a fortélyok között van néhány eléggé
gyerekes (mint például a nászéjszaka és a mézeshetek), néhány
perverz, mint a betegnek nyilvánítás vagy a megvetés (ahogyan
azt már láthattuk) abban az esetben, ha ez a szexuális étvág
megmutatkozik, és a nő él vele, illetve van néhány olyan naiv
megoldás, mint a közhelyek elhitése, például hogy a férfiak
szexuális étvágya nagyobb, mint a nőké.

A mézeshetek valószínűleg a tizenhatodik század találmánya.
Eredeti célja nagyon egyszerű. Ezeknek a heteknek huszonnyolc
napig kellett tartaniuk, azaz egy teljes holdciklust foglaltak
magukba. Ezt az időt a pár együtt töltötte, és másokkal nem
is érintkezett. Így biztosak lehettek abban, **hogya** a nő tünetmentes
ivarzási időszakában csak a férj tudja őt megtermékenyíteni.

A huszonnyolc nap nyilvánvalóan a nő két menstruációja közötti
időszakot jelölte, így biztosan nem maradtak le a legtermékenyebb
időszakról. A legenda szerint ezek alatt a hetek alatt a
férjek egy különleges, feltételezeten termékenységnövelő italt
is ittak: mézes vizet.

A napjainkban is jelentősnek tartott nászéjszakából, amely
azt biztosítja, hogy legalább az aznap esti aktus a férjnek van
fenntartva, ered a nászút, amikor a boldog párok egzotikus helyekre
utaznak, nagy valószínűséggel azért, bár ez nem tudatos,

hogy távol tartsák a nőt a környezetében lévő kísértésektől, és biztosítsák a szoros együttélést egy idegen helyen, ahol gátlásosnak érezheti magát. A mézeshetek célja nem változott sokat, talán csak abban van változás, hogy az egészből egy virágzó üzlet lett, amivel csak a mézesvízgyártók jártak rosszul.

Ezek az intézkedések egy ideig visszafogják a mindig hajlandó nőtényt, de szükség van valami hatásosabbra is. Szükséges kitalálni egy periódust, amikor szexuális étvágya legitim lehet, amikor ő maga is engedékeny és befogadó lehet, mert „valami” jóváhagyja mindezt. És ha már a lest nem ad jeleket, akkor el kell érni, hogy adjon a „szellem”.

És mi sem hasznosabb minderre, mint a szerelem. A nők „termékenységi időszaka” a szerelem. Ez csak egy hipotézis, tudom jól, ami egyáltalán nem akarja leértékelni ezt a valós és mely emberi érzelmet, de azt hiszem, ezt is manipulálják, hogy „jóváhagyjanak” egy emberi tevékenységet, a szexet, amivel valójában sem fizikailag, sem érzelmileg nem szükségszerű az összefüggés. A kislányokat kicsi koruk óta arra nevelik, hogy szeretve szeressenek. A szerelem erkölcsileg törvényesíti kalandjainkat. Folyamatosan újranevelnek arra, hogy tiszteletben tartsuk a szex/szerelem képzettársítását. Azt hiszem, ez a program célja, bár nem sorsszerű, hogy minden nő beleessen. „Minden bizonnyal a szerelem a válasz. De amíg várunk a válaszra, addig a szex égető kérdéseket tesz fel” - nyilatkozta Woody Allen egy interjújában. Nem sokkal később hozzátette: „A szex szerelem nélkül egy üres élmény, ez igaz. De az is, hogy az összes üres élmény közül ez a legjobb.”

Óvatosan ittam a teát, hogy meg ne égessem magam. Pierre gyengéden kézen fogott. Ajkai az enyéimhez közeledtek, és mintán megcsókolt, azt mondta, kövessem.

Luc éppen poharakat törölgetett.

Felmegyünk. Jössz?

Beleegyezésként a pultra dobta a nedves konyharuhát.

A szexuális vágy esetében a nő egy olyan állat, amelyik teát iszik, a férfi egy másik, amelyik vizet. Mindkettőt ugyanaz készleti cselekvésre: a szomjúság. De ez nem jelenti azt, hogy a szomjúság mértéke ne lenne egyenlő. Ugyanígy a szexuális vágy mértéke se nemfüggő. A vágy kielégítésében az ital összetételéből fakadó minőségi különbségek azonban lehelnek.

Hajnalban értem haza. A szexuális együttlét Luckal és Pierrrel nagyon kielégítő volt. Egy ideig még találkoztam Pierrrel.

Sőt, még azt is gondoltam, talán ő töltheti be a Giovanni állal hagyott űrt. De tévedtem. Kapcsolatunknak véget vetett a vita, ami akkor töri ki, amikor én egy nap ártatlanul Lucról kérdeztem.

Nehezére eseti megelleni, hogy nem voltam szerelmes

Lucba. De talán sokkal inkább nehezére esett megérteni azt, hogy lefeküdtem Luckal anélkül, hogy szerelmes lettem volna belé.

Nem könnyű feladat megérteni ezeket a keskeny vállú lényeket, akiknek egyetlen vonzerejük a férfi intellektusának oly mértékű elhomályosításában rejlik, hogy szépnek lássák őket.

A szex közben mindig a másakra kell figyelni.

*A jojó egy zsineggel a tengelyhez erősített két korongból
álló egyszerű tákolmány. A korongokon
található nyilásból, ahol a jojó tengelye is van. kitekerjük
a zsineget, hurkát az egyik ujjunkra húzzuk,
és rántunk rajta egyet, majd le-lől mozgatjuk.*

A jojó

Értelmező kéziszótár

Rembrandt 1660-ban lefestette magát, amint fehér festősapkájában,
ecsettel és palettával a kezében a vászon előtt áll. Csak az
arca emelkedik ki a félhomályból. Kilenc évvel később halt meg,
ez a kép utolsó önarcképeinek egyike.

Az egoizmustól csak az egoisták félnek. Megértésre, együttérzésre
és kedvességre csak mély önismeretből kiindulva lehelünk
képesek, azután, hogy megismertük önmagunkban és önmagunkból
kiindulva a meg nem értést, a kegyetlenséget és a
megvetést. Az egoizmus, „az én gyakorlása”, az énközpontúság
és a szolipszizmus minden tonnájában tulajdonképpen ontologikus
fogalmak, annak az elgondolásnak a megnyilvánulásai,
hogy a világ az, amit az „én” éri a világ fogalma alatt. Az „én”-
ből táplálkozik a költészet, ami eljut a „mi”-hez, és az „én”-nek
a halarai azok, amit megtörnek és kockáztatnak a bátrak, hogy
megtudják, milyen is a másik. Az egoizmus továbbá egyfajta etika
is nem bántom a másikat, meri tudom, miben az, amikor **bántanak**.

**Csak az „én-ből kiindulva tanuljuk meg, mi is az,
amit a másik nem szeret.**

Aki érzéketlen, buta vagy tudatlan, az nem egoista, hanem
önimádó, aki saját maga terméketlen imádatának hódol, hogy
kielégítse a szerencsétlen énjét, vagy egy megalomán, aki azt hiszi,
hogy rajta kívül semmi nem létezik.

Egoistából nincs sok, önimádóból és megalománból viszont
annál több. Versengésen és a győztes kannibál álmán alapuló
kultúránk kedveli és védi őket. Az egoista humanizmusra ezzel
szemben ráaggatja az egoizmus címkét, és így is határozza meg
a szótárakban.

Amikor beléptünk a terembe, a tárlatvezető csendet kért. Már nem
emlékszem, mién döntöttem úgy aznap, hogy az óráim
közti hosszú szünetben elmegyek a Louvre-ba. Egyedül kezdtem
el bejárni a múzeumot, de nemsokára nyomasztott az egyedüllét,
így amint felértem a második emeletre, hozzácsapódtam
egy csapat német turistához. Akkoriban minden probléma nélkül
megértettem a német nyelvet, a tárlatvezető magyarázatai
sem okoztak nehézségei.

A szexuális interakció valójában „egoisták testvérisége”.

A szex pedig az egoizmus leckéje.

A szexuális együttlét során csak egyetlenegy hang van, amit
hallanunk kell, a sajátunk, és egyetlenegy dolog, amire figyelünk
kell, mégpedig önmagunk. Ezt azért lehel nehéz megérteni,
meri mindkét nem hozzászokott az önimádokhoz, akik nem
értik, kivel is lépnek interakcióba és mit is ülteinek át a gyakorlatba.

De ezek a rejszólók, akik a másik vagináját használják a
saját kezük helyeit, vagy ezek a „fájdalmasak”, akik inkább társaságban
siránkoznak, mint egyedül, természetesen nem azok

az egoisták, akikre utaltam. Ezek a „majd én elintézem magamnak” vagy ezek a „nem mozdulok meg, mert összekócolódik a hajam” egyének minden esetben kerülendőek, mert alapvetően ők azok, akik soha nem tanulnak.

Nem belőlük, hanem az önmegfigyelés iskolájában tanult egoistákból lesznek a jó szerelők, azokból, akik időt áldoznak arra, hogy megértsék a vágyaikat és értelmezzék testük reakcióit.

Csakis ebből a tanulási folyamaiból érhető el a másikkal való együttérzés, a megértés és a másik szeretete. És csak ebből érhető el a bölcsesség a szex és az élei megélésének terén: a spontaneitás.

A tárlatvezető a csenddel akarta megadni a tisztelettel Rembrandtnak.

Számos festménye volt a teremben, köztük egy önarckép,

A művész önarcképe festőállvánnyal A kép egy élet eredménye volt. Minden egyes megfestett ránc egy konklúzió volt, minden árny egy érzelem, és a tekintete egy lecke: A lecke.

A tárlatvezető némettudását erőltetve magyarázta a képhez kapcsolódó technikai és életrajzi kérdéseket. Összehúztam magam a csoportban, hogy ne legyek feltűnő.

Nem mondanám, hogy különösebben odalennék az orgiákért.

Ez valószínűleg a velük járó figyelemmegosztás miau van.

A túlzott aggodalom a többiekért, óvszert cserélni vagináról vaginára, a folyamatos pózváltások lehetetlenné teszik a befelé figyelést. Jó pár kielégítő orgazmushoz juttattak a fizetett és a „baráti” orgiák is, de ehhez mindig előzetes szóbeli utasításokat kellett adnom, és háromnál nem több emberre szűkítenem a kört. Az orgiák túlságosan „szolidárisak”. Inkább a kollektív gyönyört keresik, mint az egyénit, amiből az összeáll, és szerintem ezért nem sikerülnek olyan jól. Sokkal érdekesebb mesélni róluk, mint alélni őket.

A vágy útjai kiismerhetetlenek. Az előtt az élet tanítását olyan mesterien megjelenítő festmény előtt hirtelen kedvem támadt kielégíteni magam. A sok, inkább Pigalle,' mint flamand festészet iránt érdeklődő német között jobb kezemet becsúsztattam a zsebembe, kesztyűs ujjamat végighúztam a zseb bélésén a bugyim alatt, és simogatni kezdtem magam. Amikor a tárlatvezető tovább akart menni, még egy kérdést is képes voltam feltenni, anélkül, hogy abbahagytam volna. Bármii meglettem volna, csak hogy maradjon még egy percig. A választ nem hallottam. Amikor a jobb oldalamat eltakaró kövér férfi lehajolt a földön hagyott szatyráért, hogy továbbmenjen, elértem az orgazmust.

A szuvenírboltban vettem egy képeslapot a festményről.

Csak azért, hogy újra és újra láthassam, ahogyan ez az öreg holland festő az önábrázolás egoista gesztusán keresztül megmagyarázza nekem, mint még senki, az emberi lét értelmét, a j o j ó édes és mesteri forgatásából mentett mesterséget és bölcsességet.

A jó szexhez sokat kell gyakorolni. COLL:

Most pedig bemutatjuk önöknek, hogyan kell vízzel megtölteni egy poharat. Mostantól minden szavamat franciára fordítja majd a társain, mert mint látják, tökéletesen beszéli a nyelvet.

TIP: Bah... comsi com sa...

(...)

COLL: *Kezdjük hát...*

TIP: *Comenson.*

COLL: *Fogjunk bele...*

TIP: *linpeson.*

COLL: *Lássunk hozzá...*

Tip: Principion.

COLL: *Ahhoz, hogy megtöltsünk egy poharat
vízzel...*

Tip Pur llené un vas de ló

COLL: *A pohárnak üresnek kell lennie.*

TIP: *Que le vas va sua*

coll: Mert ha tele van...

TIP: *Pasque si é llenon*

COLL: *Nem fog menni...*

Tip: Ce né pa posible!

*Részlet Tip és CollI párbeszédéből, melyben elmagyarázzák,
hogyan kell vízzel megtölteni egy
poharat.*

lyolorszítgban jól ismert komikusok voltak.

Abban az öreg taxiban ülve azi kérdeztem magamtól, miért jó a taxinak, hogy már harminc éve ül a volán mögött. „Már harminc éve taxizom, kisasszony. És biztosíthatom, hogy j o b b , ha a Diagonalon megyünk” - magyarázta nagy kormányrángatások közepette.

A gyakorlatnak az a nagy hátránya, hogy abból alakul ki a rutin.

Ezzel az a probléma, hogy így a gyakorlat rutinja lesz maga a gyakorlat. A rengeteg emberi tevékenység között van egy, a legfontosabb, amely sokkal inkább a találékonyságra és az ismeretekre épít, mintsem a cselekvés rutinjára: a kapcsolatteremtés más emberekkel. Minden embert lény egy végtelenül összetett, egyedi és megfejtethetlen teremtmény, és nem ugyanaz eladni neki egy autót vagy kapcsolatot teremteni vele egy internetes ismerkedő portálon, mint testi kapcsolatot létesíteni vele vagy megszólítani egy könyvtárban. Ennek ellenére találkozhatunk olyanokkal, akik mindig ugyanazt a stratégiát, ugyanazt a módszert, ugyanazt a mozdulatsort alkalmazzák, függetlenül attól, kivel beszélnek, milyen helyzetben és mit akarnak tőle. Ők azok az emberek, akik kialakítottak egy úgynevezett „interakciós rutint”, ami hatásos lehet azok között a keretek között, amik létrehozták, de más körülmények között nevetségesen hat. Ezek az emberek képtelenek több „kapcsolati formanyomtatványt” alkotni, mert nincs alkotóerejük, nincs meg bennük a spontaneitás bölcsességének érdeme.

Hegedülni, M I)-87-es gépet vezetni vagy cipőt készíteni mind olyan tevékenységek, melyekhez szükség van egy nagy adag kreatív spontaneitásra, de mindenekelőtt egy hatalmas bőrdendői gyakorlatra is. A hegedűművésznek, a pilótának és a cipésznek szinte egyé kell válnia a tárggyal, amivel kapcsolatba lép, ehhez pedig a gyakorlat egy felettébb hasznos segítség. Egy emberi lény azonban nem hangszer, repülő vagy lábbeli, hanem szimfónia, égbolt és ösvény.

Amikor a Besanconi Egyetemen egy filozófiaórán megismer-
tem Monsieur Guignot-t, teljesen lenyűgözött. Hatalmas ludas-
sal rendelkezett a huszadik századi francia filozófusok életéről,
műveiről és csodáiról. Az ötletei! borzasztóan egyediéknek lá-
tattam, és természetesen akkor, huszonegy évesen, teljesen a hatása
alá kerültem. A gond csak az volt, hogy ő nem került az
enyém alá.

Nyolc évvel később egy kerekasztal-beszélgetésen vett részt
a tévében. Én sok távol töltött idő után éppen a szüleimnél töltöttem
pár napot. Ráragadtam a tévére. A vita alatt adott válaszai
mind közhelyesnek, a tudása precíznek, gondolatai
pedig szabványosnak hatottak. Az volt az érzésem, hogy a sok
olvasmány között, a gondolkodás hosszas gyakorlása közben
valami nagyon lényeges veszett el. Kívülről fújta a térképet, de
nem ismerte az országot. Nyolc évvel később Monsieur Guignot
filozófus volt, de nem bölcs. A gyakorlat gyakorlóvá tette,
de nem emberivé, sok mindent megtanult, de nem értett
semmit.

A gyakorlat értékét az egyén tanulási képessége határozza
meg. Ha a tanulás küszöbe alacsony, akkor a gyakorlatból megszerzett
tapasztalat teljességgel szükségtelen. Egy adott tudományágban
a zseni a zsenialitását fogja fejleszteni a gyakorlattal,
a hülye pedig csak a hülyeségét.

A tapasztalat akkor a legnagyobb érték, ha értéként tekintünk
rá. Amikor a gyakorlat rutinba fordul át, ami akár hosszú
órák alatt sem tesz hozzá semmi tapasztalatot a korábbiakhoz,
egy tapasztaltnak is ugyanannyi az érdeme, mint egy újoncnak.
Véleményem szerint a felfogóképesség a legfontosabb, a mákokkal
szemben érzett empátia, és ezt nem feltétlenül a többszörös
repülésekből, az ágyak számából és az egyetemi végzettségekből
szerezzük. „Egy bölcs beleülhet a hangyabolyba, de csak az ostoba
nem áll fel” - tartja egy kínai közmondás. Fontos tudni,
mikor is kell felállni a hangyabolyból és másik helyet keresni,
hogy bölcs és tapasztalt rovarkutatók legyünk.

I szembe jutott Diego, a legutóbbi szeretőm, akit előző este
hagytam olt a lakásom bejáratánál. Az első éjszaka Oiego fantasztikus
szeretőnek bizonyult. Olyan koreográfiát tudott bevetni,
ami feledhetetlenné tette az együttlétet. Mesterien és tapasztaltan
ért hozzám. Éreztem, nem az én ágyam az első az életében, és
nem is az utolsó, amelyikben a héten megfordul. A második éjszaka megszólalt bennem a riasztó:
rámtört a

déjára kellemetlen érzése. A harmadikon már tudtam, mit fog
mondani, hogyan fog helyezkedni, melyik ajtón jön majd be
és melyiken megy majd ki. Ha Verne Phileas Fogg! társaságában
nyolcvan nap alatt járta körbe a Töldei, Julio Cortázar! pedig
egy napot járt körbe nyolcvan föld alatt, akkor én nyolcvanszor
jártam körbe Diegót egyetlen éjszaka alatt. Pontosan
annyi idő kellett hozzá, mint egy gyorsfagyasztott étel elfogyasztásához
vagy egy mosogatógép használati utasításának el-
olvasásához.

Egy szexuális együttlét során az ép ész sokkal fontosabb,
mint a többé-kevésbé hatásos mozdulatsorok automatizálása.

Akárcsak az életben. A szex nem jól megtanult mozdulatok és lépések sorozata, hanem a másik emberi lényegének megértése. A szex gyakorlásának legjobb módszere a gondolkodás. Ennek ellenére mindig akad egy irgalmas szamaritánus, aki hajlandó eladni vagy elajándékozni egy varázsreceptet, vagy emlékeztetni, hogy igenis a ruha teszi az embert.

Az idő nélküli időben, napjainkban, a veszély közelségének korában könnyű préda vagyunk a kézikönyvek, az automatizmusok, a másolt cikkek és a csodaszerek számára. Jobb szeretünk mindent egy könnyen memorizálható dalocskára redukálni, és mindent egy almakompótreceptté alakítani.

„A jó szerelő kézikönyve” vagy „A tökéletes hódítás szabályai” típusú könyvek megírásának és beszerzésének egyetlen előnye, hogy amikor az egyik olvasói találjuk az ágyainkban, egyből tudhatjuk, mi olvasott, és ha mi is olvastuk, legalább van miről beszélgetni, miközben a szokásos gyakorlatokat végezzük. Néhány dolgot kell ismerni a szexben, ezeket, ha hagyják, hamarabb megtanuljuk, mint az olvasást. A standardizált csábítás gyakorlatát és a szerelem művészetét hirdető kézikönyvek ugyanolyan nevetségesnek bizonyulnak, mint egy kétnyelvű lecke arról, hogyan töltsünk meg vízzel egy poharai vagy Salvador Dali kijelentése: „Gyakorló vagyok, de nem hívő.” Bár maga a lecke és a kijelentés zseniálisak.

Épp ezen elmélkedtem, amikor lefulladt a taxi. A Diagonal úti dugó kellős közepén.

Minél tovább bírja a férfi, annál jobb szerető.

- Négy évébe tellett Puecininek, hogy megírja! -

suttogta elképedten, ismét félbeszakítva az előadást.

Ciiovanni idegesen fordult hátra:

- És ha tíz pere alatt írja meg, az változtatna valamin?

A politikus elgondolkodott.

- Már túl régóta fizeted órábérben az alkalmazótiáidat...

- állapította meg Giovanni.

Lgy kis toszkán faluban, egy előadáson, ahol a

lurandoi-bol is előadtak néhány részletei.

(Házigazdánk, a kuliurlanaesos be akart társulni

Giovanni egyik ingatlanüzletébe. Figyelmesnek

és előzékenynek mutatkozott, nagyon akart tetszeni,

és egész este fárasztott.)

A coitus reservatus, azaz a visszatartott közösülés először védekezési módszerként merült fel, akárcsak a coitus interruptus, a megszakított

közösülés. Kezdetben egy nagyon egyszerű célt szolgalt:

el keli kerülni, hogy aktus közben a férfi a nő hüvelyébe ejakuláljon.

Ennek érdekében különböző fizikai és mentális kontrolltechnikákat vetettek be: a prosztata visszatartása a farkcsont menti izmok segítségével, légzéskontroll, izgalmi állapot szabályozása: továbbá egy olyan szeretkezési rutint alakítottak ki, ami mély és rövid megszakított behatolások kombinációjából állt.

Giovannit a bordélyban ismertem meg 1999 októberében. Az első pillanattól fogva, ahogy megláttuk egymást, tudtuk, hogy jóval több lesz köztünk, mint pár fizetett numera. Első találkozásaink alkalmával mindig egy halhoz hasonlóan kerek szemű

barátjával, Alessandroval érkezeit a bordélyba. Alessandro rövid időn belül „pörölycápa”, más néven „kalapáló hal” néven vált ismertté a lányok között.

Képzeljünk el egy szép új világot, ahol a szexuális interakciókban nincsenek előírások. Ha egy alapító okiratban le kellene fektetnem az alapszabályokat, azt hiszem, a következő cikkelyekkel kezdeném:

1. Egyetlen férfi sem köteles öt percnél tovább nyújtani az aktust.
2. Egyetlen nő sem köteles eltérni azt a férfit, aki öt percnél tovább nyújtja az aktust.

Is mivel nincs kettő három nélkül:

- 3 Egyik résztvevő sem köteles betartani az első két pontot, és egyikük sem köteles tudni, mit értünk „aktus” alatt

Az aktus időtartamán való aggodás két dolgot eredményez: aggodalmat és aktust. Egyik sem szükséges szexualitásunk kiteljesítéséhez.

Az aktus elnyújtása általában a szex élvezetének lerövidítését jelenti a férfi számára. A nő számára pedig a kikapcsolódás meghosszabbítását.

Egy kínai mondás szerint aki fél a szenvedéstől, az már szenved.

A férfiakban az aktus elnyújtásának szinte már morális kötelezettsége szorongást kelt, és a legismertebb szexuális diszünkciók kialakulásához vezet: impotenciához, kései magömléshez vagy éppen az ezzel elérni kívánt halas ellentétéhez, a korai magömléshez.

A házam ajtaja előtt nemrég felszedték a járdát, hogy valamilyen csatornarendszert építsenek ki. Reggel nyolctól este nyol-cig kalapállak.

A munkálatok ideje alatt minden áldott nap eszembe jutott Alessandro.

Mindig minimum két órára fizetett be (többször előfordult, hogy Giovannival egy hotel haltjában kellett megvárunk, amíg végez, vagy valamilyen film noir remake-et néztünk az ágyból).

Alessandro egyik nagy kedvencének, darának, mindig ott lapult egy negyedliteres üvegce szűz olívaolaj a táskájában, valahányszor leikereste. Egy nap elmagyarázta, hogy az olívaolajnál semmi nem nyugtatja meg jobban az ilyen „kitartó” szeretőktől irritált vaginát. Mindeközben Alessandro meg volt győződve róla, hogy Giacomo Casanova óta ő a legjobb szerető, akit Olaszország a világnak adott... vagy még nála is jobb...

Nagyon elterjedt az a gondolat, hogy minél tovább tart megalkotni egy művészi alkotást, az annál értékesebb. Mialatt Mozart megírt egy szimfóniát, addig Schumann csak egy akkordot írt le, Antonio Tápies¹ megfestett egy képet, ez alatt az idő alatt Antonio López² csak a festékes tubus tetejét csavarta le, Basho³ futtában összedobott egy haikut, Dante viszont tizenöt évig írta az *Isteni színjátékot*. De mindez nem jelenti azt, hogy a *Rajnai szimfónia* törvényszerűen jobb Mozart 40. *szimfóniájánál*, vagy Antonio López *Gran vía* című festménye értékesebb a *Núvól i* Cadiranál, vagy hogy jobban élveznénk az Isteni színjátékot egy rövid haikunál. Összekeverni az időt a minőséggel olyan, mint összekeverni az értéket az árral.

A jó szerető, akárcsak a jó művész, nem a kivitelezés idejére koncentrál, hanem a kivitelezésre. Nem a percek a fontosak számára,

hanem a tartalom.

Akkoriban, amikor Alessandro a saját kis játékait üzte, és Giovanni egyre inkább Giovanni lett számomra, járt a bordélyba egy ügyvéd, egy igazi keskeny vállú sarlatán. Legszívesebben azzal töltötte az időt, hogy ötvenkilenc percen keresztül rakta be -,húzta ki,

majd amikor megszólalt az órája, amit mindig felhúzott, nehogy egy perccel is többel számoljanak fel neki, gyorsan elélvezett. A lányok utálták, mint a kihűlt kávé, én meg egyenesen ki nem állhattam a fazont, a lassításait, az utasításait, az ismétléseit meg a hirtelen fékezéseit. Egy reggel, miközben egy olasz vendég hívását vártam, aki találkozni akart velem, rám került a sor, hogy szobára menjek vele.

Mint már mondtam, a vagina majdnem ugyanolyan érzékeny, mint a végbélnyílás. Ez nem azt jelenti, hogy érzéketlen; szex közben egész testünk egyetlen hatalmas idegvégződéssé változik, és bármely része alkalmas az orgazmus elérésére (beleértve a hüvelyt is). Így hál van hosszú szeretkezés a hosszú szeretkezés kedvelőinek, mint ahogy az amerikaiaknak is megvan a maguk hosszú kávéja; időtlen szeretkezés azoknak, akik aktusra vágyanak, és nem kihívásokra, és van az aktus mint erotikus alternatíva a szexuális interakciókra vágyóknak.

Addig vártam, amíg az izgalomtól először meg nem állt. Valójában nem kellett sokat várnom.

- Várj még, várj még...

Akkor viszont úgy elkezdtem sikoltozni, mintha a világ összes orgazmusa bennem öltött volna testet.

A hüvelyizmaink ritmikus és erős összehúzásával az orgazmus rándulásait szimuláltam.

Rögtön el is élvezett.

Soha többé nem ajánlotta fel, hogy legyek a titkárnője, és a szolgáltatás díjáról sem alkudozott többé, mivel nem vette igénybe. Én pedig megszabadultam egy keskeny vállú, kretén és kalapáló ügyvédtől.

Akkor tudjuk a legjobban élvezni az időt, ha figyelmen kívül hagyjuk. És akkor leszünk a legjobb szeretők, ha nem arra koncentrálnunk, hogy azok legyünk... hanem csak azok vagyunk.

A lantra megtanít órákon át dugni

*Dostal se autem na telist? je vcliee stadné, protoze
leiisie lczí vedlc dálniec Dl Brno- Olomouc jst?
na üzemi mfsta **Brna**. Na **2 0 1** km od Prahyje sjezd
na Slatinu a odbocka na letistf je vidilne oznacena.
Od dalnicueho sjezdu jc letisi? vzdálcno 2 km.*

Természetesen eltévedtem.

Csak azokat a fogalmakat vagyunk képesek megnevezni, melyeket értünk, melyeket képesek vagyunk felfogni. A számunkra érthetetlen dolgokhoz nem tartoznak szavak, mert nincs semmi jelentésük számunkra.

A szanszkrit tantra jelentése kiterjeszteni, kapcsolatot teremteni, de fordíthatjuk folytonosságnak is, vagy intrikának, cselekménynek, szövetnek, és ebből a szóból származik az egyezmény és a tanítás is. Ennek az egyetlenegy hindu szónak, a tantrának a mi nyelvünkön túl sok fordítása, túl sok egymásnak ellentmondó jelentése van.

Simon argentín volt. Beiratkoztam a jóga köz pontjába, mert közel volt a bordélyhoz. A bemutatkozáskor adott névjegykártyáján a furcsa rajzok és terjengős mondatok mellett az állt.
 hogy tantramester.

Az első órán több önégiító és testvéri közösségei építő szó hangzott el, mint jóga, és búcsúzáskor küldött felém egy J e n csókot". Mikor megfordultam és elmentem, éreztem a tekintetet a fenekemen.

A tantrizmus egyike a hinduizmus három nagy irányának, bár a buddhizmus egyik iránya, a Vajrayana, ismertebb nevén tibeti buddhizmus vagy lámaizmus, szintén felhasználja a tantra tanításait.

A tantrikus hinduizmus a sakti, az ellentétes nemek egyesüléséből keletkező teremtő és éltető energia tiszteletén és tanulmányozásán alapszik. Útja egy nagyon szigorú fizikai és testi aszkézis, melyben a rituális tanításokat yantrák, a ludat rejtélyes képei jelenítik meg, és kemény testedzéssel, például a kundalini jógával ötvözik. A sakti ismerőjének, a saktának a célja a dualitáson túlmutató mindenség kinyilatkoztatásának megtapasztalása az emelkedett szemlélődésen keresztül.

A tibeti buddhizmus hasonlóan értelmezi a tantra tanításait, bár számukra a tanítás konceptuális aspektusai fontosabbak a testi fegyelmezettségénél.

Mindkét irányzatban, a buddhistában és a hinduistában is megtanítják irányítani a vágyat, azén, hogy más területre koncentrálna a misztikus kinyilatkoztatáshoz vezessen, vagy azért, hogy megakadályozzák a tőle való függést.

Mind a hindu tantrizmus, mind a tibeti buddhizmus tantra tanításai ezoterikus iskolák, azaz a tanítások titkosak, és csak a beavatottak számára fed fel őket egy guru vagy mester. Nem hasonlít a prozelilizmusból és az evangelizáló propagandából erőt merítő kereszténységhez vagy más ezoterikus vallásokhoz, hzek a tanok titkosak, és a beavatottakon kívül senki nem ismerheti őket.

A második nap sok szitárzenével, füstölővel, számtalan egymás kezét fogva elmormolt mantrával és narancssárga szövettel találkoztunk. A kundalini jógával viszont még mindig nem ismerkedtünk meg.

Simon szándékai egy ászana gyakorlása közben váltak nyilvánvalóvá számomra. Jobb kezével megszorította a fenekemet, a balt pedig a mellkasomra helyezte, hogy „megnyissuk a harmadik csakrát”, mint mondta. „Mifelénk ezt fogdosásnak hívják” - gondoltam magamban.

Amikor elkészöntem, elmesélte, hogy épp felszálló ágba van a vállalkozása, tantrikus szexközpontokat nyit Spanyolország különböző pontjain, és egy hozzám hasonló vonzó és okos nő sokat segíthetne neki ebben.

Ha a tantra beavatottjainak szexuális teljesítményét próbálnánk meg elérni, anélkül, hogy részesültünk volna az ezoterikus tanokból, az olyan volna, mintha nem aggasztana, hogy nem jártam orvosi egyetemre, de megpróbálnék megoperálni egy aortát, és kést helyeznék a mellkasomra.

Veszélyes a célra irányuló erőfeszítések adta ismeret nélkül

megkísérelni elérni azt. Olyan ez, mint a gazdag gyerekek esete, akik nincsenek tisztában a pénz fogalmával, vagy az automata fegyverek egy olyan ember kezében, aki nem tudja, mit is jelent egy élet. Amikor Stephen Hawking fizikustól megkérdezték, mitől fél a legjobban most, hogy a tudomány fejlődésének következtében

Isten unokatestvérei lehelünk, azt felelte: „Attól, hogy a hatalmunk sokkal gyorsabban nő, mint a bölcsességünk.” És néha nem is veszélyesek, hanem egyszerűen nevetségesek vagyunk. Kereskedelmi szlogenek által vezérelt kultúránkban ez a tantrának nevezett bölcs filozófia csak a szerelmi hőstetteket és a magömlés visszatartásai jelenti, egyszerűen a látványt, mint Kína tavasszal. De attól, hogy kínai ételek dobozait rakjuk ki, még nem leszünk Kínában, és a kínai kacsa elfogyasztása után sem fogjuk érteni a kínaiakat, mert Kínát csak a kínaiak érthetik meg.

„Nem látja a farkától az erdőt” - talán ezt mondhatnánk az itt nyugaton tantrát hirdető és gyakorlók többségére.

A harmadik óra után otthagytam a központot a tantramesterrel együtt, és átiratkoztam egy másikba, ami igaz, hogy távolabb van, de már három éve járok oda. Mivel hajlamos vagyok mindig megindokolni, miért is megyek el, indulás előtt ékes spanyol nyelven, nehogy a szanszkrit okozta nehézségek miatt félreérthető legyek, tudtára adtam a gurunak, feltűnt, hogy csak pénzt akar keresni és megdugni, de még ha az elsőt el is érheti, a másodikért már én vagyok az, aki pénzt szokott kapni.

Egy nap talán mindannyian megtanulhatunk csehül, és eljuthatunk Brno repterére anélkül, hogy eltévednénk. Néhányan talán még cseh állampolgárok is lehelünk majd. ha több energiái fektetünk az ügybe. De nehezen lehetne bármelyikünk is „cseh”. Ili, a mi zsidó-keresztény vallású és görög-latin műveltségű nyugatunkon úgy kell értelmeznünk a tantrát, mint egy egzotikus látványosságot, amelyből a jó szándékúak tanulhatnak, a teleshopok meg kereskedelmi hasznot húzhatnak. Mert ahhoz, hogy valami valamivé legyen, nemcsak érteni és értelmezni kell tudni, hanem kulturális háttérre és kontextusra is szükség van. És a nyugati ember számára a kultúra és a kontextus, melyben a tantrizmus értelmet nyer, olyan távoli, mint egy kutyának a solymászat.

Ő mosolyogva közölte velem, hogy nem értettem meg az üzenete lényegét. Még három hónapig érkeztek átutalási kérelmek a bankszámlámra. Azt hiszem, igenis megértettem Simon lényegét.

Mondják, hogy Antonin Artaud 1 egy nap megnézet egy balinéz színházi előadást. Azt is mondják, hogy mivel nem értéllé, miről szól az előadás, mert szerinte valamilyen szellem szállta meg a színészeket, ezután a látvány után hozta létre a „kegyetlen színházat”. Színházi koncepciója alapvető fontosságúnak bizonyult kultúránk avantgárd színházának kibontakozásához.

Valószínűleg azért vagyunk képesek itt nyugaton javítani a szerelmi életünkön, mind elméletben, mind gyakorlatban, mert azt hisszük, megértettünk valamit, holott valójában egy belül sem fogtunk fel. Számunkra nagyon hasznosnak és működőképesnek bizonyul ez a minket érdeklő egyfajta transtranzex.

Vagy ahogy a bölcs indiai mester írta a Tantraraja Tantrában:

Na kadacit pivot siddho devyarghayam aniveditam

Pananca tavat kurvila yavata syan manolayah

latah karoti Cel sadayah pataki bhavati dhruvam

Dcvtagurusevanyal pivannasavam ashaya

I 'alaki rajadandyash cavidyopasaka eva ca.

Természetesen.

I Isosorlwin s. inli.n-lim-lc n műveiről ismeri szerző.

A többszörös orgazmusra mindenki képes.

2006. február 1-én SonyaThomas huszonhat sajtos szendvicset evett meg tíz perc alatt. Ezzel elnyerte a Sajtos Szendvics Evők Világbajnokságának megtisztelő aranyérmét. A verseny után azonban csalódottnak tűnt: „Sokkal jobban is meg tudtam volna csinálni” - nyilatkozta.

Újsághír

Jobban emlékszem anyám kiabálására, mint arra, hogy miért is kiabált. Alig ötéves lehettem, és volt egy nálam nagyobb plüssmaci színű plüssmacim. Nem tudnám megmagyarázni, miért is dörgölöztem hozzá annyira, de úgy sejtem, az anyám nagyon is világosan tudta. A rémült arcából legalábbis erre következtettem.

Még sokáig nem tudtam, mi váltotta ki az anyám ordítását, de megtanultam, hogy ha kis plüss barátom kényeztetésére vágyom, akkor jobban teszem, ha elrejtőzök. És ekkor vált a kezdetben

teljesen természetes tevékenység előre megfontolttá, a

kielégülés pedig bujkálássá, bár az aggodalom nem bennem, hanem az anyám tekintetében rejtőzött. A világ minden jóindulatával.

Amikor már én voltam háromszor akkora, mint a maci, rájöttem,

hogy nem én voltam az egyetlen kislány, aki jól érezte

magát a kis kedvence közelében, sem az egyetlen, aki inkább

vetköztette a babáit azért, hogy nézegesse, mintsem hogy átöl-

tőztesse őket. A viselkedésem egyáltalán nem volt egyedi, akár

így is fogalmazhatnánk. De büntudat tekintetében már túl késő

volt, mire erre rájöttem.

Az orgazmusban van valami eltávozásszerű, valami kimondhatatlan élmény valami néma kinyilvánítás.

Bataille la petite móriénak, azaz kis halálnak hívta, talán

azért, mert bár elmegyünk, vissza is térünk. Az orgazmus egyike

a legeltéveszthetellenebb, de ugyanakkor legnehezebben

definiálható érzéseknek. Csupa cselekmény, csupa folyamai,

mellébeszélés és magyarázat nélkül. Az élmény minden eszmefuttatást

elhomályosít. Az orgazmust kísérőjelek világos bemutatása

sem ér semmit, mert az érzés valójában sokkal szerteágazóbb,

mint az összes létező jel. A neki tulajdonított értékek sem

jelentenek semmit, mert amikor elérkezik, mindet felülmúlja.

És nincs az a tudomány, amely kellően közelíthetné meg, hacsak

nem a misztika.

Az orgazmus a szavak nagy gyilkosa. Csak a nyögést, a kiállást,

az emberen túli kifejezőmódokat teszi lehetővé, de a szavakat

nem. A kifejezés szükséglete az egyetlen emberi vonás

amit bennünk hagy, a nyelvnek vagy a gondolatnak nem enged

teret. Jelenlétében nevelés sincs, „előtte” talán, „utána” esetleg, de „közben” soha. Sem nevetés, sem szavak, csak Ő.
Mikor elértem az első orgazmust, már olyan jó húsz szeretőn voltam túl. Egyedül jutottam el a csúcsra. Egy olyan éjszakán, amikor jobban vágytam aktuális szerelőm gondolatára, mini ölelésére.

A női szexuális gépezet, rendkívül összetett, elfeledteti és titokzatos, használata azonban morálisan elítélendőnek számít.

Így nőnek meg kell tanulnia bánni vele és nem félni tőle. A tévhit a szédítő sokasága, a babonák, a felhalmozódott félelmek, a tudós tudatlanság mind-mind elrejtik az igazságot: akkor lesz orgazmusunk, ha megtanuljuk elérni. Az ismeretek elsajátításához szükség van egy adag bátorságra, hogy átlépjük a határainkat, valamint tehetségre a mérlegeléshez és időre a fejlődéshez. Első társas orgazmusomat a nemzetközi jog előadóteremben éltem át; kezemmel vezettem az övét. Akkori plüssmacimat Thierrynek hívták. Egy „fejlesztés alatt álló” orgazmus volt. De megvolt, **abban** biztos vagyok, és nagymértékben bővítette az előző szerelőimmal átélt kellemes érzések táráját.

Egy másik nehéz feladat úgy meghatározni a szexet, hogy ne asszociáljuk az orgazmushoz. Ennek ellenére meg kell tennünk.

Ha azt hisszük, hogy a szex „az, aminek a célja az orgazmus, vagy ami ahhoz vezet”, akkor hihetetlen mértékben limitáljuk a szex értelmét, és konkrét céh társítunk hozzá. Olyan ez, mintha menyasszonyi ruhái akarnánk húzni a szélre. Csak azok találnak határokat és konkrét célokat a szexben, akik kényszeresen felállítják őket.

Épp csak átöltözni volt időm, mielőtt megérkezett. Alig volt haja. Ötven körüli, közepes testalkatú férfi állt előttem, vékony végtagokkal és előreálló pókhassal. Megjelenéséből arra következtettem, hogy ügyvéd lehet. Én már elmúltam harminc.

Az emberi szexuális reakció, szigorúan gyakorlatias felfogásban, a vággyal kezdődik. Ezt követi a fennsíkot megelőző izgalom, amit az orgazmus követ, majd elérkezik a megtörés fázisa. Ez utóbbi szegmens különbözik a férfiak és a nők között. A férfiaknál, ha az orgazmust magömlés is kísérte, ez egy lezáró fázis, ami a folytatás szempontjából átmeneti fizikai alkalmatlansággal jár.

Egy kis pihenő után azonban semmi sem akadályozza meg a vágy, izgalom, fennsík és orgazmus folyamatának újraélését. Amennyiben a férfiaknál meg lehet különböztetni a prosztatamagömlést megelőző rándulásokat, és ezzel azonosítjuk az orgazmust, a lezáró fázis nem következik be, prosztatarándulások sorozatát indíthatja be, és nem csökken az izgalmi állapot.

A nőknél a megtörés szakasza kevésbé lezáró jellegű, sokkal lágyabb, ezért az izgalom sokkal könnyebben hatástalanítja ezt a szakaszt, anélkül, hogy pihenőre lenne szükség.

Ezt a megtörési fázis lerövidítésével újabb és újabb orgazmus elérését lehetővé levő képességet nevezte el valaki „multiorgamus-készsegnek”. Én inkább a „sorozatos orgazmus” kifejezést találok megfelelőnek, mert a „mulli” prefixum az egyidejűség re utal, és túlságosan befészkelte már magát a szex normatív diskurzusába”.

Egy jacuzzis szobában, vörös függönyök mögött nem kellett sokat tennem azért, hogy eljusson a csúcsra. Viszont öt két órára fizettem be, és amúgy is az a kellemes kliens típus volt. Így hát azt javasolta, hogy most nekem kellene eljutnom oda. Elfogadtam a javaslatot.

Számomra soha nem volt nehéz elérni az orgazmust a klienseimmel.

Nem volt mindig így, de soha nem vetéltem meg az érzést, amikor közeledni éreztem.

Az arca fölé ültem, és nyalni kezdett. Az orgazmus csak pár percei váratott magára, igazi, teljes orgazmus volt. Az élvezet olyan magas fokára juttatott el, hogy az izgalom gyorsan felülmúlta még azt a rövid megtörési fázist is. És így az első orgazmust már követte is a második. Majd a harmadik. Élelemben először volt több orgazmusom ugyanazon együttlét alatt. És ahhoz, hogy ez bekövetkezzen, be kellett töltenem a harmadik x-et, összeakadni egy férfival, akinek a külseje és adottságai teljesen hidegen hagylak, és csakis és kizárólag a saját élvezetemmel törődnöm, továbbá, ezt is hozzá kell tennem, pár hónappal előtte kurvának kellett állnom.

Egy olyan társadalomban, amelyben a termelési szintek a meghatározóak, és amely még mindig elítéli a nem reprodukzív szexualitást (ami nem nemz vagy termékenyít, önkielégítés, homoszexualitás, voyeurizmus, fetisizmus...), senki nem becsülheti alá a sorozatos orgazmus hatalmas rentabilitását. Talán ezért is leli a muliorgazmus a normatív diskurzus egyik legfontosabb témája. A szexmagazinokban hirdető comme il faut és „élvezzen, mint senki más” ügynökségek gondosodnak róla, hogy boldog-boldogtalanhoz eljusson a szuperorgazmus vagy a végtelen orgazmussorozat híre, és eközben egy percre sem hagyja, hogy elfelejtsük az aktus „hogyanját”, vagy hogy megkérdezzük, lehetne-e más módszerrel is. Mindeközben egy nő, akinek már otthon is megvan a maga baja, a minden harmadik szombati szerény orgazmusával (és akkor még jó hónapja volt) azért szenved, mert nem tudja elérni ezt a ragyogó teljesítményt. „Semmi sem elég annak, akinek az elég is kevés” - mondta Epikurosz. Az egy semmit sem ér, ha kettő is lehetne, és a harmadik is csak szegényes, ha nem éri el a négyet. Ez ennek a láncra vert generációnak, az „érjen el mindent, amit csak a k a r végű mesék posztindusztriális társadalmának rabszolgasorsa. Valószínűleg mindannyian képesek lennének megenni kettő, tizenöt vagy akár huszonhat sajtos szendvicsei tíz perc alatt, de minek?

De már annyit beszéltem az orgazmusról, hogy bevallom, megjött az étvágyam.

A szimultán orgazmus az igazi.

Egy meleg napon az oroszlán és a vaddisznó egyszerre

*értek a patakhöz. Elkecseregett vita robbant
ki közlik arról, melyikük igyon előbb, míg végül
párbajra hívták egymást. Amikor már küszöbön
állt az élet-halál harc, egy csapat keselyű és holló
vette körül őket.*

Ekkor így szólt a vaddisznó:

*- Inkább igyál te előbb, és legyünk barátok, mint
mások szórakozása és tápláléka.
Ezópusz Az oroszlán és a vaddisznó című állatmeséjének
szabad fordítása*

Eric lekészte a gépet. Egész este egyik legújabb erotikus felfedezésével kísérleteztünk, a szimultán orgazmussal. Persze csak annyira volt sikeres, amennyire én ezt elhittem vele. Az egyik előnye annak, hogy az apád a cég tulajdonosa, az, hogy lekésheted a repülőt, és nem repül vele az állásod. Az irodából átszervezték a találkozóit másnapra, de a négynapos párizsi munka maradt. Eric lejárata helyett szinte jutalomként szabadnapot kapott. Egészen addig mit sem tudtam erről, amíg fel nem szólt a kaputelefonon.

Fernandót előző este ismertem meg, néhány barátnőmmel italozgattunk egy sikkes posztmodern madridi lokálban. Tipikus trubadúrjelölt volt, kifinomult külsejű és inkább kedves, mini nagymenő hamar közelebb is kerültünk egymáshoz, méghozzá nagyon is, abban a két négyzetméteres mosdóban. Mivel az együttlét elég szűkös volt, azt ajánlottam, jöjjön fel hozzám, vagyis Eric lakására, vagyis Eric apjának a lakására, másnap este tizenegykor.

A zárt ajtó és a vécéartály között sok mindent cseréltünk, de telefonszámot és személyes információt nem. A következő héten indultam Dél-Amerikába, három hónapra. Otthon már az utolsó előkészületekkel foglalkoztam.

Másnap reggel tizenegykor megszólalt a kaputelefon, és egy leszegett fejű Eric kérte, hogy engedjem be. Meglepődtem, hogy nem a párizsi gépen csücsül, de csak rövid időre zavarodtam össze, majd kinyitottam neki a kaput. Pontosan abban a pillanatban, amikor megnyomtam a gombot és már tettem volna le a kagylót, hallottam, hogy valaki arra kéri, ne zárja be. Felismertem Fernando hangját

Úgy tűnik, a coitusz szónak már az etimológiájában benne van, hogy menni kell valahova, méghozzá társaságban. A szó a latin coitusból ered, pontosabban a co előtagból, aminek jelentése egyesülés, valamint az ilusból, ami az ire, azaz menni igének a participiuma. Menjete el együtt, talán ez lehetne a coitus találó delimciója.

A szimultán is latin eredetű szó, a simul jelentése együtt, egyszerre.

Ha a rómaiak számára a cselekmény és a visszatükröződés egyidejűsége nem a társaság, hanem a szex meghatározó tulajdonsága lett volna, valószínűleg simulitusnak (menjete el egyszerre) hívták volna a coitust, és ma szimulilus néven lenne ismert a szimultán orgazmus céljából létesített aktus.

A filológusok nézzék el nekem ezt az etimológiai fikciót. Amióta csak abban a lakásban éltem, mindig nehezen kezeltem az elektronikus ablaknyi ló berendezést, falán ezért is nem kísértem meg a szökési, amikor a kémlelőlyukból láttam, hogy Eric és Fernando egyszerre szállnak ki a liftből, és az ajtó felé tartanak. Azt hiszem, akkor kezdtem el utálni, ahogyan Einstein is. csak ő más okból, a szinntlianeitást és a szinkronizmust. „Mindjárt elmegyek!” - én ezt szoktam ismételtetni. De van

más hasonló formátum „most, most”, „elmentem „, mind-egyik ugyanarra utal, a küszöbön álló indulásra, a szavak halálára, az orgazmus mindent betöltő jelenlétére.

Mi, emberek nagyon beszédés teremtmények vagyunk. De én úgy tapasztaltam, hogy mi nők sokkal inkább előrevetítjük szavakkal a közelgő eseményeket, mint a férfiak, talán mert, és ezt minden rosszindulat nélkül mondom, szeretjük előre bejelenteni a nagyjeleneteket. Minden nő éleiben sok történetnek volt és lesz is alapja a nagy előadás: a Színlelt orgazmus szopránra című mű színpadra állítása, melyben lovakat, szakállas nőket, kardnyelöket, látnokokat és bábjátékos majmot kell felvonultatni.

Az is lehet, hogy mi, emberek társat keresünk ebben a pillanatnyi másvilágra távozásban. Bár a halál kivételével nincs még egy olyan magányos, egyéni és megoszthatatlan élmény, mint az orgazmus.

Ezért is emlékeztet engem a szimultán orgazmus keresése sokkal inkább arra, amit mások extravaganciának neveznek, mint az egyéni szexuális kelléktár egy vívmányára. Továbbá ha egy ember orgazmusát összehozni egyszerű, keltőét már nehéz feladat, három, négy vagy $n+1$ résztvevőét meg kész csoda. Azt is fontos tisztázni, hogy két személyes élmény egyidejűsége semmi esetre sem ezek összege. Ha két lámpát kapcsolunk le, többet látunk, ám ha egy hajó elsüllyed, több halott és több sérült van, de nem több halálos baleset. Ezért látom az ilyen „a szimultán orgazmus az igazi 1” típusú kijelentésekben a kizárólag a pár kettősén alapuló szexualitás szándékos erőltetését, ami nem lenne baj akkor, ha ezt mint lehetőséget kínálnák fel a résztvevőknek, és nem ezzel akarnák meghatározni és határok közé szorítani a szexet.

Még mielőtt Eric hátrafordulhatott volna, hogy megkérdezze Fernandótól, mit keres ott, gyorsan kinyitottam az ajtót.

Megcsókoltam Ericet és kezet nyújtottam Fernandónak, megígérve, hogy másnap majd elviszem én az összes személyes iratomat az ügynökség vezetőjének, mert még nem készültem el. Az arca két kérdőjelhez hasonlított, középen egy pici körrel.

Ne haragudjatok, még be se mutattalak titeket egymásnak.

Eric, a barátom, ő pedig Fernando, az ügynökség futára.

Ismét megjátszottam magam, de Fernando sajnos nem volt olyan jó ebben.

A szex egy nagyon rossz igavonó állat. Minél több kötelezettséget, javaslatot, célt és tanácsot erőltetünk rá, annál jobban megvadul. A szexben, csakúgy, mint a meditációban, arra kell figyelni, amik vagyunk, és nem arra, amilyennek lenniünk kellene, mert ezt csak úgy tanuljuk meg, ha egyszerűen csak vagyunk.

Amikor az egyidejű orgazmus keresése túllép a kíváncsiságon és a véletlenre, és a tökéletes szeretők kézikönyvéből tanult kényszerré válik, akkor olyan teherként fog a szex farán lógni, amit az az első adandó alkalommal leráz magáról.

Az utazásom halaszthatatlan volt. Erickel ellentétben én nem késhettem le egyetlen gépet sem. Az utazásig egy barátnőmnél laktam, abban a tudatban, hogy visszatérvén még a bőröndök kicsomagolása előtt új lakást kell majd keresnem.

Megtudtam, hogy Eric és Fernando összehaverkodtak, bár egyiküket se láttam azóta. Nem tudom, miket mesélhettek egymásnak, de valószínűleg órákig beszélhettek arról, hogy az egyiknek az orgazmus összehangolása, a másiknak pedig az időpontok össze nem hangolása jelent problémát.

A G-pont létezik.

*Néha oroszlánfeje, kecsketeste és kígyófarka van;
máskor egyetlenegy teste van, oroszlán vagy
kecske, és három feje: oroszlán, kecske és kígyó;
végül van olyan, hogy a három fej egyetlen; általában
oroszlán testének különböző pontjain lóg.*

A kimeria

Szörnyeie képes szótant

Massimo Izzi

Anyám mindig kivágta a pontokat a mosóporok dobozáról. Dobozonként kettőt. Amikor összegyűlt a harminc, borítékba kellett lenni, megbélyegezni és feladni a gyártónak. Egy hónap múlva küldtek, portózva, egy nagy állatmintás tejeskávé és bögrét. Még mindig ott tárolja a faliszekrényben.

A vaginában egyre több pont van. Mióta hivatalosan kideríténék, hogy valójában érzéketlen, mert olyan kevés idegvégződés van benne, hogy minimális érzéstelenítéssel végre lehet hajtani egy méhkaparást, egyre több pont tűnt fel a vagina térképén. Kezdetüket kaptak, **F, A, G**, meri ezek mégiscsak komolyabban és tudományosabban hangzanak, mint a leírások.

Aggodalomra semmi ok, meri ha elfogynak a betűk, majd úgy teszünk, mint a rendszámokkal, és számokat teszünk a betűkhöz. És senkit ne ijesszen meg a hüvely limitált mérete sem, abba a rugalmas tizenkét centiméterbe sok minden belefér, főleg ha pontokról van **S Z Ó**.

Az a baj a szuperlevuszokkal, hogy nem árnyalhatóak. Például nem mondhatjuk azt, hogy „nagyon legjobb” vagy „rettenetesen legnagyobb”. Azonban ezeknek a pontoknak a hirdetései ben azt ígéri, még hatalmasabbá tesznek egy szuperlatívuszt: az orgazmust. Mellesleg azt ígéri, megszabadítanak tudatlanságunktól és középszerű örömszerző képességünkől mindanyunkat, akik a csíklónkat simogatjuk.

Mindeközben néhány kislány arra keresi a választ, hogy széthúzva vagy egyben kell-e lenyelni az óvszert, teherbe eshetnek-e egy szopástól és hogy a tablettát a hüvelybe kell-e felhelyezni, néhány már nem is olyan kisfiú pedig azon töri a lejét, normális-e a tizenkét centis pénisz és a heti három alkalom nem túl kevés-e.

Mindeközben a tudomány továbbra sem tudja, hogy... szóval nem tudja. És eközben a koitusz, „a szex normatív diskurzusának” uralkodó erotikus tevékenysége a markába robog.

Amiben azonban sem a kislányok, sem a felnőttek nem kételkednek, az az, hogy a mely behatolással a nő elmaradhatatlanul eléri a nemrég hisztérikusnak, azaz méhparoxizmusnak nevezett érzést (vagyis az orgazmust). Az biztos, hogy a sok ki-behúzogatótól tényleg hisztérikus lehet valaki, de az igazi hisztéria

arra var, aki összeakad egy ilyen „vaginaturkásszal”, egy „barlangfelderítővel,

amiből egyre több van, mivel olyat olvasnak,
amit nem lenne szabad olvasniuk, és azt hiszik, a hüvely olyan,
mint a teli hűtőszekrény a nagybőjt alatt.

Vacsora után bökte ki:

- Miguel egyszerűen nem találja a G-pontomat... nem tudom...
lehel, hogy nagyon szemtelennek fogsz tartani, de arra
gondoltam, hogy... talán ha le és én...

Mivel valamennyire már ismertem, nem lepett meg az ajánlata.
Talianában a naivitása volt különösen vonzó. Pár perce, amikor
meg a dinnyeszörbetnél tartottunk, a legapróbb részletekig
előadta, hogyan jutott el a csúcsra, amikor a férje vadul magáévá
tette egy nilusi körutazáson. A kiáltásai és a nyögései Felgyorsították
a számla érkezesei.

Nem mondtam sem igent, sem nemet, éppen mérlegeltem,
kihasználjam-e az alkalmat, mire ő így folytatta:

- Miguel miatt ne aggódj, mondtam neki. nagyon jó ötletnek
találta.

Nem rám, hanem Miguelre gondolt.

Ma másra nem is, legalább arra jó a G-pont, hogy két nőtípust
különböztethessünk meg: az egyik állítja, hogy van neki és dicsőíti,
a másik kétségbe vonja a létezését vagy azt állítja, nincs
neki, ha meg van, akkor is kételkedik a nagyszerű tulajdonságaiban.

A két álláspont képviselői elkeseredett harcol vívnak
egymással, hívők versus agnosztikusok és ateisták, amelyben az
érzékenység elmérgesedik, és úgy tűnik, a nőiesség mértéke a
tét. Bárhogy legyen is, ez egy nagyon kényes és érzékeny téma
(talán jobban is, mint a már elcsépeelt Grafenberg-pont).

Hn személy szerint az agnosztikusok közé sorolnám magam.
Soha nem volt csakis és kizárólag a vagina ingerléséből származó
orgazmusom. Amikor az állítólag a G-pomthoz tartozó redős
részt simogatom vagy simogatja valaki más, nem érzek és nem
is hagyok érezni semmit, talán mert nem felejttem el, hogy a
klitorisz belső részét simogatja a húgycsővet nyomkodva. De
mint tudjuk, nincs rosszabb, mint úgy írni elbeszélést a villámról,
hogy tökéletesen tudjuk, mi is az a villám...

Ezért én nem mondanám sem azt, hogy G-pont létezik, sem
azt, hogy nem létezik, hanem épp ellenkezőleg. Azt hiszem, iga-
zat állítanak azok a nők, akiknek a hüvely ezen részének simogatásától
van orgazmusuk (tényleg átélnek, amiről beszélnek), de
véleményem szerint azok se hazudnak, akik kétségbe vonják a
G-pont létezését (igaz, amit mondanak).

Mindenesetre minden nő egy különálló univerzum, és minden
egyén vágya sajátos és rettenetesen összetett mechanizmusokkal
működik, ami azonnal aktivizálódik, ha a vágyakozó úgy
érzi, aktivizálnia kell valami vagy valaki irányába. Mindenesetre
kitartok amellett, hogy mind a G-pont, mind a többi hasonló
találmány a reprodukcióra és közösülésre irányuló szexualitás
modelljei hivatott megszilárdítani. De kétségkívül azt hiszem,
a pontok tanának problémái, kérdései, válaszai nem oldják meg létezésének kérdését. Az a
legkevesebb, hogy létezik-e vagy
sem. A háttérben húzódó téma teljesen más.
Amikor elértedtem az ágyban, és lehúztam a bugyiját, megláttam

a szép, világosszőke szőrzettel borított szeméremdombját.
Tatiana ritmusra nyaldosott, nyelvével egy egész ábécét rajzolt
a puncimra. A nyelve úgy járt a csiklómon, mintha éppen
akkor jutott volna eszébe valami, amit elfelejtett. Közben az ujjai
a hasamat, a belső combomat és a melleimet simogatták, a
hosszú haja pedig a derekamra csiklandozta. Azt vettem észre,
hogy már nem is hallom magam, próbáltam visszatartani az érzést
még egy picit, de keresztcsontomnál lüktetni kezdett valami,
és már jöttek is a rángások.

Könnyedén felültem, és elkezdtem jobbról végigcsókolni a
hasától az álláig vezető vonalat. Bal kezemmel a fejét masszíroztam,
a jobbal a nemi szervére koncentráltam. A hüvelykujjam
hegyével könnyedén nyomkodva megemeltem a klitorisát, és
simogattam a szabadon maradt részt. Közben a középső ujjamat
bedugtam a hüvelyébe, egészen a medencecsontig. Egy ideig
egyszerre mozgattam mind a két ujjamat. A légzése szaggatottá
vált, egyre többet nyögött, majd felsikoltott: most jó! Éreztem,
ahogy a görcsök összeszorítják az ujjamat, a kezemen és az alkaromon
meg valami meleg folyadék csörgöit le. Mindketten meglepődtünk.

Gyorsan felült, és amikor meglátta a helyzetét és a
nedves lepedőket, ugyanazzal az ártatlan arckifejezéssel, mint
amivel az együttléte kezdeményezte, mondta.

- Sajnálom... bepisiltem...

És tényleg.

A G-pont és környéke kapcsán felmerülő kételyek körül az a
legérdekesebb kérdés, hogy az emberklónozás kapujában miért
nem tudjuk meg mindig, hogyan is működik a női szexualitás
A másik alapvető kérdés pedig az, kinek az érdeke, hogy továbbra
se tudjuk.

Az, hogy a G-pont vagy a női ejakuláció még mindig olyan,
mint a Szent Grál vagy egy Kiméra, csak azt mutatja, mekkora
félelmet ébreszt „a szex normatív diskurzusában” a női szexua-
litás. Victor Hugó szerint kétféle módon lehet nem tudni vala-
mit: vagy nem tudjuk, vagy azt hisszük, tudjuk, miközben valójában
nem tudjuk.

A női szexualitásról, ami sokaknak egy éhes, saját életet élő,
mindent felfaló és pusztító állatot jelent, nem tudunk semmit, és
nem is hagyják, hogy megtudjunk bármit is. Ha valami bizonyosnak
tűnik, azonnal szárnyas unikornisokról szóló mesékkal
és legendákkal, zongoraművészeknek vagy barlangászoknak írt
rejtjelezett tanulmányokkal vagy pontokkal és sorozatokkal jönnek
elő.

Túl sok pont ez olyasvalakinek, mint én, aki jobban szereti a
kávét a csészénél.

A gésagolyók célja, az öröm szerzés.

Óvatosan kivette a gésagolyókat a dobozkából

A műsorvezető nő pimaszul kérdezte:

- Susana, ezek mire kellenek?

*Susana sztripiztáncos volt, és az élet iskolájában
diplomázott hüvelygimnasztikából.*

- A hüvelybe kell behelyezni őket.

- A medenceiének izmait erősítik - szóltam

közbe.

- Pontosan... - erősítene meg Susana.

*A műsorvezetőm) a kezébe vette, és kissé eltartotta
magától a golyókat, úgy szemlélte őket, mint
ahogyan a döglött madárfiókat szoktak.*

- elég nehezek, nem?

*- Hát igen, ezek acélból vannak, mert Susanának
nagyon edzettek a hüvelyizmai - magyaráztam.*

- Igen, ezek az enyéme - biztosította Susana.

A műsorvezetőnő arcára hirtelen kiült az ijedség:

- De ugye megmostad? - kérdezte rémülten.

Részlet egy péntek esti tévéműsorból

A kínaiak Ben Wa néven ismerik, de egy egyeurós boltban vagy egy erotikus kiegészítőket árusító üzletben jobban tesszük, ha kínai vagy gésagolyókat kérünk (ellenkező esetben fennáll a veszélye annak, hogy egy ergonómikus nyelvű ruha kefével kapunk). Nagyon régi és természetesen kínai talalmanv Eredetileg jádéból, elefántcsontból vagy csontból készülnek. némelyik merkúrt is tartalmazott, hogy könnyebb legyen a használata. Célja a medencefenék izmainak erősítése és a hüvelyfal könnyebb mozgatása volt, ennek segítségével a férfiak (a bordély vendégei vagy a táborban lakó katonák) hamarabb elélveztek.

Talán vannak, akik az előző könyvemből már tudják, hogy Hassan negyedliteres coca-colás üvegeket szeretett a hüvelyembe dugdosni. Megfordította az üveget, és így dugta fel szép lassan.

Hassan az üvegeket szerette, Piero a hámozott banánokat (amiket utána megevett), Andrés az uborkát preferálta (amit én hámozttattam meg vele, nemcsak azén, meri az uborka héja kellemetlenül dörzsöl, hanem azért is, meri a húsa összehúzó és fertőtlenítő hatású anyagokat tartalmaz), a jámbor Roberto (egy régi kliens) az öt centi átmérőjű gyertyákat, amiket Barcelona gótikus negyedének egy viaszáruboltjában vett, Luz imádta a vibrátorokat (nagyon sok volt neki, és minél nagyobb és valóságosabb, annál jobb, mondta), Carlos (egy másik hasonlóan fétisimádó kliens) pedig egy gyöngysorral szerette csinálni, ami elhunyt anyjái volt. Mások meg, sokan inasok, az ujjukkal. Azokat meg, akik egyből a farkukat rakják be. nem is említem. Érdekes, mennyi különböző dolgot lehet feldugni a hüvelybe, de sokkal érdekesebb az, miért is dugják fel őket.

A medencefenék egy sor összehangoltan mozgó izomból áll, ezért is beszélnek gyakran úgy róla, mintha csak egyetlenegy lenne, az úgynevezett PC-izom. A medence elülső részétől húzódik a farkcsontig, helyén tartja az olyan szerveket, mint a vagina, méh, húgyhólyag vagy a férfiaknál a prosztatata, és gátolja megereszkedésüket. Ennek a jól formált izomnak a segítségével irányítjuk a vizelet- és székletürítést, megvéd az olyan rendellenességektől, mint a méh vagy a vagina előesése, a férfiaknál pedig segíti a prosztatata és ezzel a magömlés irányítását. Az osztrák Arnold Kegel a huszadik század negyvenes éveiben kidolgozott egy gyakorlatsort, ami ezeket az izmokat edzi. Az ilyen gyakorlatok során nagyon hasznosak a gésagolyók.

Marisat Madridban ismertem meg. Ő maga jött oda bemutatkozni
Hajnal volt, és éppen egy tévéinterjúról jöttem.

- Valérie, olvastam a könyvedet, és el akartam mondani,
hogy szerintem fantasztikus! - mondta, és határozott léptekkel
elindult felém.

Marisa elegánsan öltözködött. Nagyon szép volt, a teste akár
egy tizenévesé, látszott, hogy van ízlése, pénze és valami különleges
vonzódása Versace iránt.

- Nagyon kedves, köszönöm... - leleltem, és tényleg örültem
a bókának.

Attól kezdve elég gyakran találkoztunk, és összehajléltunk;
volt pár közös óránk az Incisexben. A legszigorúbb keresztény
erkölcsök szerint nevelték, de nekem szemrebbenés
nélkül, részletesen elmesélte az összes bűnt, amit elkövetett, de
mindig csakis és kizárólag a házasság szent kötelékén belül,
egész egyszerűen briliánsán értelmezte a házastársi kötelességről
szóló beléoltott tanításokat. Az engedelmesség és az alázat
parancsolatait pontról pontra betartotta, de ezt nem elszenvettségként,
hanem igazi testi gyönyörként élte meg.

- Én vagyok a férjem kurvája - ismételte. A térje nem tudott
olyat tenni, ami Marisának ne okozott volna igazi szexuális
gyönyört. Továbbá, mint minden jó ortodox, megtalálta a kiskapukat,
amikkel kimagyarázhatja magát gyóntatója vagy családjá
előtt, ha nem tartja be az isteni törvényeket.

Egy másik osztrák, Sigmund Freud többre tartotta a hüvelyi
orgazmust a klitorisénál. A pszichoanalízis atyja szerint (aki
kétségkívül az egyik legeredetibb modern gondolkodó volt) a
nők kezdetben csak a csiklónál érzik az orgazmust, de a kor előrehaladtával
ez a képesség a vagina felé irányul. Azért egy érett
nő képes a hüvelyében és nem csak a csikló izgatásával érezni az
orgazmust. Mindenki egyetértett ezzel, kivéve egy kis csoportot
(a nőket), akiknek a véleménye nem nagyon számított, ezzel
szexualitásunk normatívdiskurzus-modelljének harmadik támpillérét,
a koitocentrizmust, vasbetonba alapozták. Ha mindannyian
teljes egyetértésben érzékennyé tesszük a vaginái, akkor
igenis van értelme különböző dolgokat dugdosni bele.
Azokban az időkben történt ez, amikor a szülrazsettek el
kezdtek egyenlőségüket és szavazati jogukat követelni (amit
Franciaországban csak 1944-ben értek el, körülbelül akkor,
amikor Kegel kitalálta a gyakorlatait), azokban az időkben, amikor
a nőket „meg kellett győzni”.

Dermedt csend állt be az Alcalá de Henaresi Egyetem szexológia
előadótermében. Marisa éppen akkor fejtette ki részletesen,
hogyan a professzor megfigyelései ellenére neki igenis van
hüvelyi orgazmusa, amikor a férje belehatol. Aztán a több mint
húsz rámeredő hallgató tekintetének keresztútjában (akiket talán
nem is a kijelentés, hanem a szemérmelenség lepett meg
annyira) elgondolkodni! egy pillanatra, majd folytatta:

- Na jó, igaz... akkor is elélvezek, ha a seggembe dugja...
Bevallom, én is szeretem, ha néha-néha bedugják. Nem ez a
kedvencem a szexben, de nem is utálom. De még soha. még
empátiából sem volt orgazmusom kizárólag a behatolástól. Sem

nekem, sem más nőknek, akikkel erről beszéltem. Marisát kivéve.

Kellemes érzés, nem tagadom, különösen, amikor például négykézlábra ereszkedve érzem, hogy a partnerem péniszé a hüvelyem falának elülső részéhez dörgölőzik, és közvetetten ingerli a csiklóm belső részét. Hoz egy pszichológiailag kellemes érzés, átadni magunkat az eggyé válás érzésének, amikor a partner is megérdemli. Persze azért innen az orgazmus még messze van... De miért vitatkozunk még mindig erről? Miért nem tudjuk még mindig, hogy vannak-e orgazmushoz vezető idegvégződés a hüvelyben? Kinek az érdeke, hogy ne tudjuk?

Susana képes a hüvelyével ritmusra mozgatni a golyókat. Saját bevallása szerint képes minden különösebb erőfeszítés nélkül a partnere péniszét a saját kénye-kedve szerint mozgatni és maszturbálni („vagiturbálni”). Ez mind szép és jó, és igazi siker, de én inkább a női anatómia férfiélvezetre alakítását látom benne, mint egy, a saját gyönyör felé tett lépést. ..Az a rossz a tudatlanságban, hogy minél tovább tart, annál jobban bízunk benne - mondta Alexis de Tocqueville. Azt hinni, hogy a gésagolyók a nők örömét szolgálják, nem más, mint tudatlanság. Mint ahogy az is, hogy nem tudjuk, kinek jó ez a hiedelem.

Két nő beszélget:

- Ott jön a férjem egy csokor virággal. Ma este szét kell tennem a lábamat.

- Basszus, nincs egy vázátok?

A romboló és kizárólagos koitocentrizmussal én nem koituszkerülést állítanék szembe, hanem sokkal inkább egy cogitocentrizmust, gondolkodást és értelmet javasolnék. Ha pedig valaki nem találja a cogitóját, akkor nézzen be a vaginájába, mert lehet, hogy ott van. Sose lehet tudni, hiszen mindenféle furcsa dolgot dugnak bele...

Ha nem érzek gyönyört,akkor képtelen vagyok az orgazmusra.

Szentül meg vagyok győződve róla, hogy a döntéseim jobbat fogják tenni a világot.

Georges Bush

Az iraki invázió értékelése a Time magazinban

Az orgazmus nem egy bekövetkező véletlen, hanem egy döntés, amit meghozunk. Egy elhatározás, amire a szexuális interakció közben észlelt konkrét, orgazmust lehetővé tevő körülmények értékelése után jutunk. Mint minden döntéshozatalnál, akármennyire tudat alatt zajlik is a folyamat, értékrendszerünk értékeli az eseményeket, megítéli, helyénvaló-e vagy sem megragadni egy lehetőséget, és eldönti, akarjuk-e ezt vagy azt az alternatívát vagy sem. Megesik, hogy néha meghozzuk ezt a döntést, anélkül, hogy észrevennénk, hogy éppen döntünk.

Ez általában egy implicit folyamat, amihez nincs szükség tollra és papírra, de csak akkor történik meg, ha korábban már megtanultuk implicit módon meghozni ezt a döntést.

Az orgazmus nem egy olyan dolog, ami van, hanem olyan, amit megtanulunk, hogy legyen. Vagyis, jobban mondva, amit megtanulunk „meg engedni magunknak”, hogy legyen. Nemcsak

a saját testünk bizonyos pontjainak izgatására adott reakcióinkat
kell megismernünk (milyen a testünk, mi és hogyan
szerez örömet), hanem mindenekelőtt meg kell tanulnunk elengedni
magunkat, rábízni a döntést saját szexuális reakcióinkra,
és nem az „ép eszünkre”.

Amikor az ész megjelenik, az orgazmus menekül, mint a bárány a farkas láttán.

Ahol a józan ész dönt, olt
az orgazmus már jóval előtte meghozta a saját döntését.
Mielőtt még elsütnénk azt a frázist, hogy nincs frigid nő, csak
rossz szerető, aki nem tudja, hová nyúljon, bocsánatot kellene
kérni a szeretőktől (még ha tudjuk is, hogy némelyik tényleg
nem érdemli meg ezt a jelzőt), és árnyalni a kijelentést: nincs
frigid nő, csak olyan, aki nem tanulta meg, hogyan hagyja, hogy
hozzányúljanak.

A szerető szerepe sokkal kevésbé fontos a folyamatban, mint
azt általában hiszik. Eljutni az orgazmusig egy teljes mértékben
személyes döntés, amiben a szerető csak egy a sok elem közül,
amit számításba veszünk a előntés meghozatalakor. Az orgazmushoz
nem eljuttatnak, mi magunk jutunk el oda. Catherine
Millet állította, hogy szerinte a szex egyáltalán nem a kommunikáció
egy formája, hanem egy olyan terület, ahol mindenki a
másokkal legkevésbé megosztható módon éli meg a történéseket.
Ebben az esetben az orgazmus az egyik lehető legindividualistább
történet. „Élvezed, drága?” - ismételte Agapurnio. És
én, vagy bárki más, képes lettem volna élvezni még Agapurnióval
is, akár a gátamon, akár egy lanton játszott.

Mindenestre az, hogy nem jutottam el vele a csúcsra, nem az
anorgazmia megnyilvánulása volt. Egyszerűen csak arról volt
szó, hogy úgy döntöttem, vele és mindennel, ami szexuális interakcióinkat
körülvette, nem jutok el az orgazmusig. Az anorgazmia
nem egy, hanem az orgazmus elérésének képtelensége.

Asunciön „a lehető legrosszabb” logikája szerint élő nő volt.
Mitulig minden balul sikerült neki, ha pedig véletlenül jól alakult
valami, akkor ő maga tett róla, hogy végül rossz vége legyen.
Életének minden körülményét a balszerencse jeleként értelmezte.
Ennek ellenére rajta kívül mindenki irigylésre méltónak tartotta
az életét. Gazdag volt, szabadfoglalkozású, így akkor dolgozott.
amikor kedve tartotta, és hatalmas öröksége nemcsak a saját laka
sál, hanem több dél-spanyol ingatlant is magába foglalt. Imádta a
klasszikus zenét és a csöpögős romantikus hímeket; a Fundación

Caja Madrid egyetlen zenei bemutatóját sem hagyta ki.

Az történi, hogy a szenvedés már kislány korától kísérte, az
apja elutasító volt, az anyja pedig eléggé rosszul hant vele ahhoz,
hogy ő a bántalmazást társítsa a szeretethez (csak mert hitt
a tündérmesékben, és azokban az anyák mindig királynők, sohasem
almát osztogató boszorkányok). Egészen addig, amíg a
szenvedés az ismertetőjele nem lett.

„Minden rosszul sült el. Asunciónnak minden rosszul sül cl.

Ezért hát én vagyok Asunciön.”

Jobban félünk attól, hogy elveszítjük azt, amiről azt hisszük,
az identitásunk, mint magától a szenvedéstől.

Egyedül élt egy hatalmas házban Madrid külvárosában, jó pár

ember állt a szolgálatában, akik elegendő mennyiségű szenvedést okoztak neki (vagyis az ő általa elvárt szeretettel bántak vele).

Mindemellett még vashiányban is szenvedett, emiatt is folyton aggódott, bár a betegsége soha nem fordult komolyra.

A szervi problémákból eredő anorgazmia az eseteknek mindössze öt százalékát teszi ki. Éppen ezért az anorgazmiát kezelő icrapeutának nem a szervezetet, hanem az orgazmus elérését befolyásoló döntést kiváltó szexuális folyamatokat kell megvizsgálnia.

A „frigiditás” kifejezés negatív kicsengése miatt eléggé kiesett a tudományos szóhasználatból. Nem így az utca nyelvéből. Érdemes megfigyelni, hogy a női szexualitással kapcsolatos szavak mennyire elítélők, ha a mások, nem tudjuk pontosan kik, szemében a túl rövid vagy túl hosszú vágyak fejezik ki. Frigid vagy nimfomán (és ezeknek a szavaknak „a szex normatív diskurzusában” nincs férfiakra illő megfelelője) - a női szexualitás meglehetősen limitált kereteken belül mozog.

Az emberi szervezetnek, azaz az organizmusnak és az orgazmusnak (meg az orgiának) ugyanaz az etimológiai gyökere. Biztos nem véletlenül... Az „org” előtag jelentése „dolgozni”. Az orgazmuson „dolgozni” kell, kivitelezését meg kell „szervezni”.

Azokban az esetekben, amikor valaki nem jut el a csúcsra, különbséget kell tenni azok között az emberek között, akik azért nem érik el, mert szexuális reakcióikban nem jelenik meg a **vágy** kezdeti szakasza,

és azok között, akiknél megjelenik a vágy, az izgalom és a fennsík, de mégsem jutnak el az orgazmusig.

Általánosítva beszélhetünk még az orgazmusképtelenség más okairól is, például ha soha nem volt még az illetőnek, ha régebben volt, de ma már nem jut el odáig, vagy ha csak meghatározott módon képes elélni.

Mindenesetre az orgazmusnak és a csúcsra jutás tanulási folyamatának legnagyobb ellenségei az orgazmus kötelezővé tétele és a szorongás, amit ez kivált. Szexuális gépezetünk egy normális esetben jól működő mechanizmus, csak hagyni kell, hogy működjön. Tudatlanságunkból fakadóan gyakran találunk problémát ott, ahol valójában csak egy helyzet van. Tudatlanságból kreálunk problémát, holott a probléma a tudatlanság maga. Az, hogy nem orgazmussal reagálunk szexualitásunk gyakorlatba való átültetésekor, még nem jelenti azt, hogy az anorgazmia lenne a diagnózis. De ha azt hisszük, hogy az, akkor a jövőben nagy valószínűséggel szenvedünk majd anorgazmiában.

Asunción természetesen mindig úgy döntött, nem lesz orgazmusa.

Tudat alatt elfogadhatatlan volt számára, hogy átélje a gyönyör ily magas fokát. A kielégületlenség sokkal elfogadhatóbb volt számára, mint a gyönyör, még ha ez elleni is mondott annak, amit tudatával akart. Szegény lány erőlködött (ezt személyesen is megtapasztaltam, háromszor feküdtem le vele az egyik andalúz tengerparti házában), de az örökös „most, most jön!” után is hiába vártunk Godot-ra. Rögtön ezután visszatért a szenvedélyes szerelmes szavakhoz. Merthogy Asunción a maga módján szeretett engem, ebben a mai napig nem kételkedem. A legkézenfekvőbb bizonyítéka ennek a gyönyör megtagadása

volt. Mert kislánykorában megtanították neki, és ő nem felejtette el azt, hogy a szerelemnek semmi köze sem lehet a gyönyörhöz.

Az önmagunk ellen viselt háborúnál nincs rosszabb. Gide állítása szerint kevés szörny érdemli meg a félelmet, amit érzünk irántuk. Az egyik ilyen szörny, amitől talán félnünk kellene, az a félelem, hogy már nem azok vagyunk, akiknek hisszük magunkat; néha aztán vannak olyan szörnyek is, melyek nemzeteket kormányoznak.

A korai magömlés a férfi problémája

Ne vegyük az Ő Szent Nevet feleslegesen a szánkra...

*a komédia akkor lesz isteni, amikor az isteniből
elvesz a tragédia.*

Arrabali fohász

Fernando Arrabal

A rövid és tüzes fohászt más néven jaculatoriának is hívják, általában égre emelt tekintettel mondják el. Ezt a fohászt tehát mintegy kilövellt magából a fohászzkodó, innen is ered a latin neve: iaculaiorius (a iacere, azaz dobni, hajítani igéből). A jaculatoria, azaz a rövid fohász és az ejakuláció ugyanabból a zoból erednek. A drámaíró Fernando Arrabal nagyon jól tudta ezt.

..Oh, Istenem, elmegyek, elmegyek- ez volt Günter saját ejakulációs jaculatoriája.

Günter nem volt rossz szerelő. Ideges és hiperaktív termével volt. mindig úgy tűnt, nem olt akar lenni, ahol éppen van, hanem ahol majd utána kell lennie; a dolgok túl lassan mennek számára. Valamelyik ujja mindig a szájában lógott, és szinte öntudatlanul harapdálta, miközben befejezte a mások által megkezdett mondatokat, persze nem mindig úgy, ahogy azok akarták.

Günter bajor származású, magas és rettenetesen vékony volt.

Nem sokkal a megismerkedésünk előtt nevezték ki egy multinacionális cég spanyolországi megbízottjává. Amikor először le **küdtem le vele, feltűnt a furcsa**

rituáléja: mindig volt a közelben

egy jégkockákkal teli tál. Bár brillírozott a munkájában és eredeti ötletei voltak, Günter meg volt győződve arról, hogy ő korai magömlésben szenved.

Csak azok hiszik azt, hogy az idő észrevétlenül telik el, hogy lineáris, nem meghosszabbítható, torzítható vagy csökkenthető, akik nem ismerik az időt. Nem kell elmélyülni Bergsonban vagy a relativista fizikában ahhoz, hogy tudjuk, az idő saját értelmezéseink szerint telik. Az időt nem órával, hanem érzelmekkel mérik, mert az idő nem más, mint saját időnk érzékelése.

Ezért is találtam mindig egy kicsit nevetségesnek a válaszádra vagy valamilyen végkövetkeztetésre adott „objektív időt”. „A szerelem mindig a pillanatra és az örökkévalóságra gondol, soha nem az időtartamra” - mondta Nietzsche. Az izgalom felélése és az orgazmus elérése közötti időtartamhoz szintén ilyen időt társítottunk, csak azért, hogy a normalitásnak

egy újabb mérőeszköze legyen, és rendellenesnek vagy abnormálisnak könyvelhessük el magunkat a szexben.

A korai magömlés, vagy inkább korai erekció, csakis és kizárólag a frusztrációval és a kielégüléssel áll kapcsolatban, semmi esetre sem az óramutatókkal. Csakis azzal, hogy teljesen átadjuk magunkat a szexuális interakciónak, ahol csak az érzelmek, és nem az órák járása hagyhatnak jóvá vagy ítélnétek el valamit.

Csak az adott és kapott gyönyör lehet meghatározó, és nem a mások, még ha oly sokan vannak is, által megfelelőnek tartott kivitelezési idő.

Günterrel folyamatosan kommunikálnom kellett. A túlzott jelentőségnek, amit az orgazmus gyors „fenyegetésének” tulajdonított, az lett az eredménye, hogy együttléteink szexuális koreográfiájának egyik fontos eleme lett az a mozdulat, amellyel a hátára helyeztem a jégkockát. Amint elkezdte kezével a jégkockás tálat keresni, tudtam, közel van az orgazmushoz. Amikor éppen olyan pózban voltunk, hogy nem érte el, egyszerűen csak felkiáltott: „jeget!” Abbahagytam, amit csináltam, és vagy a gerincoszlopára, vagy a hasára, vagy a köldöke és a szeméremdombja közé helyeztem egy jégkockát.

Néha, meglepő módon, nagyon sok idő lelt el addig, amíg a szorongása meg nem sejtette vele a küszöbön álló orgazmust. Máskor meg többször is félbe kellett szakítanunk az együttlétet, hogy a jégkockák el ne olvadjanak. De így is mindig ugyanúgy végződött az aktus: Günter bocsánatot kért az ejakuláció után, mert nem tudott felülkerekedni a betegségén. Az egyetlen betegsége az volt, hogy meg volt győződve arról, hogy beteg.

A vele és másokkal átélt együttlétekben tapasztaltam, hogy soha nem az a probléma, mennyi idő alatt jut el valaki az orgazmusig, hanem a meggyőződés, hogy ez az idő nagyon rövid. Sok férfi hiszi azt magáról, hogy korai magömlésben szenved. És sok esetben talán ez az igazi probléma.

Az orvostudomány az előfordulás gyakoriságát figyelembe véve elsődlegesnek vagy másodlagosnak tekinti ezt a diszfunkciót.

Elsődleges, ha mindig bekövetkezik, és másodlagos, ha csak néha. Szintén különbséget lesznek aközött, hogy időben mikor következik be az orgazmus; ha még a behatolás előtt, akkor ejaculatio ante portás, azaz kapuk előtti ejakuláció történt, ha utána, akkor pedig ejaculatio intra portás, azaz kapuk közötti ejakuláció. Nem hiszem, hogy meg kellene magyarázni, mire utalnak a kapuk, és melyik szexuális tevékenységet tekintik „kapukon való áthaladásnak”.

Volt a római kultúrában egy, a „farkast kiállt”-hoz hasonló, közeli veszedelmet jelző kifejezés. Rómában a második pun háború óta a „Hannibál ante portás!”, azaz „Hannibál a kapuk előtt!” jelezte a veszélyt. Amikor ezt meghallották, tudták, hogy valami rettenetes közeledik, mint amikor a karthágói vezér a város meghódítására indult.

Jelen esetben az ellenfél nem egy rosszindulatú és egész állatkertnyi elefántot tarló hadvezér, hanem valami olyannyira kellemes érzés, mint az orgazmus. Megérné elgondolkodni azon, ugyan miféle furcsa mechanizmusok visznek minket arra, hogy

féljük a saját orgazmusunktól.

Hugh-val háromszor randiztam, amikor egy londoni cégnél voltain posztgraduális képzésen. Vacsorázni, italozni vitt, egyszer meg is csókoltuk egymást. A három találkában az volt a közös, hogy nagyon hirtelen értek véget, kétszer a lakása előtt, egyszer pedig egy Notting Hill-i hotel recepcióján. Amikor úgy tűnt, minden készen áll a szexuális együttlétre, hirtelen valami kisiklott.

Csak két év múlva tudtam meg, mi volt ennek az oka, amikor épp Párizsba készült, és megkeresett, hogy ajánljak neki pár érdekes helyet. A levélben megírta azt is, hogy akkor már hat hónapja együtt élt egy birminghami lánnyal, akivel végre túltette magát a problémán, amit minden bizonnyal én is megsejtettem (valójában soha nem sejtettem): Hugh korai magömlésben szenvedett, már akkor elment, amikor arra gondolt, hogy aktusra kerülhet a sor.

A korai magömlés sokkal inkább az „éhség”, mint a férfi problémája. Mindennapi nehézségként van egy nagyon hatásos kezelési módja, ami, mint a legtöbb problémamegoldás, azzal kezdődik, hogy megértjük, mi is történik. Az egyik legelső dolog, amit a terapeuta lesz, és teljesen igaza van benne, hogy a férfi helyett a pár egységét kezdi tanulmányozni. Az ejakuláció diszfunkciója nemcsak egyetlen emberre, hanem az interakcióban részt vevő párra tartozik. A probléma terápiás megoldásában nagy szerepet kap az úgynevezett „szenzoriális fokalizáció”, ami abból áll, hogy a pár ne elvárásokon alapuló szexuális kapcsolatot létesítsen, ne legyen cél sem az orgazmus, sem a kezdeti felizgulás. Hogy biztonságérzetei keltsenek, és eloszlassák az orgazmus elkerülhetetlenségével kapcsolatos hamis hiedelmeket, néhányan a makk nyomásán alapuló kontrolltechnikához folyamodnak, amit a partner hajt végre.

Ahhoz, hogy lényegesen csökkentsük a tudatlanságból fakadó szorongásokat, újra kell értelmezni a saját és a partner **győ**-nyöréből szerzett önbecsülést, valamint a szexuális kapcsolat jelentését (helyére kellene tenni az első számú „kórokozót”, a koituszt, a félreértések miatt, amiket a korai magömléssel kapcsolatban okoz).

Ennek a terápiás eljárásnak a nagy részét Masters és Johnson szexológusok dolgozták ki, és szintén ők voltak azok, akik javasollak, hogy amennyiben a „kliens” (nem paciens, mert ez a kifejezés valamilyen betegségben szenvedő alanyra **utal**) pár nélkül érkezne, abban az esetben egy „szexuálterapeutának” kell segítenie őt, a nem létező partnernő helyett. Ebből az elképzelésből kiindulva publikált egy hús-vér szexuálterapeuták viselkedését és magatartását bemutató könyvei 1987-ben Irving

Wallace *The Celestial Bed*, vagyis A **mennyei** dgy címmel.

Marius Serra filológus egyik könyvében olvastam egy szerzetesről,

Pompeyo Salvióról, aki a tizenhetedik század elején az Ave Marta, gratia pkna, dotninus tecum imából ötszáz anagrammál hozott létre (azaz ötszáz értelmes szóösszetételt, a jaculioria harmincegy betűjének felhasználásával és kombinálásával). Nem tudjuk, meddig tartott ez Salvióknak, de biztosan nem egy

gyors és korai kilövellés volt. És ha egy fohással meg lehet ezt tenni, akkor egy **ejakulációval...**

A párom kevesebbet ér hozzám, már biztos nem szereret

- Egy ember percenként körülbelül tízszer pislog

- mondtam neki.

- Igen...? - felelte.

*És erre akaratlanul is úgy kezdett el pislogni,
mint egy megszállott.*

*Marcelo egy hipochonder volt, meg egy kretén,
egy délután vele voltam.*

Megérdemelte.

A probléma teremtés legegyszerűbb módja az, ha elhisszük,
hogyan létezik.

A párkapcsolat amúgy is mindig problémás terület, alapvetően azért, mert egyezményeken alapul, és ezeket nem lehet mindig írásba adni. Akárcsak a jó törvényhozóknak, tudnunk kell olvasni és tudnunk kell értelmezni. Az elsőhöz ismerni kell a másik „írását és tudnunk kell, hogyan fejezi ki magát, ismernünk kell a szókincsét, és ki kell igazodnunk az írásán. Az értelmezéshez ismernünk kell a „nyelvet”, amely a kapcsolatban alakult ki, hiszen már rég megtanultuk, hová is legyünk a szavakat két olyan ember párbeszédében, akik két kézzel írják létezésük könyvét. Michel de Montaigne írta, hogy „aszó félig azé, aki kimondja, és félig azé, aki meghallja”. A párkapcsolatra ez a kijelentés különösen érvényes.

Már hat hónapja lakott nálam.

A szerelem érzélem és szerelmi kultúra kérdése, mint láthattuk. Egy kicsit olyan ez, mint az ízlés. „Nem értek a művészet-hez, de tökéletesen tudom, mi az, ami tetszik nekem” - mondja egy műalkotás előtt állva az, aki még nem járatos a művészetben.

Ezzel azt próbálja hangsúlyozni, hogy igenis birtokában van bizonyos esztétikai kritériumoknak, elfeledve, hogy az ízlés nem más, mint egy tudattalan képesség, mely minden halandóra ugyanúgy jellemző, és amely akaratlanul is létrejön már abban a percben, amikor látni kezdünk. De a képesség, hogy felismerjük, tetszik-e nekünk valami vagy sem, nagyon távol áll az ízléstől. A „tájékozott” és a „szakértő” között az az alapvető különbség, hogy ez utóbbi képes volt hatékony olvasásra tanítani a szemét, és képes volt az ezernyi olvasatból egy kánont kialakítani.

Amíg az előbbi csak lát, az utóbbi értelmezi is, amit lát.

A szerelemben és párkapcsolatban ugyanez történik; mindannyian azt hisszük, tudunk irányítani, csak azért, mert képesek vagyunk szeretni (látni), anélkül, hogy rájönnénk, erre valójában csak akkor leszünk képesek, ha már megtanultuk értelmezni is azt, amit látunk.

- Fáj a fejem - mondtam neki. Már tényleg jó ideje nem feküdtem le vele. Én nem tudtam volna megmondani, mióta, de ő biztos. Hátat fordított, és lekapcsolta a villanyt. Én meg felkeltem, és a sötétben tapogatózva aszpirint kerestem.

A szofizma egy olyan álokoskodás, ami egy hamis állításról akar meggyőzni:

Szókratész halandó.

A tehenek halandóak.

Szókratész egy tehén.

Vannak olyan szofizmák, mint például ez is, amik kél valós állításból kiindulva jutnak valótlan következtetésre. És vannak olyanok is, amik igaznak hitt hamis állításokon alapulnak, így kiegészítve egy megtévesztő szillogizmust.

A szex szenvedély.

A szenvedély szerelem.

A szex szerelem

A szex nem csakis cs kizárólag egy szenvedélyes aktus, a szenvedély sem szinonimája a szerelemnek, és a szex hiánya sem szinonimája a szerelem hiányának. Minket most ez utóbbi érdekel.

Amikor felébredtem, eszembe jutott az előző esti jelenet.

Odahúzódtam mellé, és lágyan a nemi szervére lettem a kezem.

Még aludt. A fülébe súgtam valamit, ő meg kifakadt, de csak annyit értettem belőle, hogy „hagyjál már aludni, baszd meg!”. Dühösen hátat fordítottam, és elhatároztam, hogy legközelebb majd csak akkor és csak úgy szexelünk, amikor és ahogyan én akarom.

A szex normatív diskurzusa szereti a felméréseket. Nem tudom pontosan, hogy miért, de úgy sejtem, ez a szex kereskedelmi forgalomba hozatalával állhal összefüggésben. Az egyik kedvenc mérőeszköze a gyakoriság. „Hányszor szexelünk egy évben?”; de senki, legkevésbé a kondomgyártók, nem magyarázzák meg, mit is értenek szexelés alatt, bár sajnálatos módon mindannyian elég világosan tudjuk, mire akarnak utalni.

Valahol már mondtam, hogy a statisztikák arra jók, hogy megtudjuk, mit mondanak a statisztikák. Másra nem nagyon. Ennek ellenére, és ezt bármelyik éppen kampányoló politikus megmondhatja, jelentősen befolyásolják az állampolgárok nézeteit arról, mi is a normális. A statisztika továbbá egy olyan barátnő, aki elmeséli nekünk, hányszor dugón a palijával a múlt héten. Ha elhisszük például azt, hogy a normális párok heti háromszor dugnak (azaz be is rakják), akkor elkezdődnek a problémáink. Mert amennyiben mi esetleg nem tartjuk ezt a „normális” átlagot, elkezdjük azt hinni, kevésbé szeret minket a párunk.

Teltek-multak a napok, és én a szex elmaradásával zsaroltam érzelmileg. Ez érezhetően növelte a feszültséget a lakásban. Egy jó barátnőm (néha egy igazi istencsapása a jó barátnő) aggódva hívott fel, hogy látta őt egy másik jó barátnőnk társaságában. Hát igen, a jó barátnők gyakran örökölnék egymástól. Nagyon fájt, de közönségesnek találtam a szemrehányásokat, valami ki finomultabbat akartam, így hát összeszűrtem a levelet a legjobb barátjával.

Egy stabil párkapcsolatban a szexuális interakció egy kulturális esemény. Nem érzélem, mint ahogy el akarják hitetni velünk, hanem érzelmi egyezmény. Nem irányíthatatlan impulzus, hanem szerződéses étvágy. Olyan, mint együtt menni színházba, vacsorázni, vagy megvigasztalni a másikat. Egy olyan eszmét adlak be nekünk a szerelemről és az együttélésekről, amelyben a kezdetben kapcsolatépítésre, de nem az építés folytatására inspiráló irányíthatatlan érzelmek és régimódi regényes

szenvedélyek mellett elfeledték az egyezményt, amit arra kötöttünk,
hogy együtt fejlődünk a másikkal, megtanulva írni, olvasni
és értelmezni az Alkotmány minden egyes szavát. De ha fogyasztani
ugyanolyan könnyű, mint becsapni magunkat, akkor
építeni ugyanolyan nehéz, mint megérteni.

Elég hamar rájött. Összetörte az étkezészetet, összeszedte a
dolgait és elment. Nem tudom, hogy tényleg szerettem-e, vagy
hogy ő szerelmes volt-e belém, nem tudom, ráhajtott-e a barátnőmre,
de most már tudom, hogy egy fejfájásból és egy vasárnap
reggeli álomból csináltunk problémát.

Ezekkel a sorokkal nem a párkapcsolatot akartam felmagasztalni,
hanem az érlelem fontosságát, ha kapcsolatban akarunk
élni. Valójában jól tökön rúgnak azok, akik azt akarják elhitetni
velünk, hogy könnyű szeretni, ha szeretni akarunk; azok, akik
papírokat lobogtatnak, hogy ha keveset dugsz, akkor menthetetlenül
véget ért a szerelem, és akik a hamis állításaikat igazságként
adják el másoknak. Egy költő nagyon helyesen mondta:
„Ok nélkül szeretünk, de okkal feledünk.” Jó lenne okkal szeretni
és elfeledni az okokat.

Az öregek kevésbé akarják.

*A százhet éves Gorgias Leontino soha nem hagyta
abba a tanulást, sem a munkát, és amikor megkérdezték,
miért akart ilyen sokáig élni, azt felelte
- Nincs semmi, amit az öregség szemére vethetnék.
Az öreg Catón axagy az Öregségről*

Ciceró

Ügy a legegyszerűbb bizonyossá tenni egy állítást, ha elhisszük,
hogy az.

Madame Claudette valami különleges vonzalmat érzett a
Chanel kozstümök iránt. Előrehaladott kora ellenére karcsú
volt az alakja, puha ősz haja lágyította az arcvonásait és irányt
adott a ráncainak. Végtagjai hosszúak és vékonyak voltak, a
mozdulatai mindig visszafogottak, de határozottak. Amikor beszélt,
a kezei úgy járlak a levegőben, mint egy zongoristának
előadás közben.

Franciaország náci megszállása alatt övé volt az egyik legjobb
étterem a megyében, és mint sok francia, ő is „kellemetlenke-
déssel” reagált a helyzetre: amikor a német lisztek betértek hoz-
zá, felvizezték a bort, emelték az árakat és hegyezlek a fülüket.
Ennek ellenére még azt is mesélték róla, hogy a francia ellenál-
lásnak dolgozol! kémelhárítóként, és az ágyban nem csak ké-
nyeztetést kapott a helyi német meghatalmazottaktól, tudomá-
som szerint ő soha nem erősítette meg, de soha nem is tagadta,
amit mondtak róla. Volt két fia az első házasságából, az egyik az
Ardenneknben halt meg, a másik megörökölte a fogadót. Kislánykoromban
gyakran láttam, amim magabiztosan egyenes
háttal, lassan elhalad a házunk kapuja előtt, amikor nyáron
apám szülőfalujában, Champagne-Ardenne tartományban töltöttem
pár napot.

Szexualitásunk normatív diskurzusa „felnőtt” cselekvéssé
alakította a szexet. A népességnek csak a „produktív” rétege jogosult
gyakorolni a szexet, az a réteg, amelyik nemzőképes,

amelyik jól tud bánni a spermájával. A szexualitás modellje, amint már láttuk, a szexből koituszt, a szexualitásból pedig problémát csinált, és a népesség két nagy csoportját nem engedte át a rostán: a gyerekeket és az öregeket. A gyerekek szexualitását nem létezőnek, az idősekét pedig megvetendőnek tartja.

Mivel a politikai korrektség miatt nem lenne helyes azt mondani, hogy a gyermekek vagy az öregek nem emberi lények, és ezért ezekben az életszakaszokban nem is szexualizált egyedek, kitaláltak néhány konkrét jelzőt ezekre a „különös” emberi lényekre.

A gyermekek ártatlanok (mintha az „ártatlanság” és a „szexualitás” nem férne meg egymás mellett), az öregek pedig közömbösek (mintha a szex csak megszállott csípőmozgásokból állna). A gyerekeket még nem bélyegezte meg a szexualitás erköcstelensége, az időseknek pedig már nincs erejük átadni magukat a test eszeveszett örömeinek. És így az érintetteket kivéve mindenki elégedett. Ha pedig kérdeznak, az egyik csoport előtt titkolóznak, a másikat meg átverik.

Pedig bárki, aki többé-kevésbé közvetlen kapcsolatba került már valamelyik, ezen korcsoportok számára létrehozott elzárt intézménnyel, óvodával, általános iskolával vagy idösek otthonával, láthatta, milyen intenzív bennük a szexuális aktivitás. Ezzel természetesen nem azt akarom mondani, hogy a bentlakók orgiákat vagy tömeges közösüléseket rendeznek az elképedt felügyelők szeme láttára, csak azt, hogy ezek az emberek is élnek a szexualitásukkal.

Amíg a gyerekek kérdéseket tesznek fel, addig az idösek megerősítéseket keresnek.

Madame Claudette-el lenézöen Madame Traineuse-nek hívták, ami körülbelül annyit tesz, Madame Gebe. Állandó beszédtemája volt anyám és a szomszédnői véget nem érö borozós összejöveteleinek. „Nem hajlandó foglalkozni az unokáival”, „ezt meg azt a férfit látlak nála”, „az ö korában az ilyen dolgokat...” - hajtogatták minden egyes alkalommal. És mialatt ök egyre jobban utálták a Chanel-kosztümös hölgyet, engem egyre jobban érdekelt a személyisége. Egy új dalt, egy filmet jelentett számomra, ami megtörte a kártyázás és az erkölcsi tanulságok sorát, a helyes családi élei rutinját és a középosztálybeli francia családok jó szokásainak rituáléit.

Ma már sejtem, hogy ami annyira zavarta a szomszédságot Madame Claudette viselkedésében, az nem a feltételezett promiszkuitása, hanem a biztos méltósága volt. És nem is a szabadsága, hanem az, hogy élt vele. Ezért minden reggel, még mielőtt anyám kézen fogott volna, hogy elmenjünk kenyeret venni, kiültem a kapunk elé, és néztem, amint Madame Claudette elhalad, és egy őszinte mosollyal válaszol a kíváncsi pillantásomra. A nőknél a menopauza sokkal erőteljesebb hatást fejt ki, mint a férfiaknál az úgynevezett andropauza. A menstruáció abbamaradásáig vezető folyamai hosszú és fájdalmas, és egy sor elszomorító változást okoz a hormonháztartásunkban, amik érzelmi hangulatingadozásokhoz és többé-kevésbé nyilvánvaló szervi változásokhoz vezetnek. A tesztoszteronnak nevezett hormon (amiről azt hisszük, csak a férfiak szervezetében található meg)

rendszeretlen képződése szintén egy sor kellemetlenséget okoz: fokozott hüvelyszárazságot, a hüvely rugalmasságának csökkenését, a méhnyak és a méhszáj összeszűkülését... és a vágy biokémiai folyamatainak csökkenését.

De ez semmi esetben sem determináns, nem meghatározó, nem jelenti azt, hogy egy nő a menopauza után ne élvezhetné teljességgel a szexualitását. Ez a természetes folyamat csak a nők termékenysége csökkenésében meghatározó, és ezért csak azok tartják hátránynak, akik tévesen a termékenységhez asszociálják a szexet, vagy akik ezt akarják elhitetni a menopauzán átesett nőkkel.

A „kourokrácia” egy nem létező kifejezés, de a „gerontokráciához” hasonlóan akár létezhetne is, ha összerakjuk a kouros (fiatalember) és a kratos (hatalom) szavakat. Körülbelül azt jelentené, hogy a fiatalok vannak hatalmon. A fiatalság modellje, amivel eladjuk az összes hozzárendelt terméket (a joghurttól a plasztikai sebészetig), a produktív életerejével, az örökké friss szépségével, a mindig meghatározó cselekedeteivel úgy lóg a nyakunkon, mint egy rossz szerelő. Ha a Szexualitás Normatív Modellje a szexei egy „felnöttes” dologként határozta meg, akkor maga a gyakorlat egy „fiatalos” tevékenység. Ragyogó és szépen formált test kell hozzá, meg egy kötél táncos mozdulatai és egy kínai gumiember hajlékonysága, meg egy... az összképhez illő agy. De a felnöttes egyre inkább egy kiveszőben lévő fajhoz hasonlítanak. És az igazi fiatalok (nem a reklámokban szereplők) ugyanolyan észrevétlenek. Mindig elfelejtjük, hogy az ember igazi nemi szerve az agya, hatékonysága pedig a gondolatoktól függ, amiket egyetlenegy mester képes formálni: a kor.

Egy reggel nem ébredt fel. A szobalánya az ágyban találta. Azt beszélték, mert hál mindig kell valamit híresztelni, hogy újabban egy fiatalemberrel találkozgatott, valószínűleg ő emésztette fel utolsó energiáit, ugyanazok között a lepedők között. Elkísértem anyámat részvétet nyilvánítani a Madame Claudette második házasságából született lányának, aki a fővárosban élt, és azelőtt egyszer sem láttam. Amikor anyám kezét fogva beléptem a házba, megláttam életének néhány nyomát. Mosolygós képek egy fekete zongorán, csipkének látszó rajzokkal díszített edénykészlet a faliszekrény üvege mögött, egy üveg brandy és mellette egy pohár, Chanel kozmetikumok egy kék bársonykanapén és egy könyv a bejárat melletti asztalon, aminek a címét nem láttam, de akár Ciceró *De senectute* című műve is lehetett volna, mely arról a sok sok évet megélt öreg szofistáról szól, aki soha nem sajnálta az évek múlását.

Az önelégítés a szexel helyettesíti.

A nő egyszer-kétszer helyettesítheti a maszturbációt.

De ehhez persze nagy képzelőerőre van

szükség.

Kari Kraus

Egy nap elhatároztam, hogy soha többé nem engedek írást az ágyamba. Ez 2004 novemberének közepe táján lehetett.

Egy humorista szerint az a rossz a szarvakban, hogy az egész marhával el kell bánnod. Én kifogtam egy sor gerinctelen, hülye,

bálgúnár és hősszerelmes fazont, abból a típusból, akiket fél kefélés alatt teljesen ki lehet ismerni, akikből már azelőtt látni mindent, hogy levetkőzlek volna, és ott fejezik be, ahol elkezdték.

És ezekért cserébe el kellett viselnem sok buta próbálkozást, rosszul irányított társalgással megfűszerezett vacsorákat, pár inkább romboló, mint építő kefélést és franciás búcsúzást. Túl sok marha ilyen kevés szarvért. Arra jutottam, éppen eleget ámokfutottam már. És hogy nincs is jobb szex annál, amit önmagunkkal élünk át.

A karob csak azok számára pótolja a csokoládét, akik azt hiszik, nem létezik más, csak a csokoládé. A többieknek csak a szentjánoskenyérfa hosszúkás, sötétbarna, érett termése, meg egy egészséges táplálék.

A maszturbálni szó eredete nem teljesen világos a biológusok számára. Latin eredetű szó, vagy a manu stupare, azaz kézzel erőszakol elkövetni vagy a manu lurbarc, azaz kézzel izgatni ki feje

i

zésekből eredhet. Elég nagy a szakadék ítélet és élvezet között, úgy tűnik, a felhasználó ízlésére van bízva, hogyan értelmezi ezt az erotikus tevékenységet, bűnnek vagy gyönyörnek tartja-e. Már említettük, hogy az emberi szexualitásról kialakított modellünk meglehetősen maszkulin. Tudjuk, milyen hosszú egy pénisz, de azi nem, milyen hosszú egy vagina; a női szexuális reakciók területe még mindig ködös és ingoványos (hüvelyi orgazmus így, G-pont úgy, női ejakuláció amúgy). A szexuális vágyat a nők cselében elítéljük, a férfiakéban helyeseljük (ami a nőknél egy kurva vagy egy nimfomán, az a férfiaknál egy don jüan, és a koüusznak, ami csak azokat elégíti ki, akiket épp kielégít, döntő szerepet adtunk erotikus lehetőségeink tárházában. A maszturbáció mindenesetre egy kézzel végrehajtott cselekvésre utal, és szintén ebbe a maszkulinizált tendenciába illeszkedik, olyan, hogy femiturbar például nem létezik. Ez a túlzott „kézfüggőség” a huszadik század elején élt szexológusok figyelmét sem kerülte el. *Studies in (he) psychology of sex* című könyvében Havelock Ellis az „önerotizmus, , kifejezéssel utal a saját magunkkal folytatott szexuális interakciókból gyönyört szerző technikákra.

Az ötvenes években az olasz szexológus, Rinaldo Pellegrini használta először a szintén latin eredetű ipsáció kifejezést (a latin ipse jelentése ön maga), ami Ellis „önerotizmusának” felel meg, és jelentése körülbelül olyasmi lenne, mint „saját magának”, „saját magán végrehajtott akció”. Ezek szerint minden egyedül, segédeszközzel (dildó, vibrátor) vagy anélkül szerzett gyönyör ipsáció. Szintén Pellegrini volt az, aki, hogy eltörölje a maszturbációhoz kapcsolódó erkölcsi konnotációkat és csakis az önkézzel végzett ipsációra utaljon, bevetette a görög eredetű quiroerastia (kézzel szerelni) kifejezést.

Egy dolog egyedül gyönyört szerezni, és egy másik kézzel tenni ezt. Egy dolog szeretni magunkat, de kézzel szeretni egy másik. Az első nem foglalja magába a másodikat, és a második nem szinonimája az elsőnek. A köztük lévő árnyalatnyi különbség nagyon fontos. 1 la jól értjük a dolgokat, akkor helyesen fogjuk

megnevezni őket.

Miközben bekapcsoltam a laptopot és beraktam egy pornó

DVD-l, a vágy első perceiben Diogenészre, a nagy cinikusra gondoltam, aki nyilvánosan maszturbált, valahányszor kedve támadt hozzá. „Oh, bárcsak az étvágyamat is úgy elégíthetném ki, mint a szexuális vágyaimat... azzal, hogy a hasamat dörzsölöm...”

- válaszolta, valahányszor felelőségre vonták.

Frissen megkezdett és önként vállalt (de nem éppen erényes) cölibátusomban igazi áldás volt mindenféle zavaró férfiak (vagy nők) nélkül kihasználni szexuális adottságaimat. Kigomboltam a farmeromat, és a tangámba csúsztottam a kezemet. Mint ahogy előttem már sokan mások.

Két nagy rosszindulatú tévedés terjeng a maszturbáció körül: az egyik az, hogy elhittük, ez egy csak magányosan végezhető tevékenység, a másik pedig az, hogy más szexfajtákat helyettesít (mint a karob a csokit). Mindkét tévhit azon a tényen alapul, hogy „a szex normatív diskurzusa” elítéli a nem produktív szexuális életet, mert azt, mint már láthattuk, csak előjátéknak tekinti, továbbá megalázza és sérült személyiségeknek titulálja mindazokat, akik gyakorolják, főleg a maszturbálókat. Az ókori Rómában senki nem juttathatta el önmagát az orgazmusig, akármennyire egyedül volt is. Mindig kellett egy dzsinn vagy egy szellem, aki az ipsatoria végrehajtásával előidézte az orgazmust. A tizennyolcadik században ifjabb Crébillon egyik regényében az orgazmust hozó szellem a Sylphe nevet kapta. Martialis elbeszélése alapján latinul sem létezett a maszturbáció mint főnév, ezzel szemben létezett a maszturbálni mint ige. Egy ige pedig magában foglalja, vagy legalábbis nem zárja ki mások részvételét. Rómában akár egymást is „maszturbálhatták” az emberek.

Hajói emlékszem, Arrabaltól hallottam, hogy Sartre ötvenéves kora után kijelentette: kizárólag csiklót maszturbál. Ha csak a végtelenül bölcs egzisztencializmus fel nem ruházta Sarlre-ot esi klóval, akkor bizony társaságban maszturbált. A quiroerastia, a kézzel szeretés, nem kizárólag magánügy. Volt egy barátom, aki a szivacsai szerette. Volt egy gyönyörű szép természetes szivacsa, azzal szexelt a fürdőkád magányában. Egy másik barátnőm meg a padlizsánokat szerette, és inkább velük bújt ágyba.

Koitusz, közösülés, egyesülés, sőt még a paráználkodás is, mind akár egyedül is üzhető tevékenységek (akinek kétségei vannak, az nézzen meg egy értelmező szótárt), ennek ellenére, ha tényleg magányosan üzzük, maszturbációnak nevezzük.

Miért?

A második nagy tévedés abból a hitből fakad, hogy az önkielégítési technikák valami olyat helyettesítenek, amire vágyunk, de mégsem érzük el, a társas szexuális interakció pótszere (közérthetőbben egy vonzóbb emberrel való dugásé).

Dión Chrysostomos, a görög szónok mesélte, hogy Pan istent elemésztette a vágy Eco, a nimfa iránt. Mivel a hódítás lehetetlennek tűnt, apja, Hermész felfedte előtte a magányos gyönyörök titkait. Ő pedig gyorsan elterjesztette ezeket a titkokat

Árkádia pásztorai között, talán épp a zoofiliával együtt.
Az ipsációnak már ismertetett eredete is a lehetetlen egyesülésre utal, nem más, mint egy hiányállapot következménye. Ennek ellenére tudjuk, hogy még párkapcsolatban élve sem szűnik meg teljesen önmagunk szeretete (ami, Wilde szavaival élve, egy életre szóló kaland). Az ipsáció akkor is továbbél, ha van egy vagy több partnerünk, akik teljesen kielégítik szexuális igényeinket.
Egy nap elhatároztam, hogy soha többé nem engedek férfit az ágyamba. Ez 2004 novemberének közepe táján lehetett. Elhatározásom alig tizenöt napig tartott. A sors úgy határozott, hogy végül ágyba bújjak Jorgéval. De ez az új elhatározás nem minden ok nélkül történt...

Nehéz megbocsátani a hűtlenséget.

Íme Pasiphae története: Minósz felesége, Kréta királynője beleszeret az isteni bikába, amit Neptunusz adományozott a királynak. Pasiphae felkeresi Daidaloszt, az ezermestert. Megkéri, hogy építsen számára egy tehenet, amiben elbújhat, de olyan zseniálisat, hogy be tudja csapni a bikát, és az így belehelyezze fascinusát. Pasiphae így megismerte az állatok zabolátlan bujaságát, a tiltott vágyakat. Pasiphae tehene a vágy trójai falova.

Pascual Quignard: A szex és a rémület

A szarvas állatoknak nem volt mindig rossz hírük. Mint láthatjuk, néha még egy királyt is felszarvaztak velük.

Van egy pár olyan dolog, amit ha meg tudtam volna magyarázni magamnak, biztosan nem követtem volna el. Mondjuk, nem hívtam volna lel Dietert és Elsát.

1997-ben történt, amikor hosszú madridi tartózkodás után visszaköltöztem Barcelonába. Találtam egy hirdetést: Liberális felfogású, jó megjelenésű, kulturált pár komoly lányi keres szexuális kapcsolatra.

Nem gondolkodtam sokat, tárcsáztam. Ahogy mondtam, valószínűleg azért telefonállam, meri nem tudtam megmagyarázni magamnak, miért is teszem. Dieler vette lel.

Valahol már említettük, hogy a sokak által emberi szexualitásnak nevezett fogalom (ami valójában nem más, mint a „szex normatív diskurzusa”, amit azért hoztunk létre, hogy továbbörökítsünk egy, a családon és a reprodukción alapuló szisztémát) három alappillére közül az egyik az, hogy szexualitásunkat a pár „szövetségén” belül kell megélnünk.

Ez a magának a szexnek tartott és fejünkbe vert diskurzus csak a családra és a reprodukcióra irányuló szexualitást engedélyezi, sőt lehet, hogy nagyon divatjamúltnak hangzik, és akár azt is hihetnénk, hogy már nem igaz, mert vettünk egy vibrátort. De ha valaki például azt hiszi, hogy azért, meri nem megy el templomba, már nem is keresztény, jobb, ha felülvizsgálja az értékrendjét, és majd utána újraértékeli „kereszténysége” megkérdőjelezését (sokan kevésbé hitetlenek, mint hinnék).

Hogy mindezt fenntartsuk, vadul kontrollálni kell a női vágyat (és tolerálni vagy természetesként ünnepelni a férfiét), szentnek tekinteni a női nemi szerveket (mivel azok „teremtenek”, reprodukálnak),

mindezt egy népbutító morális kontrollra alapozva
(csak az lehet szent, amit nem ismerünk). Az egyetlen reprodukív
szexuális tevékenységet, a koituszt, ki kell nevezni a szex céljának,
vagy a pár szerződéses feleinek tulajdonjogot kell adni a
másik nemi szerve felett, és ezt az egzotikus, kizárólagos nemi
birtoklást a „hűség” címszava alatt katalogizálni.

Dieler nem kelteti rossz benyomást. Megbeszéltük, hogy
másnap együtt kávézunk és beszélgetünk egy kicsit. Jelezte,
hogy a párja, Elsa is jön.

A házasságtörést Spanyolországban 1978, Franciaországban
pedig 1975 óta nem büntetik, de mindkét országban polgári
vétségnek bizonyul a mai napig, és válás útján lehetővé teszi a
házasság felbontását a házasságtörő fél kárára.

Elsa már az első percben rám szegezte azokat a gyönyörű szemeket.

Dieler nyugodt és kedves volt, világosan kifejtette, mik a
szándékai a találkával. Kifizette a kávékat, és külön-külön hagyjuk
el a teraszt. Abban maradtunk, hogy még aznap este értem

jönnek és elvisznek a sitgesi házukba. Egy fehérneműüzlet felé
vettem a.- irányt. A fehérnemű-vásárlás meghozza az étvágyamat. A felszarvazni kifejezés olaszul

meuere le corna, azaz szarvakat

rakni valakire, és ha a forrásaim nem csálnak, kínaiul „zöld
kalapot rakni” a megfelelője. Bárhogyan legyen is, szarv vagy kalap,
úgy tűnik, a hűtlenség annak a fejére száll, aki kapja.

A szerelem az a mézesmadzag, amit a szex normatív diskurzusa
elhúz a „családot” alkotó szeretők előtt, és aminek ürügyén
hűségek követel tőlük. A szerelem, vagyis amit a diskurzus alkotói
annak hívnak, egy egész életre szóló kompromisszum, létezésének
egyértelmű alapja pedig a kötelező hűség.

Szerelni nem azt jelenti, hogy magunkat szeretjük a másokban.

Szeretni (cg)' művelt cselekedet (műveltség kell hozzá, tanulás
és tapasztalat), ami a másik megbecsülésén alapszik. Akit
szeretünk, azt nem tanítjuk, hanem megfigyeljük, nem változtatjuk
meg, hanem figyeljük, hogyan fejlődik, és nem irányítjuk,
hanem elkísérjük. A szerelem sokkal közelebb van a megértéshez,
mint a megkötéshez. Ennek ellenére a szerelmet egy
sor sokkal inkább a visszatartás, mint a terjeszkedés logikáján
alapuló képleten kérésziül folyamatosan a kompromisszumhoz
kötjük, és nem kincsnek, hanem tulajdonnak tekintjük a kedvesünket,
földbirtoknak, és nem tájnak.

Pontosan a megbeszélt időben érkeztek. Útközben megálltunk
inni valamit egy felkapott barcelonai lokálban. Ott aztán,
sok nevetés és simogatás közölt, a maradék kétségek is szertefoszlottak.

Az ágyban Elsára koncentráltunk. Dieter mindent megtett,
hogy lássa, hogyan simogat engem és hogyan viszonzom a simogatásait.

Utána diszkréten, de mosolyogva kivonta magát a
játékból, és Elsa gyönyörének aktív megfigyelőjévé vált.

Másnap reggel, zuhanyzás után, Dieter hazavitt. Kel udvarias
puszival és az újabb találkozó ígéretével búcsúztunk el egymástól.

Bevallom, én sose tudtam jól szerelni. Soha nem voltam egy
mintabarát mintabarátnője. Ettől függetlenül, azt hiszem, min
dig jól értettem a különbséget összeállítás és hűség, ragaszkodás
és megalkuvás, empátia és kötelesség közön. Amikor valaki egy

ideig mellettem volt, mindig megpróbáltam **az** intelligenciáját tisztelve hű lenni hozzá, és úgy bánni vele, mint egy felnőtt emberrel, aki nem azt várja el tőlem, hogy megcsalva érezze magát (de ez nem feltétlenül jelent a nem megcsalást). Hallgattam, amikor fájdalmat okozhattam volna, és beszéltem, amikor fájdalmat akartam okozni. És amikor a szexuális összeillés sokáig egyetlen ember mellett tartott, vigyáztam arra, hogy ez ne egy szerződés, hanem egy vágy teljesítése miatt legyen így. Dieter és Elsa története talán nem olyan, ami lángokba borítaná Tróját, Elsa nem egy Emma Bovary vagy egy Desdemona, és Dieter sem tűnt egy Mr. Chatterleynek. Egyikük sem egy Homérosz, Flaubert, Shakespeare vagy D. H. Lawrence, de szerény véleményem szerint egy nagyon szép szerelmes levelet írtak egymásnak a bőrömet használva bélyegzett papírként. Egy szerelmi játékot használtak, anélkül, hogy a szerelem lett volna a játék lelje. A legjobb megbocsátáshoz jutottak el. nem kellett megbocsátani semmit.

Eltelt egy hét, de nem hallottam lelniük.
Egy hetvenöt éves férfiből és egy hatvanöt éves nőből álló idős, de szórakozási kedvelő házaspár szexuális kalandjaihoz keres fiatal lányt. Komolyság és diszkréció.

Felemeltem a kagylót.

Aki kurvához jár, annak valami hiányzik otthon.

A bíró a válási kezdeményező asszonyhoz fordul:

- Milyen okból kéri a válási?

- A férjem úgy bánik velem, mint egy kutyával.

- Bántalmazza?

- Nem, azt akarja, hogy hűséges legyek hozzá.

*Népszerű vicc, amit egy válóperes ügyvédnő mesélt,
megpróbálva megérteni, miért is teszünk bizonyos
dolgokat.*

A büfénél álltak, és a műsor rendezője folyamatos atyai bátorításokkal látta el őket. A nő sugárzó szemekkel nézett rá, kicsi és húsos kezeivel ízletes falatkákat keresett a tálcán. Láttam már aznap este, percekkel azelőtt, hogy beléptem volna az öltözőbe.

Amikor léptei keresztetkét az enyémeiket, láttam, mennyire életerős és zavarodott. Olyan volt, mint egy kislány, akit magára hagytak egy cukorkaboltban. Egy nagy mosollyal üdvözölt, mintha csak azt mondta volna: „Benne leszek a tévében.”

A műsorvezetőt ismertem már, korábbi műsorokból. A szenzációhajhász berkekben befutott bérnyilkos karrierje nemmaradt észrevétlen a szakmában. A nagyközönség egy vicces, sértődékeny és sötét múltú, jelenű és jövőjű embernek tartotta. „Már készen van...” - súgta a fülébe a rendező, miközben a vállára tette a kezét.

Nagy nyugodtan rágyújtottam egy cigarettára. A lérlí kerülte a tekintetemet.

A gazdasági rend (ami egyre jobban különbözik a morális rendtől) nem kedveli a fogyasztás elítélését, mert pontosan a fogyasztás logikája tartja fenn; fogyasztási cikkeket állít elő, hogy fogyasztási cikkeket fogyasszunk. Ennek ellenére, amikor egy tevékenység káros lehet a „közjó” számára, néha megesik, hogy

könnyebbnek bizonyul elítélni, felelőssé tenni vagy megfélemlíteni a fogyasztót, mint végezni a tevékenységet kialakító gyártás és terjesztés hatalmas struktúrájával.

Például a hosszú és kitartó dohányzásellenes harc sikere elsősorban abban rejlik, hogy a fogyasztás felelősségét kizárólag a végső felhasználóra helyezik (a „szabad akarat” kiváló találmány a büntudatkeltésre). Ezek után arra gondollak, a félelemkeltéshez elég lesz kimerítően dokumentálni a cigaretta káros hatásait. De úgy tűnik, mindez nem volt elég, a dohányfüggőségnek ugyanolyan jelentős hatalma van, mint a saját testünkkel való rendelkezés akaratának. Az igazi sikert az hozta meg, hogy fertőzővé nyilvánították a dohányost, pestisesnek kiáltották ki, aki lépten-nyomon terjeszti a kórt. A passzív dohányos figurájának felfedezése lelketlen egyénként állította be a dohányost, akire a társadalomnak a szomszéd tekintetén keresztül kell vádlón tekintenie, mint a totalitárius rendszerek piramisának tetejéről. Egészen addig, amíg nemcsak a szomszéd hiszi el, hogy felebarátja bűnös, hanem maga a felebarát is.

Ezzel tehát védettnek tekinthetjük a közjói (a közjói, ami a humanisztikus eszmén túl egy mérleg is, amelybe az előállítást és az árakat tesszük, a dohány esetében például a bevételt, ami minden egyes elfogyasztott cigarettával jár, és az egészségügyi költségeket, amiket magával hoz). Mire a dohányzás egy éretlen társadalom anakronizmusa lesz, addigra a dohánygyártók már más, „egészségesebb” tevékenységek felé fordulnak majd (például a fegyvergyártás felé).

A prostitúció fogyasztását olyan szlogenekkel büntetik, mint például „azért létezik, mert TE fizetsz érte”, vagy „aki kurvákhoz jár, annak valami hiányzik otthon”. Az első intézményes, a második közhasználati.

Öt perccel az élő adás előd bementünk a stúdióba. Leültem a meghívottak közé, és a mellényemre erősítették a mikrofont. A közönség soraiban megláttam az izgatott arcát. Az idegessége kiszivárgott a túlságosan optimista méretű, valószínűleg erre az alkalomra vett fekete ruhája ráncain.

„Próba, egy. kettő, próba” - susogtam a mikrofonba, bár nem figyeltem túlságosan a hangmérnök reakcióit. Az a nő ragadta meg a figyelmemet.

Egy multifunkcionális kelléket csináltunk a nő alakjából, mint a svájci bicskából. Most papírvágó, most fűrész, most nagyító, most fogpiszkáló. Az adott pillanatban betöltött társadalmi szerepe alapján határozzuk meg az identitását. A „szerető” alkotóelemből (barátnő) „adminisztratív” kellék (feleség) lesz, majd „védő” elemből (anya) „szemlélődő” tényező (nagymama).

A nő szerepei közül minden egyes adott pillanatban betöltött funkció egyedinek és kizárólagosnak tűnik, és alapvetően meghatározza a nő identitását. Nehezünkre esik elképzelni egy nagymamáit mint szeretőt, vagy egy szeretőt mint a háztartás vezetőjét.

Olyan, mint a görög színházban a hypocrites, a színész, aki mindig az a személy akinek az álarcát viseli, de sohasem maga a színész.

És ezt a szerepeken alapuló személyiségmeghatározást mindannyian, az utca népe, a férfiak és különösen mi, nők, maradéktalanul el hisszük. Ezért társul a fizetett hűtlenséghez az a kép, hogy a partnernő már nem játssza jól a szerető szerepét ebben a húzták rá. Csak azért, mert összetévesztjük a maszkot a személlyel.

Mindez az örök menyasszonyra, a prostituáltra is érvényes. A készséges szerelő szerepében nem tekinthetjük sem feleségnek, sem anyának, sem nagymamának. Meglepő módon a kurva a társadalmi jelölések és címkék rendszerében egyszerűen csak kurva. Egész életében.

jellegzetes álarc a velencei karneválon.

A „vita” viszonylag normálisan zajlott. De hiányzott belőle valami „szikra”. A műsorvezető, valószínűleg valaki más utasításait követve, közölte, valaki a stúdióban be szeretne jelenteni valamit. És átadta neki a szót.

Egy csapásra felugrott. Remegő kézzel vette át a hostesslánytól a mikrofont, majd mint aki egy jól betanult leckét mond le, teljes meggyőződéssel kifejtette: annak ellenére, hogy ő mindenre hajlandó a szexben, a férje nyilvánosházakba jár. Fölös kilói csak úgy rázkódtak, valahányszor erőteljesebben fejezte ki tiltakozását. Kerek arca izzadni kezdett, és a sminkje úgy folyt szét, akár egy friss tintafojt. Attól tartottam, eufóriájában még lezuhan a lépcsőfokokon.

A műsorvezető rákérdezett:

- Na de mire vagy hajlandó az ágyban?

Ő pedig az általános nevetés alatt részletesen kifejtette, mi mindenre hajlandó, izzadt kezeit és velük a mikrofont a levegőben lóbálta.

- Bármire, hagyom, hogy seggbe dugjon, lenyelem a spermáját, más nőkkel együtt is csináljuk, kiköthet az ágyhoz... mindenre hajlandó vagyok.

Mondom MINDENRE.

Minél jobban elszállt belőle a szégyenérzet, annál nagyobbnak tűnt. Erővel ökölbe szorította a kezeit, miközben a hűtlen kurvapeccer felen ítéletei mondva kifejtette, hogyan lelt belőle „házi kurva”. Magabiztos volt, a közönség röhögéssel kifejezett éljenzése csak felbátorította, ám új cipőjének sarkai nem bírták a heves szónoklatot, a jobb cipő sarka fel is adja, és úgy megbotlott, hogy a mellette ülő kopasz férfi ölébe üli. A hangja mindeközben elhallgatott, meri elgurult a mikrofon, képe helyét pedig átvette a közönség röhögése.

Ekkor közbeszólt a férfi:

- Egy ilyen idióta mellen, mint te, kötelező kurvákhoz járni, és ha nem kelsz fel nagyon gyorsan, a program fogja fizetni neki a kurvákat. Na gyerünk, és adj le néhány kilót!

Válaszolni próbált, de nem tudott.

Az arckifejezése megváltozott, ahogyan eltűnt belőle a magabiztosság.

És miközben egy másik vallomásra kezdtek összpontosítani, és az ő bejelentése lecsengett, a képe egyre kisebb lett.

Már nem a jogait követelő felszabadulás útjára lépett nő volt, hanem egy dagi, aki a butaságával szórakoztatta a többieket. És

a dicsfény és a gyötrelem közötti átmenetben erre keserűen bár,
de ő is rádöbben.

Múltékony volt feje fölött a köznevelésből kreált glória, az
anyja, a barátai és az, aki a két számmal kisebb ruhát eladta neki,
pedig biztosan látták ezt a megszegyenülést.

Csak akkor láttuk viszont a középső monitoron, amikor pár
perccel később a kamera - hogy minden tévénéző lássa - az arcára
kiülő keserűségre és a véletlenül elkent szemfestékére fő-
kuszált.

Valaki biztosan visszahívott vendég lett a műsorban, de nem
éppen az a lány, aki mosolyogva üdvözölt. A lány, aki azt hitte,
mindennek ő az oka.

A prostitúció megbecstelenít.

*- Basszus, mintha nem kezdhetnék azt a nemi
szerveimmel, amihez épp kedvem van!!! - csattantam
fel. - Mintha a puncim állami tulajdon
lenne!!!*

*- Valérie muffja mint köztulajdon... anyám, ez
már tényleg jókora o r g i a . - mondta, miközben
félálomban beszívta az egzotikus cigaretta füstjét.
Résziei egy beszélgetésből a lakásomon, az Egy
nimfomániás naplója megjelenése után*

Amikor megismertem, egy halcsomagoló üzemben dolgozott.
A harmincnapos szerződése épp aznap járt le. Kétóránként tarthatott
öt perc cigarettaszünetet. A papírsapka úgy ragadt a hajára,
mint valami szigorú ötvenes évekbeli páróka. A legalább
harminc napra felügyeletére bízott uniformis többi része beolvasztotta
a közegbe, egyénisége elveszén a többi halcsomagoló
között. Ennek ellenére az üzem vezetője jó szemmel és talán egy
újabb harminc napos szerződés ígéretével nézte. A nyolcórás
munkaidő tizenkettőre nyúlt (hal cigiért cserébe). Senki nem
kényszerítene erre. Senki, talán csak a krónikus depresszió
miatt táppénzen lévő férje, a fizetésénél jóval drágább albérlete,
a kisfiának ígért színes ceruzák, és az elhatározása, hogy anélkül
lesz kiemelkedő a munkájában, hogy ehhez a vezető kezei közé
kellene kerülnie. A legnehezebb feladat a halszag eltüntetése
volt hazainduláskor.

Mindezt a Retiro Parkban megrendezett 2006-os Madridi
Könyvhéten mesélte el. Megvette a legújabb könyvemet, és arra
kért, dedikáljam neki: „Sok szeretettel Desirének”. Félénken és
reménykedve megkérdezte, mii lehetne, hogy újra felébressze a
férje régen kihunytt szenvedélyét, úgy szokásos sablonos, semmire
nem jó. de nagyon hangzatos választ adtam a kérdésére.

A pavilon előtt jó hosszú sor kígyózott még.

A szexhez a tisztességei a nemi szervek szentté avatásával
kezdik el társítani. Akkor, amikor az egyén nemi szervei egy
(vallási, társadalmi vagy politikai) közösség tulajdonává lesznek,
és használatukat a közösség törvényei szabályozzák. Úgy
sejtem, és ez az én feltevésem, hogy ez a szentesítés útján lörténő
nemiség/tisztesség azonosítás kezdetben nagy valószínűséggel
Szűz Máriából indulhatott ki. A Mária-mítosz eredetét vizsgálva
tanulmányosnak tűnik olyan szerzőket olvasni, mini például

Arnheim, akik a Mária-jelenséget egy rossz és szándékos héberről görögre (a messiáshívő bibliamagyarázók nyelvére) fordításnak tudják be. A középkorban a nemi erényesség kötelességét az amour de loin szűzies értelmében vett udvari szerelemmel és a Mária-kullusz megteremtésével alapozták meg (Mária előtte csak egyike volt a többé-kevésbé magasztalt keresztény alakoknak, de a korai középkorban megkezdődnek a templom- és katedrális építések, és velük együtt a Mária-kuliusz is). Bárhogy is legyen, úgy tűnik, a nők neminek nevezett szerveibe beköltözött a tisztesség, akár egy ingyenélő, távozásra birhatatlan vendég.

Nagyon örültem, amikor pár béllel később irt egy e-maill. A könyvborítón talált e-mail cím megkönnyítette a dolgát. Elmesélte, hogy a halüzemben szerződést bontottak vele, de alig tíz napon belül egy alkalmi munkákat közvetítő cég elhelyezte egy plüssmacikal csomagoló műhelyben. Egyetlen szemrehányás sem volt a sorai között, nem hibáztatott senkit.

Nincs abban semmi furcsa, hogy néha ír nekem pár keserűséget és haragot árasztó ostoba alak, csak mert képesek elképzelni egy szebb jövőt. Olyan emberek, akik inasokat hibáztatnak azért, meri a tündérmesék nem válnak válnia, és akik minden, az étellel és benépesítőivel szemben érzett hatalmas agresszivitásukkal együtt képtelenek megtalálni saját felelősségüket, miután egy olyan történetei írtak képzeletükbe, ami soha nem volt az övék. Olyan emberek, akik néha engem állítanak sötét vágyaik középpontjába, és amikor a valóság például egy „bocsi, de nem iszom meg veled semmit” mondattal visszahelyezi őket az igazi életükbe, utálatukban és ostobaságukban bárkit, a tejes embert, a fogyasztói árakat, Valérie Tassól, képesek hibáztatni, mert nem azt adják nekik, amit elképzelték. ..Hogyan vehetsz ennyire semmibe, amikor én oly sok mindent tudnék adni neked?”

De Desiré esetében nem ez állt fenn. Számára én csak egy fikció voltam, mini egy mozifilm, ami, még ha csak egy pár sor erejéig is, de segített neki elrugaszkodni egy kínzó nyakörvként fogva tartó valóságtól. A levél végén megköszönte, hogy beszéltem vele Madridban. És hogy kedves voltam vele.

A tisztesség nem más, mint a személyes erkölcs, ami abból áll, hogy tiszteljük saját értékrendünkéi, bármennyire furcsa, nehéz vagy abszurd is az élet. Nem kollektív, és nincs többes száma sem.

Nincsenek például olyan nemi szervek, amik megőrzik a tisztességet, nem létezik „női” becsület és nem léteznek körülményekre adaptálható „becsületek” sem, bár mint mindenben, ami az emberiséghez tartozik, a becsület értékskálájában is vannak változások.

Egyszer fiatalkoromban olvastam valahol, hogy előfordult: az intelligens embereknek volt méltóságuk, de az idiotákból soha nem hiányzón. Gyakran megesik, hogy akik a morál emelvényéről hirdetik a dogmákat, ez utóbbi csoportba tartoznak.

Tisztességtelen a korrupt politikus, aki a közjóra hivatkozva csak saját magának tesz jót; tisztességtelen a moralista, aki miközben másoknak a test sanyargatását hirdeti, megkörményezi a

gyerekeket és a „locsolójukat” fogdossa; tisztességtelen az, aki egy kanapéba süppedve, figyelve, ki ne hűljön a teája, azt magyarázza, milyen tisztességes dolog napi tizenkét órában térdig hajolva egy futószalag mellett robotolni; bűnöző az, aki saját haszna érdekében egy másik embert vesz rá, hogy megtegyen valamit, ami az ő értékrendszerének ellentmond; és ostoba az a haladáspárti, aki, mint a jó kommunisták, azt hiszi, ahhoz, hogy „egy faj becsülete” fennmaradjon, lehetetlenné kell tenni az egyének döntőképességét bectelen és becsületes tettek között. A plüssmacik huszonhárom napig tartottak, az alkalmimunka-közvetítők két hónapra kerestek neki új helyet.

A prostitúció egy térítés ellenében szexuális jellegű szolgáltatást nyújtó hivatásos tevékenység. A szolgáltatás gyakran nemi érintkezést is magába foglal, noha a mesterségei, nem csak ezzel a vonással határozhatjuk meg. Önként és szabadon is üzhető (bár ezt a morális, jogi és pénzügyi berendezkedés nem veszi figyelembe), és pontosan a mesterség gyakorlására kijelölt morális keretek miatt kényszeríteni, rávenni is lehet valakit, bár ez a lehetőség sem tartozik a prostitúció definíciójához.

A prostitúcióban a felek egy szerződési köinek, melyben az egyik, meghatározott adottságokkal rendelkező fél egy megbeszélte időtartam alatt szerelemben való jártasságát kínálja a másiknak, előzetesen megbeszélte anyagi juttatások ellenében. Ami a prostituáltat megkülönbözteti más hivatások gyakorlóitól (tőzsdeügynöktől, asztalostól, idegenvezetőtől, focistától), az nem az alávetettség és fölérendeltség sajátos viszonya kliens és szerződött fél között, nem is a szokatlan munkaidő vagy a változó fizetés, hanem csakis és kizárólag a szolgáltató bizonyos testrészeinek alkalmi használata.

Három nappal e sorok írása előtt kaptam meg Desiré utolsó levelét. A párja konyhai kisegítőként! a környék egyik éttermében talált alkalmi munkát. Bízott benne, hogy így talán majd vissza tudják fizetni a személyi kölcsönt, amit azért vettek fel, hogy az előzőt törlesszék, de ami talán fontosabb volt számára, remélte, hogy a férje így visszanyeri régi libidóját. Továbbá már két hónapja illesztette az ablaktörőkre a jobb oldali gumilapátokat egy futószalag mellett, és megígérték, hogy a harmadik hónap után felveszik állandóra. Kicsattant az optimizmustól, bár a produktivitása mértékétől tartott kissé: **a m í g** ő kettőt csinált meg, **a d d i g** mások hármat. A második hónapra szóló szerződése a rákövetkező héten járt le, de még nem mondtak neki semmit. De kedden már többet fog tudni.

Drieu de Rochelle egy francia fasiszta gondolkodó volt, aki a megszállás alatt kollaborált a nációkkal. Második öngyilkossági kísérletét sikerrel hajtotta végre. *Lhomme á cheval* című művében azt vallotta: „Az emberek méltóságát csak szenvedélyeik őszinteségében fedeztem fel.”

Desiré egy igaz harcos, aki sok más emberhez hasonlóan jó példája annak, hogy a sok papírra vetett diskurzuson túl mi is az a méltóság. Becsületesen és kitartóan viseli el a való élet nehézségeit, meg sok Yale-en végzett fazont, akik a gazdag papák gazdag gyerekeinek öregdiák-vacsoráin azt hangoztatják, hogy

a szerencse nem létezik, hogy tudni kell körülményeket teremteni,
és ha valaki nem teremti meg őket, az azért van, mert alkalmatlan
vagy lusta.

Szűz Mária meg... Szűz Mária.

A prostituált eladja a testét.

- Hozzon nekem egy kávét és egy almás süteményt

- mondta nagy magabiztossággal.

- Elnézést, Senor Munoz, de ez egy optika...

- A picsába, akkor tényleg a feleségemnek lesz
igaza. Hát jó... akkor hozzon nekem egy szemüveget

- fejezte be ugyanazzal a magabiztossággal.

Valós történet egy kis katalán falu optikájából,

egy igen lehetséges tréfamesterrel a főszerepben

Aki azt hiszi, hogy valaki eladhatja a testét, az azért van, meri
kész lenne megvenni. Más magyarázatot nem tudok rá.

„Anfa egyik dombján volt egy fehérre meszelt ház” - mesélte,
miközben gyengéden simogatta a melleimet. Rachid a Le Royal
Mandour Hotel alkalmazottja volt, ott szálltunk meg Hassannal.

Összefeküdni egy nyugati vendéggel abban a pici szobában
azonnali elbocsátást vont volna maga után; egy Hassanhoz ha-
sonló vendég partnernőjével tenni mindezt pedig még ennél is
többször került volna neki. Mindezek ellenére Rachid vállalta a
kockázatot.

„A portugál tengerészek csak Casa Blancának, azaz Fehér
Háznak hívták. Innen ered a szülővárosom neve. A simoga-
tásokat félbeszakította a minaretből felharsanó hívó szó. Egy
percig sem gondolkodott, felpattant mellőlem, a kis szőnyeg-
re térdelt, és nekem hátat fordítva máris a Korán verseit ol-
vasta.

Másnap meg akarta mulatni nekem a központi vásár csarnokot.

Azokban az időkben, amikor a prostitúciót üztem, mindenféle
klienssel akadt dolgom. Be kell vallanom, hülye az szép számmal
volt köztük, de még a legügyetlenebb sem gondolta soha
egy percig sem, hogy a szolgáltatás díja a testem megvásárlását
foglalná magába. Néhány, szintén meglehetősen ostoba, a házasság
szem kötelékében párosodó ember számára talán ez nem
olyan világos. A morális rendünk által tökéletesen szabályozott
és elfogadott házassági szerződéshez tartoznia kellene egy polgári
vagy egyházi záradéknak, amely világosan kifejti ezt a kivételes
elköteleződést.

Az arabok Suqnak hívják. A **C a s a b l a n c á i** nem tartozik a leglátványosabb
piacterek közé, legalábbis ott jártamkor nem volt az;

ennek ellenére bármelyik arab piac, így a **C a s a b l a n c á i** is. megér
egy sétát. A kínálat különleges és sokszínű, van **i t t** óceánba
visszajutásért küzdő langusztától kezdve minden, egészen az
olyan különös virágokig, amiknek a nevét hiába ismételtegette
nekem Rachid, sosem tudtam megjegyezni. Nem vettem semmit.

De ha hazavihettem **v o l n a** valamit, az a piac erős, tágas és
művelt illata lett volna. Hagytam, hogy Rachid is hallja az elmélkedéseimet.

„Vannak olyan dolgok a piacon, amik a piachoz tartoznak, de
nem veszik meg” - mondta sajátos Franciájával a simogatásokat
a müezzín hangjára mindig félbeszakító hordárfiú.

A prostitúcióban a testet nem eladják, hanem használják. Ezt a nyilvánvaló lényt senki nem vonja kétségbe a többi, szintén a testet mini munkaeszközt alkalmazó foglalkozás (színész, focista, modell...) esetében. Továbbá annak, hogy el akarjuk hitetni, a prostitúcióban testeket adnak el, azon kívül, hogy abszurd, van még egy vitathatatlan kockázata: valaki még el is hiheti.

Az iskolában tanultuk, hogy a metonímia egy olyan költői eszköz, amelyben egy rész említése utal az egészre vagy egy ok a következményre. Ha a lest a prostituátnak nevezett egész része, akkor ezt úgy kell érteni, hogy amit eladnak, az nem a test, hanem maga az egész prostituált. De a prostituáltat nem megveszik, hanem szerződtetik.

Ha a társadalmi diskurzusban kereskedelmi árucikknek értelmezzük a leset (vagy a lelket vagy a méhet), akkor nagy veszélynek tesszük ki a tranzakció elemeit (a testet, a lelket, a méhet); nem azért, mert egy eladást hajlunk végre, hanem mert valaki azt hiheti, megvett valamit, amit valójában nem lehet megvenni. Tulajdon- és szabad rendelkezési jogot adunk, hogy az, aki vevőnek hiszi magát, azt tehessen a megszerzett árucikkkel, amit csak akar.

Rachid a bejárat ajtóból látta, hogy jönnek az erotikus táncosnők, akik Hassant meg engem szórakoztattak néhány este.

Hassan gazdag ember volt, megengedhette magának azt a luxust, hogy a táncosnők szexuális szolgáltatásait igénybe vegye - táncuk kétségkívül felébresztette a libidóját. A lányok jöttek, mesterien rázták a csípőjüket, a lakosztály hifijéből áradó zenére felfedték bájukat, fogták a pénzüket majd elmentek. Utána Hassan meg én kettesben fejeztük be a számat.

Az uralkodás egyik legrégebbi stratégiája kitalálni egy problémát, majd úgy színre lépni, mint az egyetlen, aki megoldhatja.

A bünt egy időben találják ki a megtisztításért felelős hivatásos egyénnel. Vagy pár perccel előtte...

„A prostituált a testét adja el” szlogen nem mindig a szószékekről hangzik fel, hanem az emelvényekről. Ez a kijelentés sokkal inkább polgári, mint egyházi jellegű. Inkább politikai, mint vallási. Az „Adjuk meg a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami Istené!” mondást követve úgy látszik, a prostituáltak teste a császár oldalán maradt.

Az igazán érdekes az, hogy a már megszokott követőkön kívül ennek, és még sok más hasonló maximának, az alkotmányozó nemzetgyűléstől balra is vannak hívei. Vagy a legrégebbi „haladó” feministák között, akik régebben (alapvetően) több jogot akartak, de most mintha azért küzdenének, hogy visszaszorítsák azokat (például az egyéni szabadságjogot). Mert amikor „a prostituált eladja a testét” és hasonló kifejezéseket használunk a prostitúció megtiltásának vagy eltörlésének céljából, valójában nem a prostitúcióról, hanem az egyéni szabadságról beszélünk; arról, hogy az egyénnek joga van ahhoz, hogy senki ne kényszerítse, vagy hogy saját szabad akaratából üzze a mesterséget. Aki ismer, az tudja, hogy nem vagyok ennek a tevékenységnek a híve. Soha senki, sem nyilvánosan, sem bizalmasan, nem

hallhatta tőlem, hogy a jelenlegi morális és politikai kereteken belül bárkinek is prostitúció gyakorlását ajánlottam volna. Még egy jobb világol is képes vagyok elképzelni, ahol nincs prostitúció, mert mindenki megélheti a szexualitását butítás, sérelem és ítélkezések nélkül.

A prostitúciót legalizálni, megtiltani vagy eltörölni kell.

Az isiének csak két tökéletes dolgot alkottak:

a nőt és a rózsát.

Szolon

Szolon, a legendás hét görög bölcs egyike, Kr.e. 638-ban született.

Egyik legfontosabb tette Athén alkotmányának létrehozása volt, amely a hellén világban egyedülként tette lehetővé, hogy ne csak az arisztokrácia rendelkezzen politikai hatalommal.

A másik a dikteriádok, az állami örömházak (ma csak bordély) alapítása volt. Szolon tehát nem csupán az első demokrata, de az első nyilvánosház vezetője is volt.

Tudjuk, hogy az ókori görögök a nőket nem nézték éppen jó szemmel. Polgári jogaik alig voltak, közteherviselési lehetőségeik pedig a nullával voltak egyenlők. A nőknek csak egy bizonyos csoportja tehetett szert olyan jelentős vagyonra, amit egyedül, férfi nélkül kezelhetett, és ezen bizonyos csoport tagjainak diplomáciai képességeiknek köszönhetően társadalmi és politikai befolyásuk is volt. Ők voltak a görög területen dolgozó valamennyi örömlány között a legrangosabbak a hetérák. Szabad prostituáltak voltak, külön helyük volt a mesterség gyakorlására, az örömlányok „Társadalmi ranglétrájának” a legmagasabb fokán álltak, az utcán dolgozó szabad nők és a rabszolgák vagy megvásárolható nők, a pornai felett. Szolon ezekkel az utóbbiakkal alapította a nyilvános bordélyokat.

Csak egyetlen görög városállam büszkélkedett azzal, hogy nincs egyetlen prostituált sem a területén. A katonaváros, Spárta. Az egyetlen, amely nem vette át a demokratikus államformát (annak ellenére, hogy valamikor a történelem során volt népgyűlése), az egyetlen, melyből nem maradtak fenn művészi alkotások, és ugyanaz, amelyik a Taigetoszra tette a gyenge újszülötteket, a nő szerepét az állam számára fiúkat szülő egészséges anyáéra korlátozta, és az egyetlen, ahol fajegészségtani megegyezéssé tették a szerelmet. Ahol a helyi nevezetesség az volt, hogy a férfiak a csatába menetelnek meghalni.

A történelem nemcsak történeteket, hanem jövőnket előrevetítő modelleket is kínál.

Legalizálni annyi, mint feltételesen elfogadni. Legálisan szabályozni egy tevékenységet azt jelenti, hogy hétköznapi tevékenységgé tenni, és a „megengedhető” címkét ragasztani rá, amennyiben működésében nem lépi át a felállított törvényi kereteket.

Amikor egy korábban büntetett tevékenységet engedélyeznek, a legalitás eltörli a büntethetőséget.

Megtiltani annyi, mint megakadályozni. Ellehetetleníteni a tiltott dolgot, és előírászerűen büntetni bármilyen szintű használatát.

Eltörölni annyi, mint kizárni, száműzni az eltörölt dolgot a legális keretek közül és a használatból. Egy elavult parancsolatot, tevékenységet vagy törvényt el lehet törölni; ami még használatban

van, azt jobb tiltani, és várni, hogy a büntető intézkedések hatására elavuljon.

El lehet törölni a hölgyeket gyöngyházpúder használatára kötelező törvényt, mert ma már senki nem használ gyöngyházpúdert, de nem lehet eltörölni a közterületen való pisilést, mert ebben a feltételezett helyzetben a közterületi vizeldéket kellene felszámolni, és „megtiltani” (nem eltörölni) a hugyozást nyilvános helyen, fáramászással büntetve a törvényszegő hugyozol.

A tévéműsor igazán kellemesen zajlott. Meghívtak, hogy mondjam el a véleményemet a prostitúcióról. A médiában nagyon népszerű, helyesnek tarlóit műsorvezető tagra nyílt szemekkel hallgatott, a kiszolgálás remek volt, saját öltözöt kaptam és tökéletes sminket, ami megakadályozta, hogy a szokásossal ellentétben jobban csillogjon a bőröm, mint én, a kérdések pedig elég ostobák voltak ahhoz, hogy bármiért is aggódnom kellett volna.

Mindhárom lépés - legalizálás, tiltás, eltörlés - „szociális” lépés, az állampolgárok összessége határozza meg az állampolgárok összessége számára. Egyénileg senki nem tudja saját tetteit legalizálni, megtiltani vagy eltörölni. Mindhárom lépés magában hordozza a legalizálandó, megtiltandó vagy eltörlendő dolog vagy cselekvés feletti erkölcsi ítéletet. A legalizálás toleranciát feltételez, a tiltás elutasítást, az eltörlés pusztítást. A barom állásfoglalás mögé különhozó végrehajtókat képzelhetünk: a legalizálás a jogászok dolga, a tiltás a rendőröké, az eltörlés pedig a moralistáké.

A három kifejezés közül kétségkívül az eltörlés a legmoralistább.

Azonkívül, hogy megtiltja valami használatát, egy tudatos morális ítéletet is magában hordoz; és nemcsak büntet, hanem az eltörölt tevékenység minden egyes, az egyén tudatában hagyott nyomát üldözőbe veszi. Az eltörlés logikája valójában a felégetett föld. az etikai tisztaság stratégiája, ami az eltörölt dolgot elképzelhetetlennek akarja beállítani. Egy zsidó mondás szerint ha két választási lehetőségei adnak, válaszd a harmadikat.

Én személy szerint azt hiszem, ha harmat adnak, mindig meg kell keresni a negyediket.

A prostitúció elfogadásában és megértésében az igazi forradalom csak a prostituált helyzetének etikai helyreállításán keresztül lehetséges. Semmit sem ér törvényi szabályozásokkal utcára vinni az utcalányt, ha erkölcsi megítélését nem állítjuk helyre.

A közértben az „ez itt egy kurva” helyett azt mondanák: „ez itt egy kurva, aki adót is fizet”. Sovány vigasz a kurvának, akit továbbra is csak kurvának tartanak!

Néhány műsorvezető olyan, mint egy pszichoanalitikus. Amikor befejezel egy mondatot, rögtön megismétlik kérdés vagy állítás formájában.

102

- Álmomban egy kiszáradt mocsarai láttam, tíz tucat kopasz altiszt ivott belőle.

- Tíz tucat kopasz altiszt...? - kérdeznek vissza.

- Igen, de poroszok.

- Világos, poroszok - jön a konklúzió.

Ez a műsorvezető is ilyen volt. Amikor véget ért az interjú, dicsérte, ahogy csak tudta, elképzeléseimet az egyéni szabadságról, mint egyetlen olyan értékről, amit a női jogokért küzdök hadseregének (általában nőknek) követnie kellene. Áradozott az egyéni értéként, és nem a nemi szervek használatáért értelmezett méltóságfogalmamról, bólogatott, amikor azt magyaráztam, hogy a prostitúció egy tevékenység, és nem egy egész életen át tartó helyzet, és egyetértett abban, hogy helyre kell állítani a prostituáltak erkölcsi megítélését, kezdve azzal, hogy nem különböztetjük vagy bélyegezzük meg őket, ujjal mutogatva rajuk.

„Világos, helyre kell tenni a prostituált erkölcsi képét...”

f-s ekkor, amikor már nyugodtabbnak éreztem magam, először az este során, megláttam magam a középső monitoron. Mosolygós és nem is túl csillogó arcom alatt megláttam a feliratot, ami végigkíséri az egész interjú alatt: „Valcrie lasso. exprosliduah”. Úgy éreztem, mindent, amit mondtam, tökéletesen odavágott, és minden, amit a műsorvezető mondott, eléggé hiteltelenné vált ahhoz, hogy tegyek valamit. Intettem neki:

- Bocsi, de az exprostituáltat t-vel, és nem d-vel írják... talán itt pont elkezdhetnéd helyreállítani a képemet...

A mondatot záró „barom” szócskát már csak halkán tettem hozzá, nem tudom, hogy akár ő vagy akár a szintén barom rendező hallották-e, de a hangmérnöknek még mindig zúghat a füle. Az adásba került verzióban ez a megjegyzésem nem volt hallható, de a felirat tökéletesen jelent meg.

A prostitúció eltörléséért küzdő abolicionisták¹ (általában nők), akik a szabadság és az egyenlőség nevében az örömlányokat elküldenek lépcsőházakat takarítani vagy kávéfőzőket felszolgálni, általában ugyanarra hivatkoznak: a rabszolgaságra.

A prostitúcióban mint mesterségben létezik a kényszerűen prostitúció is, amikor a nőket, és néha férfiakat is, akarattal ellenére viszik bele. Ez az emberiség elleni bűntett csakis a tiltás árnyékában, az illegalitás bélyege mellett válik lehetővé. Egy jól szabályozott közegben a maffiózók eltűnnek vagy üzletemberek lesznek, a dolgozók munkaidejüket, kötelezettségeiket és fizetésüket szabályozó egyezményeket kötnek, a kereslet a szakszerű garanciát vállaló munkáltatókat illeti, és az embernek joga van akkor kiszállni, amikor csak kedve van, és nem köteles élete végéig ezt a szolgáltatást nyújtani.

Csak az rohad meg, amit befednek, csak amivel nem foglalkozunk, az marginalizálódik, és csak az alszik a híd alatt, akit nem fogadnak be. A hőhéroknak köszönhető védtelenségét a kizsákmányolók élvezik ki. Ezt mindenki tudja, talán csak azok nem, akiket nem a nő, hanem a közérkölcse érdekel.

A nőkereskedelem és a kizsákmányolás nem jellemzői, hanem csak egy rossz csatornázási rendszernek köszönhető szennyezett forrásai a prostitúciónak. Ugyanúgy, mint ahogy a rabszolgák és a dolgozók elrejteti üzemekben való kizsákmányolása sem jellemzője a multcégek ilyesfajta gaztetteket elkövető vállalati szektorainak. Senki, még az abolicionisták sem akarják eltörölni például az ingatlankereskedelmet, a cipő- vagy a ruhagyártást.

A rühöt sem a kutya megölésével fogjuk kiirtani, ha mégis megpróbáljuk, akkor nem is a rühöt, hanem a kutyákat utáljuk. A prostitúció eltörléséért harcolók nem a rabszolgaságot akarják eltüntetni, hanem a prostituáltakat.

A boszorkányságot nem lehet eltüntetni, csak a boszorkányokat lehet elégetni. Ezt is mindenki tudja, az abolicionistakiol kezdve, akik a sok boszorka és prostituált között talán éppen kompetenciától félnek.

A spártai Likurgosz körülbelül abban az időben halt meg amikor Szolón született. Ő fektette le a spártai állam alapjait nevéhez fűződik az adók és az államérdekekkel szemben táplált egyéni érzelmek eltörlése, a gyermekkortól halálig tartó katonai szolgálat és a tisztaság mint állami elvárás kialakítása.

Mialatt ezeket a sorokat írom, a moziban Zack Snyder *300* című, egy képregényből (hogy a gyerekeknek is tetszen) készült, a thermophüla csatát feldolgozó epikus filmjét vetítik.

Ez Spárta újjászületése a szabadság és a demokrácia nevében.

Van erről egy vicc is:

- Mi az a demokrácia?

- Amikor azt teheted, amit csak akarsz, anélkül, hogy ezzel másokat zavarnál.

- De ha nincs kedvem semmit se csinálni?

- Akkor baszd meg, majd köteleznek rá!

Vannak olyan viccek a történelemnek, amiket csak a gazemberek értenek... a kurvákat és a szabad embereket azonban kevésbé nevetetik meg.

A szexuális fantáziákat meg lehel valósítani:

Alice-nak az sem volt furcsa, hogy a nyúl hangosan felkiáltott: „Oh Istenem! Hogy el fogok késni!”

De amikor látta, hogy a nyúl egy zseb óráát vesz elő a mellényzsebéből, megnézi, mennyi az idő, majd gyorsan elfut, Alice felugrott, mert hirtelen rájött, hogy soha nem látott még nyulat mellényben, főleg nem zseb órával.

L e w i s C a r r o l l : Alice Csodaországban

Amikor feltesszük magunknak a kérdést: „Mit szeretnék csinálni?”,

egy vágyunk válaszol. Amikor azt a kérdést tesszük fel:

„Mit vagyok képes elképzelni?”, akkor a fantáziánk. A fantázia a vágy számára az, ami a ruha az öltözködési szokásainknak.

Vegyünk egy példái:

Hajnali kettő van, és korán kell kelnem a munka miatt. Meg próbálom elaludni, de nem tudok, mert a szomszéd zenét hallgat. Ilyenkor arra vágyom, hogy a szomszéd befejezze a zene hallgatást.

A fantáziavilágomban viszont én magam jelenek meg, amim lehajítom a szomszédol az erkélyről (persze csak miután a segebe dugtam a hifit az összes Shakira CD-vel együtt).

Valószínűleg annyit teszek majd, hogy bekopogok és meg kérem, halkítsa le a zenét, mert nem tudok aludni tőle. Ha abban a pillanatban, amikor bekopogok a szomszédba, valami idióta riporter megkérdezné, melyik fantáziámat szeretném

megvalósítani, azt kellene mondanom, hogy egyiket sem, csak azt a vágyamat, hogy megszűnjön a zene... és rögtön arról fantáziálnék,

hogy ennek meg a mikrofont dugom oda, ahová a másiknak a CD-ket. De valószínűleg nem ezt tenném, hanem szép udvariasan elmagyaráznám neki, hogy a fantáziákat nem lehet valóra váltani, pontosan azért, mert fantáziák, és nem vágyak.

A szexuális fantáziák és a szexuális vágyak képzelőerőnkön alapuló narratív jellegű mentális reprezentációk. Szexualizált lényünkben adódóan mindkettő alapvető fontosságú; ezek alkotják a szex írott szövegét, a nyelvét, mialatt a szexuális interakció, az együttlét (prózaian csak „dugás”) nem más, mint ennek a szövegnek a színpadra állítása. Mint ahogy a *Godot-ra várva* maga a mű, és az este tízkor a Nemzeti Színházban kezdődő előadás „csak” Beckett művének színpadra állítása.

A szexuális vágy a szex gyakorlatba való átültetésének érdekében feltérképezi erotikus fantáziavilágunkat. Mielőtt megalkot egy konkrét vágyat, megvizsgálja értékrendszerünket, és azon keresztül eldönti, alkalmas-e a megvalósításra a vágyon dolog. Ezzel ellentétben a szexuális fantáziák azt mutatják meg, meddig mehetünk el, hol vannak a határok. A fantázia tulajdonképpen képzeletünk egy olyan rendezője, aki nem köteles erkölcsi kódexeknek alávetni magát, ezért arcátlanul belenéz a félelmek dobozába is, és akkor rántja színpadra a szellemeket, a fantáziavilág színészeit, amikor csak kedve tartja.

A fantázia tudja, hogy mindezt megengedheti magának, meri soha nem fogják bemutatni a művét. A vágy felizgat, a fantázia lehetőséget ad a felizgulásra. Épp ezért a szexuális vágyak megvalósíthatóak, amennyiben a körülmények is lehetővé teszik,

ezeket erkölcsünk és lelki világunk is jóváhagyja. Azonban ha tőlünk függ, a fantáziák nem megvalósíthatók, gyakran még be sem vallhatóak. Ahhoz, hogy megvalósítsunk egy fantáziát, annak vágygá kell alakulnia, és éppen ezért akkor már nem fantázia.

A fantázia a táj látványa, a vágy pedig a bekeretezett fotó, amit meg akarunk őrizni.

A stúdióban kigyulladt a piros lámpa. Nagy levegőt vettem és olvasni kezdtem:

„Ugyanakkor elképzeltük magunkat, amint lefekszünk Mareelával, ő felgyúri a ruháját, de a cipő rajtamarad, egy tojásokkal félig teli kádba fekszünk, amik összetörnek, ő meg ettől bepisil...”

Folytattam a kiválasztott rész felolvasását Georges Bataille könyvéből, *A szem történetéből*. Amikor bejeztem, megszólalt a műsort bevezető tangó. Carlos köszöntött az adásban, bemutatott a hallgatóknak, és ismertette velük, milyen témát választottam aznap hajnalra: „Az erotikus fantáziák és a vágy”.

Ezért olvastam fel Bataille hatalmas fantáziájából, *A szem történetéből* az egyik szereplő fantáziáját. Hajnali négy volt, és élő adást sugároztak a Spanyol Nemzeti Rádióban.

A szexuális fantáziák és az erotikus vágy szigorúan személyre szabottak, mert kizárólag a vágyakozó „én” írja őket, egy időre, egy körülményre és egy erkölcsi kódexre támaszkodva. Ezért hál minden egyes fantáziában és minden egyes vágyban, amit csak létrehozunk, benne van egy saját, átruházhatatlan

idő és körülmény. Az, hogy az elmesélt „álom” fantázia vagy vágy lesz-e, az az adott pillanatban érvényes erkölcsi kódexből függ. Ami az egyik embernek fantázia, az a másiknak vágy. Ami az életünk egy adott pillanatában fantázia, egy másikban vágygyá változhat.

Prostituáltként lenni és számos névtelen férfi számára a „vágy tárgyát” jelenteni sok nő esetében visszatérő fantázia, de ez általában meg is ragad ezen a szinten, fantázia marad, mert a legtöbb ezzel fantáziáló nőnek mást diktál az értékrendszere.

Az én esetemben, amikor betöltöttem a harmincat, a prostitúció egy vágyai jelentett, aminek valóra váltását a körülmények is lehetővé tették. Amikor tizenegy éves voltam, az orális szex csak egy fantázia volt. Amikor tizenhat, már vagy Flkcpzclni a szüleimet, amint szeretkeznek, egy kislánykori lanlazia volt... és felnőttkori is. De soha, sem akkor, sem most, nem vágytam arra, hogy lássam őket közösülés közben, annak ellenére, hogy fantáziáltam ezzel.

Az adás utáni napon számos hallgatói vélemény érkezett a (elő)olvasásomról és a nézeteimről. Az egyik különösen vehemens volt. A műsor egyik rendszeres hallgatója undorát fejezte ki a „megrontó szörnyeteg” irányában, aki én voltam. Fel volt háborodva azon, hogyan képes valaki, aki könnyen ki tudja fejezni magát, olyan szavakat használni az adásban, a Bataille szöveg felolvasása alatt, mint „farok”, „ánusz”, „mellbimbó” (a lista sokkal hosszabb volt, és vagy jegyzetelt a felháborodott hallgató, vagy kívülről tudta a szöveget). A műsorvezetőt pederasztának nevezte, mert egy vágyaiban bizonytalankodó fiatal hallgatónak azt javasolta, hallgassa a műsoromat. És azt kérte, hogy nyilvánosan kérjek bocsánatot a „jó modor elleni szörnyű támadásomért”. Carlos állítólag jól bírta az ostromot. A hozzá hasonló jó műsorvezetőknek van annyi intelligenciájuk, hogy akármilyen szorulása is van a betelefonálónak, ne ajánlja neki a beöntés erotikus alkalmazását.

A következő héten, amikor alkalmam lett volna válaszolni a hallgatónak, visszautasítottam a lehetőséget. Egy romlott személyt nem lehet megrontani, egy félőstől nem lehet elvenni a félelmeit. A sértett hallgató már jó pár éve nyomhatta el a fantáziáit, és valahol mélyen, azt hiszem, némelyikben én is főszerepet kaptam.

Azt hihetnénk, hogy összetéveszteni a vágyat és a fantáziát ártatlan tévedés. Én úgy érzem, nem az. Ha nem vagyunk képesek világosan különbséget tenni közöttük, amit képesek vagyunk elképzelni és közöttük, amit meg akarunk lenni, az azért van, mert ez valakinek ez érdekében áll... nagyon is. Ha szociális kontrollmechanizmusaink büntudatot keltenek bennünk a fantáziáink miatt, továbbá elhitetik velünk, hogy amiről fantáziálunk, az az, amire vágyunk, és amint tudunk, meg is valósítunk, akkor önmagunktól félő és sokkal könnyebben irányítható emberek leszünk. Nagy dózis vénásan adagok morálra lesz szükségünk, hogy fantáziáink „szörnye” ne kerítsen hatalmába, és a morál, akárcsak a félelem, soha nem volt az erkölcs nagy barátja. De attól még, hogy azzal fantáziálok, hogy megölöm a szomszédot,

még nem leszek gyilkos. Ha fantáziálunk, nem válunk
azzá, amiről fantáziálunk.

Carroll, ha valaki esetleg még kételkedne, nem vágyott arra,
hogy mellényt és zsebórát hordó beszélő nyulakat lásson. Örült
sem volt, aki macskájukat elvesztett mosolyokat látott a szobájában.
Valószínűleg csak annyit akart, hogy a kis Alice meghallgassa
a meséjét, bár lehet, hogy fantáziált is vele.

Az afrodiziákumok léteznek.

*Jer, te dicső Odüsszeusz, jer. akhájok nagynevű dísze,
állisd csak meg a bárkádat, hogy halljad a hangunk.
Senki se húzott el még erre a barna hajóval,
míg mezes dalait meg nem hallgatta a szánknak;
henne gyönyörködven ment el. gyarapodva tudásban.*

Homérosz: Odüsszeia

XII. ének, A szirének

(Devecseri Gábor fordítása)

Azt mondják, *A dolgok természetéről* című művei azon kevés
tisztá pillanataiban írta Lucretius, amikor épp nem ivott valamilyen
szerelmi bájtalt. Miután befejezte a verset, egy vélhetőleg
másik világos pillanatában, öngyilkos lett. Mindez a Kr. e. első
század környékén történhetett, és sokkal többet nem is tudunk
az életéről.

Alapvetően mindent, amit Lucretius életéről tudunk, a keresztény
remete Szent Jeromosnak, az egyházatyának és a
Vulgata fordítójának köszönhetjük. Minden bizonnyal a sivatag
déli bájai között jelentek meg neki Lucretius élelének jelenetei.
Az pedig, hogy ez az epikuroszi tudásból és démokriioszi materialista
fizikából táplálkozó verses értekezés hogyan maradt
lenn a középkorban, az máig rejtély.

Azt is mondják, hogy a nagy udvarló Calullusszal és az elégikus
Propertiusszal is bájtalok végeztek.

Lassan kortyoltam a teát.

A gép rázkódásai zavartak. Épp Madridbői tértem vissza, az
utolsó adásomat véltük fel az egyik országos tévéhálózaton. Beszüntették
a műsoromat, mert az igazgató szerint a nagy nézettség
ellenére több látványra és kevesebb „szabatosságra” van
szükség. Megnyomtam a hívógombot, és megkértem a stewardest,
hogy vigye el a teát.

Az alkímia is megpróbálta nemes anyaggá alakítani a közönségeset,
emelkedetté tenni az egyszerű lélekállapotokat és
eljutni a tökéletes egészségtől az örök életig. Minden gyakorlatukban
alapvető szerepet játszott egy vörös kő, amit „a bölcsek
köve” néven emlegettek. Az alkimisták századokon keresztül
keresték kitartóan, pedig nem tudták, megtalálják-e valaha is.
A „bölcsek kövének” keresése volt az az utópia, ami lehetővé
tette, hogy az alkímia fennmaradjon. Az igazán lényeges és szép
az alkímiában is az volt, ami a pszichoanalízisben, az út és az
irodalom, ami a kő keresése közben született, és túlmutat a soha
el nem ért eredményeken.

Becsuktam a szemem, és próbáltam megnyugodni. Négy
üléssel arrébb, ugyanabban a sorban, ahol én is ültem, a folyosó
másik oldalán, egy középkorú férfi lapozgatott egy magazint.

Gondolataimat megpróbáltam a lapozás ritmusára összpontosítani.

Nem tudom, miféle tudattalan folyamat indította el mindezt, de az az igazság, hogy a lapozások sorozatának zaja felébresztette a libidómat. Nem azért, mert a hangok hatására egy szexuális együttlétről kezdtem volna fantáziálni. És nem is azért, mert felizgatott volna az a férfi, akire igazából egy percig se figyeltem oda. Csakis és kizárólag maga a hang indított be úgy, mint a pilóta a gép motorját.

Magamban azért imádkoztam, hogy legalább ezer oldalas legyen az a magazin. De hirtelen abbamaradt a lapozás. Kinyitottam a szemem, és láttam, hogy az utas visszateszi a magazint a kis kesztyűtartóba. Egy pillanatig hezitált, de végül előhúzott egy másikat és lapozgatni kezdte. Újra becsuktam a szemem

A tűz most még erősebben futott végig rajtam.
(Az afrodiziákumok Aphrodité istennő ajándékai.) csak annyi az igaz velük kapcsolatban, hogy hatásosnak hisszük őket régen azért keresték ezeket a varázslatos szereket, hogy a nők megadják magukat, a férfiaknak pedig legyen erejük kielégíteni őket. Mindig is megnyomható gombokra, pontokra, láncreakciókra vágytunk. Elvárásaink szerint felépített, irányítható, szófogadó és alázatos emberi lényekre.

Keresés közben rátaláltunk például a rinocérosz szarvára meg az oszirigára, de ezek stimuláló hatása mindössze a vizuális asszociációban rejlik, ami a szarvakat a férfi, a kéthéjú állatokat pedig a női nemi szervekhez köti (bár igaz, hogy a rinocérosz szarva hihetetlen hatással lehet az adrenalinszintre, ha éppen üldözőbe vesz minket az állat).

A felfedezések korában a kultúránk számára egzotikus, ránézésre talán ehetőnek sem tűnő élelmiszereknek tulajdonítottak stimuláló hatást. Többek között gyömbér vagy kardamom, vanília, guaraná, fahéj, szerecsendió, paprika vagy kakaó kerüli az **asztalra**, abban a hitben, hogy ha valaki nem ezekkel fokozza a vágyait, az azért van, mert őt már elérte a rinocérosz.

A következő héten hívott Carla. „Nézed a tévét?” Mondtam neki, hogy nem. „Hát akkor kapsold be!” - javasolta.

Kétségkívül, a lány sokkal csinosabb volt, mint én. Dús idomai voltak, szép domborulatokkal, rövid ruhája olyan dekoltázst rajzolt neki, hogy sokan elvesztek benne. Csak félig üli a széken, így a formás feneke lelógott róla, és az afrodiziákumok valós hatását próbálta bebizonyítani. Mellette, a kisasztalon, egy bögre gőzölgő forró csokoládé.

„A kardamomon kívül van még például a cantharidin...”

Mindig sejtettem, hogy olvasni és elsajátítani nem ugyanaz.

Annak pedig, ha valaki megpróbál megjegyezni valamit, amit valaki más letöltött neki az internetről, hogy közvetlenül a műsorkezdés előtt megtanulja, általában ez a vége. Ennek ellenérre senki nem javította ki.

Hogy lejlegeléseit bizonyítsa, a lány odacipelt pár szórakozott stúdióvendégei, és miután itatott velük egy kis csokit, megkérdezte, felizgulnak-e. Ők meg nagy boldogan, kakaónyomokat a bajszukon egybehangzóan állították, hogy „igeeen, nagyon!

A cantharidin vagy „spanyol légy” (ahogy már Arisztotelész

is megemlítette) az ópiummal együtt a bordélyok sztárja volt a tizennyolcadik-tizenkilencedik században. Donatién Alphonse Francois Sade (ismertebb nevén Sade márki, vagy a híveknek egyszerűen csak Sade) megjárta a bogár poraival, vagy a rossz minőségű bonbonokkal, amikbe dugta (tudom is én, hova), mert egy marseille-i halálos ítéletei eredményezett számára, amit csak Olaszországba menekülve tudott elkerülni.

Bár a mai orvostudomány racionális, mégis hisz a csodákban, és meghökkentő kijelentésekkel áll elő. Az igazság az, hogy a legtöbb szer ér tágító, néhány teljesen hétköznapi használatú, és több-kevesebb sikerrel izgalmi állapotot hoz létre a nemi szervekben

úgy hölgy javítani szeretne a szexuális életén, és a szexológus tanácsai követve egy Viagrát ad a férjének a kávé mellé.

Következő találkozásuk alkalmával a nő elmeséli a szexológusnak, milyen szörnyű helyzetbe hozta a tanácsa:

- Lelépte a ruhámat, lesöpörte a tányérokat, az asztalra fektetett, és két órán keresztül szeretkezett velem.

A szexológus furcsállja a nő zavarodottságát, nem érti, most akkor mi a probléma:

- Hát az, hogy a pincérek nem tudták, hogyan állítsák meg.

Az ilyen viccek tükrözik, hogy a közhiedelemben a szildenafilfőcitrát (kereskedelmi nevén Viagra) fantasztikus afrodiziákumként él. De a felizgulás eredménye nem maga a felizgulás. A jó erekció, amiben a Viagra sokat segít, az nem más, mint egy jó erekció.

A legutóbbi felfedezés a női vágyat serkentő hormonok (főleg ösztrogén) kiválasztását elősegítő tapasz.

Mialatt célirányos gondolkodású és a célhoz vezető makra alig figyelő, inkább irányításra, mint megértésre törekvő kulúránktól megrészegülten okoskodunk, továbbra is ugyanúgy fogjuk keresni a vágyak kontrolljának lehetőségét, mint az örök ifjúságot vagy az ólmot arannyá változtató követ.

A nézettség biztos nőtt.

Én megértem, nem mindenki hallgat szívesen a repülőgépen levegőt súroló papírlapok vágykeltő hangjáról. A tévé jobban szereti a sziréneket, mint a dalaikat.

A Káma-Szutra új pózokat tanít a szeretkezéshez.

A kocsi lassan haladt előre. A lányok egyik kezükkel próbállak a vontatókötélbe kapaszkodni, hogy el ne essenek. A másikkal cukrot dobáltak a rotundán álló gyerekeknek.

Én a kocsiban ülve vártam, hogy haladjunk. Tíz fürdőruhas lányt számoltam össze, páran bugyit vetlek fel a fürdőruha alá, az egyiken meg bárányszőr kesztyű volt. A mosolyuk nem igazán az elégedettséget fejezte ki. Inkább az arcukra fagyott.

A sofőr egy rövid, csavart szívart szívott a sála felett, a kocsi oldalára erősített magnó pedig megadta a zenei aláfestést az eseményhez. Az egyik virágfüzér leesett a rázkódások miatt.

*Február volt.
Girona északi részén a február és a hideg nem
viccelnek...
Még ha Rio de Janeiróban ez is az év legmelegebb
hónapja.
Karnevál*

A káma szútrák könyve nem A Káma- szútra. A szanszkrit katna kifejezést bujaságnak vagy szexuális váagnak fordíthatjuk. A buddhizmusban arra utal, „ami felkelti az érzékeket kielégítő és erősítő elemek iránti vágyat”. A hinduizmusban pozitív konnotációt kap, a buddhizmusban ezzel szemben egy akadály a megszabadulás útjában. A szútra mindkét felfogásban fonalat jelent, és ebből a szóból képezték az aforizma, reflexió, maxima szavakat is. Ezért tehát, hindu eredetét is figyelembe véve, a címet káma szútráknak (A testi szerelem aforizmáinak) kellene Fordítani. Nem úgy kellene emlegetnünk, mint A Káma- szútrát. hanem mini A káma szútrák könyvét. Butaságnak hangzik, de ahogy Hugeni D'Orsi mondta: „ami nem tradíció, az plágium”. Szóval ha hagyományok híján plagizálni akarunk, hát legyünk, de legalább a lehető leghelyesebben.

Gyarmatosító, evangelizáló útjai során a kereszténység az összes pogány ünnepet átvette. Sokkal könnyebb másfelé irányítani egy szokást és új értelmei adni neki, mint felszámolni (például régebben a hím azért közösült a nőténnyel, mert a nőtény egy gonosz állat volt. és szolgálnia kellett a hímnek, ma a hím azért közösül a nőténnyel, hogy a G-pontját stimulálva gyönyörhöz juttassa). A Karnevállal is hasonló a helyzet. A pogányok féktelen zenés-táncos mulatságából a keresztény nagybőjtöt előkészítő mulatozás lett.

De nem csak a kereszténység fosztja meg korábbi jelentésétől és fordítja vagy adaptálja kultúrájára azt, aminek eredetileg teljesen más jelentése van. Néha saját bolt-, fogyasztás- és kointencenirikus kuliúránk leszi meg ezt. Jó példa erre az, ahogy eladták nekünk a káma szútrákat.

- Csimpánz? Csimpánznak neveztél? - kérdezte Ottó felháborodva.
Wanda egyetértően bólintott.

- Szerinted a csimpánzok Nietzsche-t olvasnak?

- Igen, Olló, olvassák, csak nem értik meg.

lopva Arnaut pillantottam, hátha magára vett valamit a fímben elhangzott párbeszédéből. De továbbra is csak a tévét bámulta, semmilyen kifejezés nem ült ki az arcára. **Ő nem Nietzsche-t olvasott, és nem is a káma szútrákat. Arnaut**

egész nap A háború művészetét olvasta. Folyton abból idézett; szex közben, evés közben, baráti társaságban... ha felborította a cukortartót, ha forró volt az étel, ha esett és esernyőt kellett vinni, bármilyen ok elfogadható volt, hogy idézhessen abból a könyvből.

Megesett, hogy a megjegyzéseinek semmi köze nem volt a helyzethez, máskor nem emlékezett a bölcs mondásra, és megpróbálta legjobb tudása szerint felidézni, és volt olyan is, amikor meg nem is Nietzsche-t idézte, még ha ő így is gondolta: „Ahogy A háború művészetében is olvashatjuk: Egy ló Országomat egy lóért!” - mondta egyszer.

Valsyayanáról nagyon keveset tudunk. Valamikor az első és a negyedik század között élt Indiában, ami körülbelül annyit jelent, hogy valamikor élt. Vatsyayana egy kompilátor volt, aki összegyűjtötte az öt megelőző írók műveit, és a ma Káma szútra néven ismert formába öntötte őket. Az angolok hozták be Európába, és az 1883-ban Benarésben kiadott angol nyelvű változatban terjesztették el.

A könyv harminchat fejezete hét címre oszlik. De csak a második cím, az első és a hatodik fejezet szól kimondottan a koituszról.

Ez az erkölcsi értekezés összesen körülbelül annyi helyet hagy a koitusznak, mint az olyan fejtegetéseknek, hogy hogyan harapdáljunk a szeretett nő szülőházájának meglelelően, hogyan ostorozzunk és milyen hangokat adhatunk ki, vagy hogyan karmoljunk és milyen jeleket hagyhatunk a bőrön. Egy százhetven oldalas kiadásból jó ha tizenöt szól a koituszról, és azt se felejtjük el, hogy ebből a tizenötből olyan tíz tanulmányozza a szeretők között kialakuló testi-lelki kapcsolatot. A többi főcím a feleség kiválasztásáról, magáról a feleségről, mások feleségeiről, a kurtizánokról és a csábításról szól.

Épp olyan szegényes és nevetséges szeretkezési pózok könyveként értelmezni a káma szútrákat, mint BDSM-értekezésként vagy a prostitúció művészetének kézikönyveként. Olyan ez, mintha Indiában a szélmalomok ledöntésének útmutatója a Don Quijote lenne.

De itt, ahol mindenki a szarva között keresi a tögyét, és ahol nem vagyunk képesek megérteni, mi is egy ars amandi, mert egy előre meghatározott célhoz illeszkedő technikaként, és nem vég nélküli bölcsességgént értelmezzük a szexet, egy twisttankönyvet csináltunk belőle. ..Ahogy *A háború művészete* is kimondja: a cél szentesíti az eszközt" - jegyezné meg az a bolond Arnau.

És itt, amikor egy távoli kultúrát akarunk másolni, nyár, „sambódromo” és szambaiskolák híján, kesztyűk, rotunda és rádiósmagnó is megteszi.

A méret a lényeg. A méret nem lényeg.

Amikor felébredt, a dinoszaurusz még mindig ott volt.

Augusto Monterroso: A dinoszaurusz

Ha Monterroso úgy gondolta volna, hogy a méret a lényeg, soha nem írta volna meg ezt az elbeszélést.

Amikor már nagyon elege volt abból hogy a mérete alapján ítélik meg a műveit, ő maga mesélte el egy interjúban, hogyan fakadt ki, amikor egy újságíró a méret miatt már n-edik alkalommal vont a kétségbe, novellát ír-e: „Önnek teljesen igaza van, ez nem is novella, hanem regény!”

Azonosítottuk a szexet a nemi szervek méretével. De a mérés egyben egy mérték felállítása is. Hz a mérték fontos része lett a szex megítélésének, annak, hogy mi a normális, mi a nem normális, mi van átlagon fölüli, illetve állagon alul. Hogy mi a jó és mi a rossz. És valahányszor egy mértéket társítunk a szexhez, létrehozunk a hátrányos helyzetűek csoportját is.

A számok az értékítéleteknél is kevésbé toleránsak. Ha valaki

azt mondja, hogy csak a „szép” vagy „intelligens” embereket szereti, nem törvényszerű, hogy bárkit is kirekesszen, mert a szépség és az intelligencia szubjektív értékek, és éppen ezért vitathatóak. Viszont azt állítja, hogy a pénisz hosszának nemzeti átlaga tizenkét centi vagy hogy az emberek átlagban heti 1,8 alkalommal szerel kéznek, nem lehet így vagy úgy megítélni, mert a mértékek logikája szerint valami vagy annyi, vagy nem annyi. A centiket és a naptárai nem lehet értelmezni.

- Szóval akkor hány szerelőd volt?

Ez volt a záró kérdése az egyik legostobább interjúnak, amin részt kellett vennem. A riporter egyike volt a pletykavilág azon személyiségeinek, akiknek egyetlen érdeme, hogy egy másik szintén nem sok érdemmel rendelkező személy exe.

- Kevesebb, mint gondolod, és háromszor annyi, mint hiszed
- feleltem, remélve, hogy a kétértelmű válasz pontot lesz az interjú végére.

Egy pillanatig tátogott, majd határozottan megszólalt:

- Akkor azt írom, ezer és ezeröttszáz között.

Vagyis negyed ötkor.

Beethoven *IX. szimfóniája* hatvanöt és hetvennégy perchorosszu, karmestertől függően. Ez az adat csak annak fontos, aki elmegy pisilni a koncert alatt, vagy ki akarja írni CD-re, és szeretné, ha ráférne egyre, vagy akii idegesít, hogy Schiller *Örömdájára* emlékezteti, meri csak azt ismeri. Másoknak ez az adat teljesen lényegtelen az előadás értékelésénél.

Még a zenél sem a hossza alapján ítéljük meg, annak ellenére, hogy csodálatos módja az idő mérésének. Egy szimfónia nem percek összessége, hanem az, amit a percek összességével átélünk.

Az orgazmus gyakorisága, az orgazmusok száma, a pénisz hossza, az együttlét időtartama, az együttlétek gyakorisága, az erekció hossza, a szerelők száma... A szexet nem lehet mérni. Megtapasztalni, felépíteni, megkomponálni, lerajzolni, elmesélni lehet csak. A mérték semmit sem magyaráz meg, kivéve azok érdekeit, akik mértéket akarnak faragni abból, ami mérhetetlen.

Mint ahogy a *IX. szimfónia* harsonásainak száma is csak azért fontos a Berliini Filharmonikusok harsonásának, hogy megtudja, dolgozik-e másnap.

A szeretkezések éves száma meg azért fontos, hogy elégedettek legyenek a kondomgyártók, az orgazmus hossza azért, hogy eladjuk a Ne legyen ostoba, és hosszabbítsa már meg az orgazmusai című könyvet, a maszturbációk száma pedig azért, hogy, végleg zsebhokisnak könyveljük el a zsebhokist. Hát ezek az érdekek állnak a szex mérése mögött.

A szexológusok kezdetben meglehetősen sokat méricskéltek, hogy megértsék az emberi szexualitás jelenségét, de ez azokban az időkben volt, amikor még az esernyő méreteit se tudtuk meghatározni.

Minden erőfeszítésük, amit az emberi szexualitás elemzése, besorolása és a mítoszok eloszlatása érdekében tettek, a megértést szolgálta. Hogy aztán a szexiparosok internetről letöltött cikkeket adjanak ki, és péniszhosszabbítókkal reklámozzanak... sokkal inkább a figyelemelterelés, mint a megértés érdekében. A legnagyobb farok, amit láttam, egy közép-afrikai első osztályú

sportolóé volt. Szexuális szolgáltatást kellett nyújtanom neki, amikor egy barcelonai rehabilitációs intézetben kezelték a térsérülését.

Egy franciául beszélő lányt kért az ügynökségtől, mert bár nem ez volt az anyanyelve, megértene magát rajta. Az ügynökség nekem adta a megbízást, így én találtam szemben magam azzal a hatalmas fallosszal.

A minden, csak nem élvezetes aktus után Fotókat mutogatott a feleségéről meg az öl gyerekéről. Mialatt érdeklődést színleltem, csak az járt a fejemben, mi mindent kellett „lenyelnie” annak a szerencsétlen asszonynak. A hüvelyem meg közben úgy vibrált, mintha ezer elemel és egy áramfejlesztői dugtak volna bele. És ez még három napig így ment, ezért amikor legközelebb telefonált, átpasszoltam az „óriási” klienst Elisának, aki arról volt híres, hogy értékeli a nagy tetteket.

A mérhetetlennel nem tudunk mihez kezdeni, talán ezért is van az, hogy képesek vagyunk használni a végleten fogalmat (mert a véges ellentétéként értelmezzük), de felfogni már nem tudjuk. A mertek nélkül nem vagyunk képesek szimmetriákat felfedezni, és maguk a gondolataink is többel mérnek, mini gondolkodnak. Hanem mérnénk, minden érthetlenné válna. 1 számunkra. Ez nem jelenti azt, hogy az intelligenciahányados (ami csak egy IQ-teszt megoldásának ügyességei összegzi) referencia lenne, vagy bármi érdekesei is elárulna gondolkodási képességünkről vagy zsenialitásunkról, akár mint egyén, akár mint faj. Csak egy irreleváns adat. „Szerencsétlen a szerelem, melyet mérni lehet” - mondja Antonius Kleopátrának Shakespeare drámájában. Shakespeare-t is azért ismerjük, amit a gondolataival lett, és nem az intelligenciahányadosának feltételezett mérete miatt.

„A szex normái ív diskurzusa” a koituszra egyszerűsítette le a szexet, az elégedettség szintjét pedig a pénisz méretére. Hozzá utóbbi körül valóságos csatározások bontakoztak ki. Vannak, akik azt állítják, nincs jobb szex annál, amit egy nagy méret nyújthat, mások szerint meg szexualitásunk gyakorlása közben teljesen lényegtelen a méret.

Elképesztő, mennyi mindenről lehel felesleges vitába bonyolódni.

A pénisz mérete az egyik embernek fontos lehel, a másoknak nem, de ami teljesen biztos, az az, hogy a pénisz méricskélése lényegtelen.

„A terem, amelybe léptem, rendkívül tág és magas volt. Az ablakok hosszúak, keskenyek, csúcsosak, s oly nagy távolságra a fekete tölgyfa padlótól, hogy belülről egyáltalán nem lehetett őket megközelíteni. Vörösre festett fény gyenge csilláma tört utat a rácsozott üvegtáblákon át, és jó volt arra, hogy a legkiemelkedőbb tárgyak körvonalait tűrhetően kirajzolja; de azon már hiába erőlködött a szem, hogy a szoba távolabbi szögleit vagy a boltozatos és fafaragványos mennyezet rejtekeit elérje. Sóiét drapériák csüggtak a falakról. A bútortálat általában pazar, kényelmetlen, antik és kopott volt. Sok könyv és hangszer hevert elszórva, de képtelen volt élénkíteni a színt. Éreztem, hogy a bánat atmoszféráját lélegzem. Zord, mélységes, könyörtelen ború

hangulata borult mindenre és járt át mindent."

Edgár Allan Poe: *Az Ihher-ház* vége

(Babits Mihály fordítása)

Ha Poe nem tartotta volna fontosnak a méretet, soha nem írja le ilyen részletesen Rodcrick Usher szobáját. Nevetséges mérni akkor, amikor nem tudjuk, mit, miért és minek is merünk..

A csikló egy aprócska szerv.

*A kiállítóit képen a művéSZ egy hatalmas oroszánt
ábrázolt amit egyetlen ember győzött le.*

*A kép előtt állókat büszkeség töltötte el. Ekkor
megjelent egy oroszán, és elvette kedvüket az ostoba
megjegyzésektől.*

*- Látom, látom - mondta hogy iil győzelmei
tulajdonítanak nektek, de a művész átveri titeket,
mivel szabadon festhet, amit csak akar. Sokkal
logikusabb lenne, hogy mi győzzünk, csak az
oroszánok nem tudnak festeni.*

La Fontaine: Az oroszán, akit legyőzött az ember

Ha mi, nők írhattuk volna szexualitásunk normatív diskurzusát...
a pénisz valószínűleg egy aránytalan, groteszk és nevetséges
csikló lenne, Ádám Éva egy rossz éjszakájának vagy az almalikőr
okozta másnaposságnak az eredménye; a lelleden férfiak
alacsonyabb rendű lények lennének, akiknek nincs egyetlen
csakis és kizárólag gyönyörszerzésre alkalmas szervük sem, herezacskó-
vagy péniszorgazmusuk lenne, érettségüktől függően;
a klitorisz maszturbálása lenne testi kapcsolataik lő tevékenysége;
nevetségesek, csak a női nem egy veszélyeztetett és nyilvánvaló
mutációi lennének, a szerencsétlenül utánzott női modell
egy rossz másolata, egy rossz kópia, melynek nem vágták vissza
a kiálló részeit. Terméketlennek tartottuk volna őket. mivel
anyaméh es petefészek híján csak valami fehér folyadékot eresz
lenek, és századokba tellett volna rájönnünk, mi is az; a buja
nők elegánsak és győzedelmesek lennének, igazi királynők, a
parázna férfiak viszont makkal álmodó disznók. ..Behatolás" helyeit
azt mondanánk, „befogadás", tudnánk, mekkora a vaginánk,
de nem tudnánk, milyen hosszú, amit beletesznek; heves
és parázna lények lennének, akik többet hancúroznak, mint
gondolkodnak, egy szükséges rossz a reprodukció érdekében, és
az éppen soros Mademoiselle Schopenhauer majomszerű,
aránytalanul széles vállú, keskeny csípőjű, hosszú és szőrös lábú
lényekként írta volna le őket.

Mi, nők is írtunk volna egy nevetséges diskurzust a félelmeinkből
kiindulva, mint minden elnyomó, akit régebben elnyomlak,
mint a hóhér szerepére áhítozó volt áldozatok, vagy
mint akik elítélnék másokat csak azért, mert egyszer őket is el
ítélték... de nem ítélték el az ítéletet.

Ugyanott tartanánk, ahol most. mert a tudatlanság nem nemek,
hanem ismerethiány kérdése, és mert a hatalomvágy nem
a nemi szervekből, hanem a megvetésből fakad.

De az a helyzet, hogy szexualitásunk normatív diskurzusai
mindig férfi központúak voltak. Azok írták, akiknek tollal és papírt
adtunk a kezükbe, majd hagytuk, hogy megírják, és ők legtöbbször,

sok más egyéb mellett, még hímneműek is voltak.
Például az ő hibájuk, hogy az összes előbb felsorolt ostobaságot,
meg még jó párat, a nőkre vonatkoztatjuk, és (Isten vagy a
tudomány nevében) megcáfolhatatlan igazságnak tartjuk. És az
ő hibájuk, hogy haladó és a legújabb technológiákban élenjáró
kultúránkban az emberek, a férfiak és nők többsége nem tudja,
hogy a klitorisz tizenegy-tizenhárom centi hosszú.

Agapurnio kifejezetten szerette a gátamat simogatni. Élvezettel
simogatta teljes felületét, és közben a reakcióimat leste. Amikor
először volt a vendégem, arra gondoltam, ezt a területei fetisizálja.

Ezért nem is furcsálltam nagyon, mikor a rövidke aktus
után is simogatni kezdte.

A klitorisz szó valószínűleg a görög kleitoriszból ered, ami
dombot jelent. Úgy tűnik, már az antikvitásban is ezzel a szóval
jelöllek ezt a különösen érzékeny szervet.

„Újrafelfedezése” a reneszánszhoz köthető. A sebész Renaldo
Colombus 1559-es *De re anatomica* című művében beszámol
ennek az általa amor veneris névre keresztelt szervnek a felfedezéséről-

A korszak másik neves anatómusa, Gábiel Falloppio
szintén a klitorisz felfedezőjének tartotta magát.

Majd jön a hisztéria ideje. A tizennyolcadik század végén az
orvostudomány egyértelműen a klitoriszt tette felelőssé az európai
nők körében terjedő maszturbációs örületért. Mivel semmilyen
reproduktív szerepe nincs, és a koitusz közben nem súrolja
a hímvessző, más funkciója nem is lehetett, mint hogy
kényszeres rnasziurbációkra ösztönözzön, és így egy sor lelki és
szervi bajt okozzon. Ha akkoriban a lehangoltság, rosszullét, ingerlékenység
vagy fogfájás bármilyen formáját érzékelte egy nő,
rögtön hisztériával diagnosztizálták, és a már ismertetett terápiás
nemi szervi stimulációs eljárással gyógyították, aminek következtében
a beteg elérte a hisztériás tetőpontot, az orgazmust,
ami egy időre megszabadította betegségétől.

A tizennyolcadik és a tizenkilencedik század nagy része a
nimfománok árnybirodalma volt.

Természetesen voltak „hatásosabb” és határozottabb eljárásai
is a klitoriszmánia gyógyításának. Mint például az eltávolítás, a
kimetszés vagy a kiégetés. Úgy hallottam, még 1936-ban is adtak
ki olyan könyvet *Gyermekek és fiatalok betegségei* címmel az
Egyesült Államokban, ami a csikló kórházi kiégetését javasolta
kislányok esetében, hogy így elkerüljék a későbbi maszturbációs
betegségeket. 1936-ban, amikor már ismerték az atommaghasadást,

Hubble már kidolgozta a táguló univerzum elméletét,
a tévét már tíz éve felfedezték, a rozsdamentes acélt huszonhárom
éve használtuk, és már több mint százhusz éve megoperálták
az első petefészek-daganatot. De még el kellett telnie olyan
negyven évnek, hogy az észak-amerikai médiában használni lehessen
a klitorisz szót.

„Hello, francia fépfégem...” - köszöntött pöszén, miközben
óvatosan az ágyra hajtogatta a lime-zöld zakóját. „Hogy vagyunk
ma?” Teljesen levetkőzött, a diplomata zokniját hagyta a
végére, majd azokat is összehajtotta, és a burgundivörös alsó
nadrágjára tette. Az alig háromperces aktus után az ujjbegyeivel

simogatta a vaginám bejáratát, hogy valahogy elteljen a fizetett egy óra, és közben szemérmes trágárságokat suttogott a fülembé. „Oh, az én mocskos kis franciám!” Kétségkívül a képzeletemet akarta beindítani, ami azokban a percekben valószínűleg éppen banánt vett Tegucigualpában (vagy arra gondolt, hogy a kurvák munkája se mindig könnyű).

A klitoris úgy néz ki, mint egy kétgyökerű kampó. Egy fordított y-hoz hasonlít, aminek a szára nagyon rövid, és több, merőlegesen elágazó hosszú vonalat sejtet. A csikló külső része a makk, a töve nem látható, mert egy visszahúzható bőrrödő fedi, ami, ha nem húzzuk vissza, a makkot is eltakarja. A makk és a tő alkotják a képzeletbeli y szárát. A két elágazó vonal V-formában futja be a vaginát.

Az idegvégződések bonyolult hálójával átszőtt klitorisban az a legérdekesebb, hogy az örömszerzésen kívül semmilyen más funkciója nincs. Míg a férfiaknál egyetlen szerv tölti be a kiválasztás, a reprodukció és az örömszerzés funkcióit, addig a nőknek három külön szervük van minderre. A kiválasztásra ott a húgycső, ami a vagina fölött és a csikló alatt található; a reprodukzív vagy nemi szerv szerepét a hüvely tölti be, mint a méh bejárata, a gyönyör pedig a csikló és a szeméremajkak kiváltsága.

A klitoris az a gyönyörnek, ami a neuron a gondolatnak.

Talán ezért ismerjük oly kevéssé és tartjuk aprócska szervnek.

„Még soha nem láttam ilyen finom csiklót, mint a tiéd!” - mondta egy nap, a fenekem és a hüvelyein között matatva.

Nem javítottam ki.

„Meg ilyen színlelt orgazmust se hallhattál még soha!” - gondoltam nagy nyögdécselések közepette.

Ha Agapurnio tudná, hol van a csikló, az oroszlánok festenének, a szex meg beszélne.,.

Minden homoszexuális promiszkuil.

Az nem lehet, hogy így hívják ezt a gépet. Vagy használjanak görög kifejezést, és hívják „autokinetikusnak”, vagy latint, és legyen „ipsomobü”.

De automobilnak hívni nincs értelme. Hz a név nem fog elterjedni.

Azt mesélik, ezt mondta egy bölcs, amikor a tizenkilencedik század elején először beszéltek neki az önmeghajlású járművekről.

Valami hasonló történik a „homoszexuális” kifejezéssel is. A tizenkilencedik század végén születeti, eredetileg rágalmazó és orvosi kifejezésként, a görög „homo” és a latin „szexuális” szavak összetételeként. A „homo” jelentése görögül nem „ember”, hanem „ugyanaz”, „megegyező”, „hasonló”. Mivel sokan azt hitték, hogy a „homo” előtag a latinból jön, ahol jelenlése „ember”, és nem a görögből, az általános félreértés egyre nagyobb lett. Ha követjük Keribeny férfiak közötti szexuális aktusokra kitalált kifejezését, melyet Kralfl-Ebing a kórossá nyilvánítás céljából terjeszt majd el, feltehetnénk magunknak a kérdési, hogy ha a „homoszexualitás” a hasonlók közötti szexet jelenti, mién nem érijük alatta az összes olyan szexuális interakciói, amit nem állatokkal vagy élettelen tárgyakkal létesítünk.

Vagyis néha mindannyian, akik más emberi lényekkel
szexelünk, homoszexuálisok vagyunk.

Ehhez hasonlóan a homofóbia kifejezés szó szerint azt jelenti:
„hasonlóval szemben érzett félelem vagy ellenszenv”. A neologizmus
megalkotója a „homoszexualitást” vette alapul, és a
„fóbia” hozzátételével próbált egy olyan kifejezést alkotni, ami a
homoszexuálisokkal szemben érzett ellenszenvre utal, holott a
„homofóbia” valójában az emberi lényekkel (a hasonlókkal)
szemben érzett utálatot fejezi ki, vagyis a mizantropiát. Ha a fogalom
nem tiszta, a szavak sem azok. Ha a szavak tévesek, általában
maguk a fogalmak is azok. Ha a jelölt homályos, nem fogunk
megfelelő jelölőt találni hozzá.

Egyszer egy kis andalúz hegyi faluban találkoztam egy ünneplőbe
öltözött nénivel, aki elmesélte, milyen régi is a falujuk,
a fikcionáriusok alapították. A néni valószínűleg nem sokat tudott
a föníciaiakról.

De ha a „homoszexuális” jelölő megkérdőjelezhető és a jelölt,
akire utal, sem éppen világos, akkor azt mondani, hogy azok az
emberek, akik azonos neműt szeretnek vagy azonos neművel
osztják meg az életüket, esetleg valamilyen érzelmeket táplálnak
irántuk, azok mind homoszexuálisak, az olyan, mintha azt
mondanánk, hogy a filantrópok azok a személyek, akik minden
emberi lényvel lefekszenek, aki csak él és mozog.

A „homoszexuális” kifejezés csak egy szexuális preferenciára
utal, de szeretni egy azonos neműt sokkal több, mint szexuális
kapcsolatot létesíteni vele. A „homoszexuális” címkét aggatni
valakire, akinek azonos nemű szeretője van nem más, mint egyszerűen
egy ember preferenciáit szexuális interakciókban kifejező
elemmé tenni, egy dugógéppé. És akkor hogyan nevezzük
a saját neműkhez vonzódó, de érintetlen egyéneket?

Nem sok homoszexuális férfival volt dolgom, ismert okokból
kifolyólag. De egyre emlékszem.

A „gay”, azaz „meleg” kifejezést a San Francisco-i közösség
választotta férfi tagjai számára, a hatvanas években elterjed New
York-ban, majd konszolidálódott. A „leszbikus” szó sokkal régibb,
már a tizenkilencedik századi irodalomban is találkozhatunk
vele. Úgy tűnik, a „gay” a latin gaudiumból (vidám, boldog)
ered, és ezt a kicsengését az angolban is megtartotta.

A „leszbikus” kifejezési Lesbos szigetének nevéből származtatják,
ott élt a költőnő Szapphó, számos nővel körülvéve, akiknek
énekelt. Kezdetben nem az a nő volt lesbikus, aki egy másik
női szeretett vagy egy másik nővel létesített szexuális kapcsolatot,
hanem aki életét és kulturális érdeklődését osztotta meg
más nőkkel.

Mindkét kifejezéssel a „homoszexuális” szót próbálták és
próbálják is felváltani. Leggyakrabban a LGBT rövidítést alkalmazzák,
ez a lesbikus, meleg, biszexuális és transznemű emberek
összefoglaló rövidítése.

Marcost 2003 tavaszán ismertem meg Barcelonában, egy közös
barátnőnk harmincadik születési buliján. Rettenetesen
vonzó és jól nevelt volt, melankolikus külseje pedig csak még
kíváncsabbá tette.

Én kezdeményeztem a beszélgetést, ami a buli előrchaladiával egyre kellemesebbé vall. Olvasta az Egy *nimfomániás naplóját*, és nagyon érdekelte az élettörténetem, ezért többet beszéltünk rólam, mint róla. Együtt neveltünk, amikor a házigazda jópár ital után mesés hastáncot lejtett, és a végén az egyetlen fedett testrésze a hasa volt.

Hajnali három lehetett, amikor Marcos felajánlotta, hogy hazavisz.

Nagy örömmel bólintottam rá.

Értetni annyi, mint a helyes szót használni.

A promiszkuitás a latin promisceréből származik, jelenlése körülbelül az lenne, hogy „keverésre hajlamos”. Szóval mondhatnánk, hogy egy festő munkája promiszkuit, vagy hogy az orosz hússaláta a szakács promiszkuilásának eredménye. Ennek ellenére a köznyelvben a promiszkuitás a több partnerrel folytatott gyakori szexuális életre utal.

A férfiak vágyát csak nagyon kevés esetben büntetik. Ezt már láthattuk, amikor a nimfomán férfi megfelelőjét kerestük. A férfiak „hatalmas” vágya a férfiasság kifejeződése, nemükhöz illő, a hódító vágyának érthető megnyilvánulása, a kiéhezett fenevad nyálcsorgatása. A férfi vágy „természetesen magyarázható”, a női „kulturálisan erkölcstelen”.

Ennek ellenére egyetlenegy esetben igenis elítélik a férfi libidót: a melegek cselében promiszkuitásnak tartják. A közhely, miszerint a férfiak közötti szerelmi kapcsolatok eleve promiszkuitásra vannak ítélve, még maguk között a szerelmesek közöli is féltékenységet szül. A promiszkuitás a gyanú előfutára.

Nem szabad elfelejtenünk, hogy nem is olyan régen melegnek lenni egyet jelentett a feltételezett fertőző személlyé válással.

Amikor az újságok címlapján csak az AIDS szerepelt, kezdet fogni egy meleggel már visszafordíthatatlanul fertőzésnek tette ki az embert. Körülbelül úgy, mint amikor manapság leülünk egy aktív dohányos mellé. A megbélyegzés oka a promiszkuilás volt, és még ma is az. Maga a promiszkuitás lett a stigma.

A kapuban állva elfogadta a meghívásomat és feljött. Elszívtunk egy utolsó marihuánás cigit, majd buta vigyorral közölte, hogy a barátja aggódni log. Be kell vallanom, a megjegyzése a lü összes létező hatását egy csapásra eltüntette. Felálltam és mondtam neki, hogy igen, a párja biztosan aggódik, jobb lesz, ha elmegy.

Marcos észrevette, hogy dühös vagyok, és elmagyarázta, hogy összezavarta az irántam érzett vonzalom. A lába közé tettem a kezem. Gyengéden lehúztam a cipzárt, és kezembe vettem a merev péniszét. Megkéri, várjak egy pillanatot... és Ramönről kezdett beszélni.

\ mai napig tartom a kapcsolati)! Marcoszal. Szexről és az érzelmi életéről beszélünk. Nemrég összeházasodtak Ramónnal.

Én épp Angliában voltam, de a leírása alapján szép esküvő volt.

A múltkor megköszönte, hogy akkor, aznap, egy pillanatig a kezembe vettem a merev péniszét. Úgy7 tűnik, ráébresztette néhány dologra, többek közöli arra, hogy Ramón iránt érzett szerelme nem nemi kérdés, és hogy a hűsége nem a vágy problémájának eredménye.

Engem is sok dologra ébresztett rá Marcos. például arra, hogy még mindig sok mindent nem értünk. Arra is rájöttem, hogy az azonos nemű belüli kapcsolatokban vagy az LGBT-csoportban nincs értelme a zavaros szójátékoknak, és a rövidítések talán túl rövidnek bizonyulnak.

A szex sok veszélyt rejt magában.

*Amikor aznap reggel a Buenos Aires-i hotelszobámban
bekapcsoltam a tévét, éppen azoknak a
szektatagoknak a kollektív öngyilkosságáról adtak
hírt. Közeledett a harmadik millennium, és
attól féltek, hogy egy természeti katasztrófa apokaliptikus
véget vet a kornak, amiben élünk.
A rendőrség a megdöbbent szomszédok szeme
láttára épp elszállította a hívek lepedőkkel takart
holttestéi. A testvériség vezetőjéről nem tudni
semmit. Csak annyit, hogy ne ni volt az elhunytak
között.*

Semmi nem lesz olyan engedelmessé, mint a félelem. És semmi nem kelt annyi félelmet, mint a tudatlanság. ..Minden csak zaj annak, aki fél" - állapította meg Szophoklész.

Egy időben Esteban tartott el. Nem sokkal azután ismertem meg, hogy belekezdtem a prostitúcióba, és rendeztem tetemes, olyasvalakiért felhalmozott adósságaimat, akibe soha nem lett volna szabad beleszerelnem.

Estebanba nem sok jó tulajdonság szorult. Talán a pénz volt az egyetlen... ez a tulajdonság kellemesebbé teszi birtokosait. Nehéz egyéniség volt, aktív passzív, az a típus, aki alázatosnak és megértőnek mutatkozik, de közben azt akarja elérni, hogy az életed megállás nélkül körülötte forogjon. Az a fajta, aki sirassál uralkodik rajtad, vagy legalábbis megpróbálja, aki nem a fogai-val harap, mint a cápák, hanem rág, mint a patkányok. Olyan, aki egyes egyedül saját magát akarja szeretni valaki máson keresztül, aki csak azért bocsátja rendelkezésedre magát, hogy te

is ezt tedd. Aki adóköteles szerelmet ajánl, kedvezmények nélkül.

Aki azért beszél a szerelemről, mert nem tud szeretni. Ezt a típust könnyebb fellelni, mint leírni. Nehéz alak volt.

Többet nevelünk félelem által, mint értelemről. Neurózishoz vezető büntudatból, nem elégedettségéből. Megtanítjuk a gyerekeknek, hogy ha a konnectorba dugják az ujjukat, az halálra rázhatja őket, de azt már elfelejtjük elmondani nekik, hogy a fény segítségével láthatjuk egymás arcát este, amikor betakarjuk őket.

Az életről való lemondásra nevelünk, és nem a lemondások nélküli éleire. Teleimet keltünk, még mielőtt megmutatnánk, mitől kell félni. Ezzel általában épp az ellenkezőjét érjük el (mert a félelem félőssé tesz), a harapástól tartó harapó és a megrövidítéstől félve túlzásokba eső egyéneket nevelünk, akik ordítva beszélnek, mert félnek, hogy nem hallják meg őket, és értetlennek tettetik magukat, nehogy véletlenül értelmet találjanak bennük. Mindezt anélkül, hogy megtanultak volna harapni, tudnák, mi az a túlzás, lenne valami mondanivalójuk vagy tudnák, milyen nehéz is megtalálni az értelmet.

A szexben is egy problémából kiindulva neveltek minket.

Ugyanis „a szex normatív diskurzusában” a szex veszélyes. Kockázatos tevékenységként állítottuk be, és a világ minden fenntartásával kell közeledni hozzá, a létező összes félelemmel és diagnózissal, hogy ne kapcsoljuk fel a villanykapcsolót, mert még hozzáragadunk a konnektorhoz.

Ezért van az, hogy a szexuális nevelésben és a szexuális jelenségek vizsgálatában a védekezésre helyeztük a hangsúlyt. Pedig egy bármilyen korú, normális felfogóképességű ember számára a védekezés témája két egyszerű leckében megtanítható. Egy: ha aktusra kerül a sor, használj óvszert; kettő: ha a másik vagy le magad nem akarod, akkor ne létesítsetek szexuális kapcsolatot.

Megragadni a védekezésnél vagy a védekezés didaktikájánál és a végtelenségig ismételni, mennyire elítélendő, ha ez elmarad, nem más, mint azzá lenni valamit, amivé nem kellene.

Olyan ez, mintha beszélni tanítás közben cáromkodásokat tanítvának, amiket soha nem szabad kimondani, és ki kellene emelnünk őket vastag betűvel, ahelyett, hogy megtanítanák, arra jó a nyelv, hogy beszéljünk a szeretteinkkel.

Soha nem súgtam Esteban fülébe annál többet, amit szerintem megérdemelt a hülyeségeiért cserébe. Inkább az a tudat motivált, hogy megkopaszthatom, mint maga a megkopasztás. Ráadásul én mindig visszafogott voltam a kiadásaimmal. Eslebbannak volt még egy sajátossága: nagyon ijedős volt. Ettől leli különösen alkalmazkodó.

- Itt hagyom a lakást; igaz, hogy remek helyen van, de láttam egy nagyon jót a déli városrészen.

Aztán egy pillanatig elgondolkodott. Az új hely veszélyforrásait mérlegelte. Elképzelte magát, amint kora hajnalban halad az utcákon, és nem tudja, hol parkolja le a Mercedesét.

És bármit megtett volna, hogy valamelyik elegánsabb kerületbe költözzek. Ez esetben megállapodott volna a lakás bérleti díjában, és a közvetítőnek új állást keresett volna a közigazgatásban.

- ...tudod, hogy bármit megtennék érted.

És már látta is magát, amint leparkolja a Mercedesét, és végigsétál a biztonságosnak ítélt utcákon. És így költözhettem be abba a lakásba, amit két hónappal azelőtt néztem ki, de addig nem engedhettem meg magamnak a költségeit.

De még ha orgazmust szimulálni könnyű is, szerelemről beszélni olyasvalakivel, aki nem tudja, mit jelenti szerelni, az nagyon fárasztó.

- Menj a picsába!

- Na de drágáim, hogy mondatsz ilyet, ha egyszer én annyira szeretlek?!

Hát így.

Tíz héttel később már Dragana, egy ismerős szerb származású karrierista lány cukrosbácsija volt, akinek nem jelenteti nehézséget, hogy azt mondja, szereti... Persze mindezt saját lakásért és Mercedesért cserébe. Túlzón önimádó félelmében Dragana még egy nercbundái is csináltatott magának.

A szex elátkozásának folyamata nem csak abból áll, hogy úgy beszélünk a védekezésről, mintha a szextől kellene megvédenünk magunkat. Bűnelkövetővé is tesszük, mint a lakájt a krimikben.

Amikor például „szexuális bűncselekményekről” beszélünk, elfelejtjük, hogy a szex nem követ el bűncselekményt, azl csak egy bűnelkövető tud a szexet használva, de maga a szex nem. Lehet, hogy a bűncselekményt egy lakásban vagy egy autóban követték el, mégsem „lakásos” vagy „autós” bűncselekménynek hívjuk.

„Nyelvi bűncselekményekről” sem beszélünk, amikor valaki mások kárára használja rosszul a nyelvet, mert nevetséges lenne.

Erre olyan kifejezéseink vannak, mint a sértés, rágalmazás, befeketítés, de ezekben a kifejezésekben nem jelenik meg a nyelv mint a bűncselekmény jelzője. Mert nem lenne értelme. Sem a szex, sem a nyelv nem kövei el bűncselekményi, csak a bűnözők, akárhol vannak és bármii is csinálnak.

Ugyanezért elképzelhetetlen a „szerelmi bűncselekmény” is, mert a szerelem nem követ el bűnlényt, és a szerelem nevében sem lehel bűnt elkövetni. Nem érijük, nem fér a fejünkbe, hogyan lehel a szerelmet felhasználva bűncselekményt elkövetni.

Miért nem tartjuk ugyanígy elképzelhetetlennek a szex használatát, és beszélünk még mindig „szexuális bűncselekményekről”?

Az az igazán veszélyes az emberi szexualitás számára, ha azt hisszük, hogy a szex mindenekelőtt veszélyes, és megfélemezünk róla vagy nem sajátítjuk el az „élvezetekre nevelési” (valahogy úgy, mint az állampolgári ismereteket), inkább a „megvonásokra nevelés” elveit alkalmazzuk. Ezzel így vagy úgy, de az emberiséggel végzünk, mintha kollektív öngyilkosságot követnének el. Mint a szektások, akik halálfélelmükben lettek öngyilkosok.

Pedig még be sem csapódott a meteor.

A szex függősséget okoz.

Moraviában, Bitov kastélyában található a világ legnagyobb kitömöttkutyagyűjteménye. Ötvenegy különböző fajta kutya van.

Véletlenül láttam

Mi, emberek bárminek át tudjuk adni magunkat. És bármilyen dolog képes fékezhetetlenül magára vonni minden szenvedélyünket.

Még az üvegszemű kutyák gyűjtése is.

A függőség, azaz az addikció a latin adiciusból ered, jelentése „beszédtelen”, „szótlan”. Azokra az emberekre használták, akik vakon követtek egy vezetőt, soha, egyetlen szóval sem mondtak neki ellent, és valószínűleg arra se figyeltek nagyon, mit mond. Napjainkban azok, akik gyógyítják, és nem büntetik a függősséget, úgy határozzák meg, mint akaratunkon eluralkodó fogyasztást vagy tevékenységet. A függőség mértékének mutatója a normális életvitelre való képtelenség, amennyiben ez a képtelenség nyilvánvaló szenvedéssel is párosul. Már régen is ismerték a bizonyos anyagoktól vagy vallási hiedelmektől való függősséget. De a szexfüggősséget nem.

Szelmájában kiváló jó barátom, Joan Romeu pszichiáter, valahogy így szokott üdvözölni:

„Valérie drága, én kedvenc nimfománom...” Aztán megáll egy percre, majd pimaszul így szól: „... és az egyetlen, akit ismerek.” Azt hiszem, az a lény, hogy Dr. Romeu - aki már több mint harmincöt éve dolgozik pszichiáterként, különös figyelmei fordítva

az addikciókra - nem ismer más nimfománt, és én (aki többet cigizek, mint csokolózok, és többet követelőzők, mint dugok) vagyok az, aki viszont igen, magáért beszél.

Amikor az egyik andalúz tévécsatorna felkért, hogy készítsek egy riportsorozatot a szexfüggőségről, olyanokat kerestem, akik első kézből szerzett tapasztalatokat osztanának meg velem erről az addikcióról, és felvettem a kapcsolatot Joannal és inas szakemberekkel.

„Az egyetlen dolog, ami a múltba nézés függőségéből kigyógyíthat, az a jövőbe nézés függősége lehet” - írta John Dos

Passos.¹

Az emlékezet és a remény függőséget okozhatnak. Mini a tamponok borítása, a pénzautomaták, a likőr, a szerelem vagy az egyre nagyobb kocsik... mind-mind okozhat függőséget. Vagy egyikük sem, mert még ha léteznek is magukat mindenek elé helyező, függőséget kiváltó anyagok, okai nem lehetnek a függőségnek.

Semmi, sem a heroin, sem az alkohol mint anyagok, sem a veszélyérzet, a hit vagy a melankólia mint tevékenységek, nem adnak önmagukban okot a függőségre. Csak a használatuk teszi őket az addikció tárgyaivá.

Az addikciókat osztályozzuk, mint a pillangókat. De mialatt ez utóbbiak cselében morfológiai vagy tudományos kritériumokat szokás követni, addig a függőségeket morális paraméterek határozzák meg. És a morál, azon tűi, hogy valamit vagy magába íoglal, vagy kizár, felment vagy elítél, a szexfüggőség esetében kevésbé ítéli el a függőséget, mint a szexet. Ha valakit szexfüggőnek kiáltunk ki, azzal triplán ítéljük el: egyrészt a függőséget, másrészt magát az emberi ítéljük el, mint valamitől függői, harmadrészt a szexet.

Az is érdekes, hogy, mint ahogyan már korábban láthattuk, a „szex” kifejezés nagyon gyakran kap melléknévi szerepet; vagy azért, hogy bebizonyítsa, a szexet csak máshonnan közelítve érthetjük meg, de sohasem magából a szexből kiindulva (olyanokról beszélünk, mint „szexuálanlropológia”, „szexuálszichológia”, és csak ritkán „szexológiáról”, vagy azért, hogy egy, a szex nevében elkövetett bűncselekményt különböztessünk meg („szexuális bűncselekménynek” vagy „szexuális zaklatásnak” hívjuk, amikor valójában nem más, csak bűncselekmény meg zaklatás). De akkor se jobb a helyzet, amikor nem melléknévként használjuk. A jálékfüggő az ludopata, a lopásfüggő kleptomániás, a testedzésfüggő vigorexiás, az alkoholista dipszomániás vagy alkoholista, de a szexfüggő az csak szexfüggő lehet, más nem. Továbbá ha valakinek ragyogó erotikus adottságai vannak, az nem „szextalentum”, hanem „jó szerető”. „Jó adottságokkal rendelkezni” a szexuális kereteken belül nem azt jelenti, hogy valaki intelligensen bánik a saját sexualitásával, hanem egyszerűen csak nagy nemi szerve van. Éjjeli elmélkedéseim... Maite tartózkodónak és zavartnak tűnt.

Egy ismert barcelonai pszichiáter beszélt nekem róla, nem kis fenntartásokkal volt hajlandó szerepelni a műsorban, abban az esetben, ha az adás vagy felvétel közben kitakarjuk az arcát. Pár éve egy szigorú vallási fegyelmet elváró dilettáns férfival

élt házasságban. Volt egy hal hónapos fia, az apa kilétében teljesen bizonyos volt.

Sikertelenül próbáltam megnyugtani.

Amikor arra kértem, mondja el, miben áll a függőssége. dadogva vallotta be, hogy nem tud ellenállni néhány munkatársa csábításának. Megkérdeztem, hány alkalmi vagy stabil kapcsolata volt, például a műit évben. Azt felelte, kettő. Megkérdeztem, van-e jelenleg a házassága mellett más kapcsolata. Azt felelte, nincs. Hogy már gyógyulófélben van.

Kicsit később, még mindig zavarodottan, de már kevésbé gátlásosan, vegyes érzelmeiről és a szenvedéséről beszeli, amit a keddenként náluk takarító lány és a portásfiú iránti vág) okozott.

..Nem tehetek róla..."

Rákérdeztem, volt-e szexuális kapcsolata valamelyikükkel. Azt válaszolta, hogy valószínűleg a gyógyszereknek köszönhetően nem. Arra, hogy a gyógyszeres kezelés előtt Lefeküdt-e volna valamelyikükkel, kissé kételkedve felelt nemmel, de abban biztos volt, hogy többet szenvedett volna, mert a vágy elvonta volna figyelmét a munkájáról, és ez a szexmánia csallhatatlan jele.

Nem tudtam, mit kérdezzek még. Megköszöntem, hogy eljött. Miközben levették róla a mikrofont, félrehúzódva megkérdeztem az orvosi, miért hivatta meg velem ezt a nőt. „Szereti azt hinni, hogy szexfüggő. Nem én, hanem ő maga állította fel ezt a diagnózist... néha jobb abból kigyógyítani őket, amiben nem is szenvednek." A lenyűgöző válasz után magát az orvost is sikerült meggyőzőnöm, hogy másnap szerepeljen a műsorban.

Búcsúi intettem Maiiénak, és gyorsan elhagytam a terepei... nehogy még engem képzeljen el meztelenül, pont ma, amikor nem szedtem rendbe a szeméremszőrzetemet. A nimfománoknál sosem lehet tudni...

A szexfüggőség meghatározott idők és meghatározott szokások kérdése. Vagy ahogy Ciceró mondta, amikor még nem is létezel! szexfüggőség: „Oh, tempóra, oh, móres!": Az Egyesült Államokban tengernyi helyi, állami és szövetségi egyesület segíti mindazokat, akik ebben az Észak-Amerikát támadó járványban szenvednek, ezalatt Európában viszont úgy kell keresni a betegekei, ahogyan Diogenész kereste az embert: lámpással és egy cinikus minden türelmével. Úgy látszik, minél szigorúbb egy társadalom a szexualitás kérdésében, annál több a szexlűggő.

Amikor nincs mit tenni, a valami is túl sok.

Talán a szexfüggő hibája nem az, hogy nem a normalizált módon használja a szexualitását, hanem a mindig érzékeny erkölcsi renddel szemben hibázik, és szenvedését inkább az erényesség és a jó modor megsértése okozza, mint bármi más. A szenvedés sajátja, de másoknak köszönhető. Talán a szexfüggő nem is azért beteg, mert túlzásba viszi a szexei, hanem egy vérben hordott betegség következtében, a puritanizmus nem megfelelő szintje miatt. A szexfüggőség talán nem is a szextől, hanem a büntudattól való függőség.

Ha kitömnék a bűnösökéi...

A pornográfia közönséges

az erotika elegáns.

*Kerestem szerelem kába álomporát.
De hajh. a szerelem tüvel szórt matracom csak
Hogy inni veri a vad lányoknak újra ontsak.
Charles Baudelaire: A vérkút*

*A romlás virágai
(Tólh Árpád fordítása)*

A romlás virágait sokan pornográf verseskönyvnek tartották. Kiadásáért 1857. augusztus 21-én háromszáz frank büntetésre ítélték Charles Baudelaire-t, a vád szerint sértette vele a közerkölcsöt.

A francia fellebbviteli bíróság csak 1949-ben, halála után nyolcvankét évvel szolgáltatót igazságot a költőnek.

A „pornográfia” kifejezés a viktoriánus kor szüleménye. A tizenkilencedik század előtt soha nem használták, nemcsak azért, mert nem létezett, hanem mert nem volt szükség különbségeket tenni a pajzán jelenetek vagy történetek kedvelőinek erkölcsi ízlése között. Tehát a pornográfia mint kifejezés egy diszkriminatív megkülönböztetés az ízelgető művelt emberek és a habzsoló faragatlanok között, és az elvárt, de soha nem létezett szexualitás egy új puritán felfogásának segítségével jött létre.

Valószínűleg Farrasio festett először kurvákat. Ephesosban született athéni polgár volt, az időszámításunk előtti ötödik és negyedik század közötti élt. Senki nem nevezte pornográfnek a pornékat (prostituáltakat) szívesen ábrázoló Parrasio grafikai.

Anélkül leli az első pornográf festő, hogy ennek tudatában lelt volna. A vétségeket mindig felnagyító nagy testvér szeme akkoriban még nem nyílt ki.

A tizenkilencedik század elején Pompeii és Herculaneum romjai között számos erotikus (ártalommal bíró falfestményt találtak a „női lakosztályok” és bordélyok falain. Rögtön felmerült a kérdés, hogy ugyan mihez kezdenek mindezzel az elbutított és tudatlan illetéktelenek? A legtöbb freskó privát erotikus gyűjteményekbe került (csak a gazdag erotománok engedhették meg maguknak a gyűjteményeket), a többi pedig, amit közkinccsnek ítélték, 1819-ben Calabria hercege az „Obszcén Tárgyak Gyűjteményébe”, vagy más néven a „Pornográf gyűjteménybe” küldte, ahol csak „érett és biztos erkölcsű” látogatók tekinthették meg.

A „pornográf” kifejezés a fényképészet kezdetén szilárdult meg, amikor még bármilyen stílusú kép könnyen megjelenhetett, és sokkal inkább a nézőre, mint a tartalomra vonatkozott.

A legelső erotikus filmek erotikusak voltak és nem pornográfok, és csak a jómódúak, a nemesek és a királyi család engedhette meg magának őket.

André Breton (vagy Robhe-Grület vagy Eric Losfeld vagy Woody Allén) szavaival „A pornográfia a mások erotikája.”

Olyanok különböztetnek meg egyeseket és másokat - nem az alapján, amit néznek, hanem ahogyan nézik akik inkább a züllött és az erényes közötti különbségre figyelnek, mint egy kivillanó vállra vagy egy közszemlére tett punéira.

Akkoriban a földszinten laktam. A szomszédaimtól alig választott el a szűk udvar, amire lehullottak az első emeleti lakó bugyijai és a másodikon lakó egyetemista fiú csikkjei. A szobám

ablaka az ágyam végénél volt, és pontosan a szomszédaim hálósobájára nézett. Azon a nyári estén lekapcsoltam a villanyt, és a függöny mögé álltam. Láttam, hogy a nő elhalad az ablak előtt, fedetlenül hagyott melleivel, egy szál csipketangának látszó ruhadarabban.

A látogató érkezése után gyorsan visszatértek a szobába. Még soha nem láttam azt az alakot. Párbeszédükben, amit nem hallottam, azt kérdezte, hogy a férj biztosan nem tér-e vissza aznap este. A nő megerősítette, majd az ablakom rajzolta keretben megcsókolta.

Egy erotikus és egy pornográf jellegű szituáció lényegében abban különbözik, kinek mi az explicit. Az erotikus jelleg még nem tesz egyértelművé egy helyzetet, csak előrevetíti, hogy majd azzá válhat. Csak egy előkép, egy ígéret. A pornográf jelleg egy adott, előre kigondolt, zárt színteret tesz egyértelművé. Minden leleplezhető lelepleződik, ami pedig nem lelepleződik le, az csak kellék, közömbös, lényegtelen.

Az erotikában a „színlelés” elsődleges, az erotikus ábrázolásmódban a színlelés a paradigma. A pornográfia igyekszik eltörölni a színlelést, hogy „valós” képet mutathasson be. Például az erotikus filmekben a színészek játszanak, „színlelnek”, a pornóban a szereplők részt vesznek, „megvalósítanak”.

Mind az erotika, mind a pornográfia a leskelődés utáni vágyunkra épít, önmagunk megismerésére, a letakartat lefedni, az obszcén (azaz a székén, színpadon kívül maradi) dolgokat felfedezni vágyó tekintetünkre. De mialatt az erotika felizgat, a pornó kielégít. Ugyanettől a vágytól hajtva ragadunk a tévéképernyőre mások életét figyelni, reality show-kat vagy telenovellákat nézni (amit sokan csak „teleszemétnek” neveznek, és ez szintén felfedhet valamit az obszcenitás jelentéséből, ha annak etimológiai eredetét az ad caenum, azaz „a szemétből” szavakból vesszük).

Az erotika és a pornográfia hatékony aktiválói a libidónak. Mivel mindkettő - bár a pornográfia tagadja ezt - „ábrázolás”, vágymechanizmusaink kiegészítik őket, és arra irányulnak, amit éppen elének tárnak. Tízrel kapcsolatban nem értek egyet azzal, amit sokan állítanak, hogy az erotikus megjelenítés izgatóbb lenne a pornográfnál. Ez csak a voyeurön, a leskelődőn múlik, mert izgalmi mechanizmusai csakis és kizárólag hozzá tartoznak.

Egy közbevetés: szexuális viselkedéseink reprezentációi nem határoznak meg előre sem erkölcsi, sem esztétikai ítéleteket. Egy bűncselekmény az bűncselekmény, akármilyen jól is tervezték meg, ami pedig zseniális, az zseniális, akármeddig tartott is a kivitelezése. Az erotika és a pornográfia két ábrázolásmód, kétfajta megjelenítés, nem pedig az alkotóelemek vagy a nézők erkölcsének értékítélete.

A vendég átölelte hátulról, szomszédnőm pedig elégedett mozdulattal kapaszkodott az ablak sarkába. Pár centivel közelebb került. Szorosan a falhoz álltam, nehogy meglásson, mialatt lassan elhúztam a függönyt, hogy a réseim keresztül figyelhessem.

Láttam, ahogy a férfi bal kezével hátulról megragadja az egyik mellét, és jobb kezével közben lehúzza a tangáját. Hallottam,

hogyan suttoglak és liheglek, amikor a férfi hátulról közelített felé. A lökésektől felemelte a karját, így a keret megváltozott.

Már nem láttam az arcát, helyét a sötét szeméremdombja vette át.

Az én pornográfiám aznap este a két házasságtörő erotikája volt.

Mivel az erotikának a szerelmes Eros adott nevet, a pornónak meg egy akármilyen kurva, úgy tűnik, e szavak alkotói nagyon is tisztában voltak vele, mi akarnak kifejezni velük. Az erotika vagy a pornográfia mögött nem egy erénycsászár vagy egy romlott alak áll, hanem egy tehetséges vagy tehetségtelen valaki, aki nem esztéta vagy rossz életű, hanem valaki, aki a függöny mögül leskelődik vagy nem leskelődik.

A romlás virágai pedig, mindenekelőtt, virágok...

A vallás és a szex nem férnek meg egymás mellett.

Az a darab kétségkívül az árboc tetején levő zászlótartó kezelődarabja volt. Ennek ellenére Raisha mindenképpen a kacsa lábaihoz akarta tenni, a víztükör és a vízililiom közé. „Nem látod, hogy nem fér be? Nem passzol a többihez... az árbochoz illik.” Raishánál mindez süket fülekre talált. Megfordította a darabkái, majd ismét ugyanoda próbálta betuszkolni. Aztán félretette és próbálkozott a többivel, míg újra a kezébe nem kerül. Amikor megszólalt a csengő, és elindultunk a szalon felé, Raisha dühösen eldobta a puzzledarabot. „Na de miért dobod eb ahelyett, hogy betennéd a helyére?” - kérdeztem, mialatt bekapcsoltam a blúzomat. „Mert utálok ezt a kibaszott darabot!” - felelte.

Épp egy ötszázdarabos puzzle-t raktunk ki a bordélyban valamelyik unalmas óránkban

Néhányan inkább kitartunk a hülyeségeink mellett, ahelyett, hogy megoldanánk a konfliktust.

Raisha, az a szeszélyes fiatal lány, aki már két éve dolgozott a házban, egyike volt ezeknek az embereknek. Az olasz apától és litván anyától született orosz származású lány nem jött ki Louise-zal. Ennek ellenére Louise taníttatta spanyolul, megengedte, hogy a lepukkant panzió helyett inkább nála aludjon, és vigyázott Raisha kislányára, amíg az dolgozót, hogy ne kelljen annak a kevésbé tisztázott szándékú bolgár barátjának a kezei köze adnia. Raisha mégsem akart barátkozni Louise-zal. Ellenszenve alatt a félelme húzódott, a bizonytalansága, meri Louise-t szebbnek és ügyesebbnek tartotta magánál, és a keserűsége, mert nem értette Louise önzetlen kedvességét. Egész nap Louise-ról beszélt (még ha csak kritizálta is), és egyetlen rezdülését sem mulasztotta el megfigyelni, hogy ahhoz igazíthassa saját lelkiállapotát (ha Louise mosolygott, ő ráncolta a homlokát, ha Louise nevetett, ő sajnáltatta magát).

Amit nem akarunk megérteni, azt könnyen magunkkal össze nem egyeztethetőnek nyilvánítjuk, és jobban megnyugtató a felelem attól, amit nem értünk, mint a már megértett dolgokkal járó

elégedettség. Ugyanez a helyzet a vallás és a szex viszonyában. Talán ezért is van az, hogy a leginkább a sanyargatásra és tisztaságra építő vallások függnek a legjobban az emberi szexualitástól.

Az „imádni” latinul „admirare”, azt jelenti: „valami felé nézni”; vagyis a szex ellen indult keresztes hadjárat vallásai „imádják” a szexei. Nagyon is. Olyannyira, hogy a szexhez való viszonyából

kiindulva meghatározhatunk egy vallást. Ha egy vallás azt mondja, hogy a szex mocskos, bűnös, romlott vagy erkölcstelen, az nem azt mondja, hogy a szex az lenne, hanem hogy egy idealista, antimaterialista, irracionalista és bűnbánó vallással van dolgunk. f:s ezt nem szabad elfelejtenünk.

Olyan nagy mértékű függőséget mutatnak az emberi szexualitás ténye iránt, hogy túl azon, hogy vallások, már-már valóságos értekezések a szex használatáról (bár tízparancsolatában magával a szexualitással kapcsolatban egyetlen gondolat sincs, a kereszténységben például szerelmi értekezéshez hasonló történetek csak a gyóntatok könyveiben fordulhatnak elő). Csak azok a vallások kerülnek el a szexualitás morális értekezéseinek felépítését, amelyek valójában értelmezési módok, a világ és az ember megértésére tett erőfeszítések, és nem használni, hanem alávetni próbálják a szexualitást.

Annyira figyelik az emberi szexualitást, hogy ezek a valóságos újonnan megtért erkölcsi iskolák azt hiszik, a szex cs az **erkölcs nem lehet ugyanaz, és bármilyen, szexualizált lényünk**ből fakadó cselekedet magában hordoz egy erkölcsileg elítélendő és büntudatot kellő tettet. Majd végül összekeverik a híveiket azokkal, akik nem is a híveik, de büntudatkultúrájukba merülve élnek.

A vallás gyakran inkább a „forgalmat irányítja”, minisem az embert irányítaná magához. Ezt sem kellene elfelejteni. Amikor egy olyan örök és eredeti emberi érzésből, mint a transzcendencia, egy mesterséget csinálunk, ez fog történni, már nem az érzés fog beszélni, hanem a mestere, aki a nevében szól. A vallás problémáját a tanítómesterei jelentik, velük pedig az a baj, hogy a vallási teszik megélhetésük forrásává.

Louise ügyfelei között volt egy katolikus pap. Igazán egyedülálló jelenség volt, megszállottan akart két dolgot: szexelni és nem fizetni Louise szolgáltatásaiért (talán a szegénységi fogadalom miatt...).

Én személy szerint becsülöm azokat, akik képesek megkérdőjelezni önmagukat és a követendő dogmákat. Engem személy szerint visszataszítanak a korrupt emberek. Louise papja ebbe a kategóriába tartozott. Bent a bordélyban összenyálazott mindent, ami csak a közelébe került, kívül viszont továbbra is prédikált, szexuális önmegtartóztatást és erkölcsi körültekintést követelt a többi halandótól. Soha nem láttam a szemében a legkisebb kételkedést sem.

Amikor Louise-nak elege lett a szűkmarkúságából meg a fősვნყნყყყყყყból, és hazazavarta a parókiájára, a pap Raisha karjaiba vetette magát. Csodás párost alkottak. Raishának elég volt a tudat, hogy Louise helyett ő válaszottak, a papnak meg hogy illetékmentesen dugaszolhatott. Ketten együtt elterjesztették,

Anélkül, hogy a társadalmi koniroll rendszereitől függenénk, és megmutatva, hogy többek vagyunk annál, amennyinek hisznek, ellentmondva a nyílt síkságon hasznavehetetlen „közlekedési rendszabályoknak”. Erkölcstelenül etikusakká válva.

A gyönyör kifejezései általában az istenség felé forduló kiáltások.
Isten többet tűnik fel az orgazmusokban, mint a teológiai
beszélgetésekben. Ahhoz, hogy ezt elfelejtsük, több évszázados
lesli elnyomás, az érzékek sanyargatása és büntudatul kellő neurózis
kellett. Mint ahhoz, hogy az orgia azzá váljon, amit ma
értünk alatta.

A szex és a vallás ugyanannak a kirakós játéknak a darabjai, a
játék modellje pedig az emberi lény. Ez egy több millió darabos
puzzle, hogy a bölcsek egész életüket kirakására fordítsák, míg
a gyávák, akik eldobják a nem tetsző darabokait, soha nem fogják
kirakni. Még ha azt is hiszik, hogy nekik van igazuk, és
emelvényekről hirdetik nekünk. Mert számukra nincs más modell,
mint amit ők maguk kiagyalnak, és nincs más beállítás,
csak amit ők képesek beállítani.

Mert összekeverik a darabot az egésszel.

Az analitikát csak a homoszexuálisok gyakorolják.

A szonett első két kvartettjét Paul Verlaine írta, a háromsorosok
Arthur Rimbaud művei. Albert Méral különböző női testrészeket
bemutató verseinek gúnydalaként írták. Méral meg sem említette
a két fenék között található lyukat. Ezt Verlaine és Rimbaud
fedte be. Valószínűleg egy szerelmes éjszaka után.

Az erény, azaz a virtus, mint minden erkölcsi kategória, olyan,
mint a nő Verdi híres áriájában: mobile, qual piuma al vento,
muta d'aceno, e di pensiero. Ingatag, repíti a szél, megváltoztatja
a szavait és a gondolatait. Ugyanilyen ingatag a szexualitásunkat
uraló erkölcsi kódex is.

A virtuóz, férfias tevékenységek (latinul vir a férfi) között az
egész ókori Róma területén megtalálhatjuk a szodómiát. De a
virtuóz szabályok, az akkori morál azt is előírta, hogy a virtuóznak
aktív résztvevőnek kell lennie, behatolónak dalán ezért is
oda akarunk tárgyakat feldugni annak, aki idegesít minket), és
mindig egy alacsonyabb társadalmi sílusz egyénnel, például

2 1 0

rabszolgával vagy homoval (rabszolgasorba jutott ember, akinek
viselkedései az alárendelt humanitas, és nem a dominancia
virtus erkölcsi kódexe írta elő). A korabeli virtust nem érdekelte
a szodómia elszennvedőjének életkora, neme még kevésbé,
csak a társadalmi ranglétrán elfoglalt helye és a végrehajtó „férfiassága”.

Az árusz bejáratú ajtó volt a virtuóz férfiak számára, a
végbél pedig „tisztetéremelő” folyosó.

A szexualitásunkat produktív és előállító tevékenységgé alakító
(örvények, melyekben a vagina és a koitusz az út és a gyakorlat,
nem voltak mindig ilyen földhöz ragadtak, legalábbis akkor
nem, amikor a homoszexualitás! még nem néztek sem
rossz, sem jó szemmel, egész egyszerűen azért, mert nem létezett.

Ebből a hátszögből is engedélyezett, szexuális orientációkra
nem következtető, testi érintkezést jóváhagyó római virtusból,
úgy tűnik, mára csak a virtuóz heteroszexuális férfiak maradtak,
azok, akik „adnak”, és nem azok, akik „kapnak”.

A meghívott nő a szexuális preferencia és a szexuális irányultság
közötti különbséget próbálta megmagyarázni. A műsorvezetőnő
már túl hosszú ideje, tizenegy másodperce hallgatott.

„Akkor Supermannek mi lenne a szexuális orientációja?" - kérdezte, anélkül, hogy az égvilágon bárki, rajta kívül talán, tudta volna, hogy a csudába került oda a kérdés. A vendég zavarian dadogott, de még így is megpróbált válaszolni. Túl későn. A műsorvezető válaszolt saját magának: „Hát... Superman antracit".

Gondosan felírtam a választ. Lazítottam a hajamon, leitattam a számról a felesleges festéket, és felkészültem az adásra. Ez után a beszélgetés után kezdődött az én műsorom.

Azt hiszem, legelőször a pszichoanalitikusok használtak olyan fogalmakat, mint „szexuális irányultság", „hajlamosítás", „latens periódus". Ugyanazok, akik a büntudat felfedezési a büntudat okának tették meg. Az üléseken a páciens a pszichoanalitikus ügyes elbeszélésekkel író kezének segítségével ..megalkotja bűneit. Iven a.- ..irodalmi kurzuson" a pszichoanalitikus egyfajta tutorrá lesz, aki vezeti és irányítja pácienséi bűnének megírásában. A terápia addig tart, amíg megírják a történetet. Ebben az értelemben szexuális irányultságról beszélni preferenciák helyett nagyon jó büntudat-meghatározó cselekmény, központi figurává tenni az ánuszt pedig nagyon jó módszer. Az előírt szexben lenni kell, nem preferálni. És az alapján, ami vagy, és nem az alapján, amit előnyben részesítesz, kell használnod egyiket vagy másikat. így sokkal egyszerűbb.

De szexuális irányultságot csinálni az antracitból (vagy a kryptonitból), az már egy másik történet.

Két adat, még mielőtt elfelejteném:

1. A lest legkoszosabb nyílása nem az ánuszt, hanem a száj (már ami a baktériumok számát illeti).
2. A végbélben több idegvégződés van, mint a hüvelyben. A heteroszexuális pornófilmekben nem szokott előfordulni, hogy bármelyik fél végbelébe testrészeket vezetnének. Ezzel szemben a homoszexuális pornófilmekben a szodómia kulcsjelenet. A heteroszexuális néző megtartja szentnek tartott végbélnyílását, a homoszexuális néző úgy érzi, szabad utat kell engednie ezen a téren. Vagy egyik, vagy másik.

Tudjuk, hogy a pornó, azon túl, hogy megkérdőjelez, különösen hajlamos megszilárdítani is egy modellt. A cselekmény megjelenítésének gondos kiválasztás eredménye a szex morális diskurzusának normalizált eszköztárából, a lehelő legstandardizáltabb módon. Akármilyen különlegességet vonultat is fel egy pornófilm (bestializmus, fetisizmus...), mindig az éppen feldolgozott erotikus gyakorlat normatizált és standard módját választja hozzá.

„A seggével!" - ordította Jean-Marie, amikor a szóvivő megkérdezte, hová tegye az új oktatási reformot, amit a nemzetgyűlés éppen elfogadott. Ez az egyik egyetemista korunkban tartott megmozduláson volt.

Jean-Marie egy homoszexuális anarchista volt, és egy esti ivászat alkalmával (ilyenek legalább olyan gyakran voltak, mint a tüntetések) bevallotta, mennyire szorong az anális szextől. O, aki az egyik politikai ideológus mondásán szokta fejtegetni: „A férfi anatómiájában a segg a legalantasabb rész, a nő esetében

viszont éppen ott ül a méltósága".

Ezzel valószínűleg nem nagyon érthettek egyet a harmadik szem exegétái, Verlaine és Rimbaud. A végbél lapogatása, azon kívül, hogy tudomány művészei is.

Van pár nemi úton terjedő betegség.

Mauro közelebb jött hozzám, és azt suttogta: „Ott”.

Másnap náthásan ébredtem.

A beszéd útján terjedő betegségek közül, a náthán és a melankolián kívül, igyekszem elkerülni a hülyeségei és az influenzái. Amikor egy hülye közelit felem, mindig megkérem, ne beszéljen.

A szavak nagyon veszélyesek.

A „venereás betegségek” elnevezés egyre inkább használaton kívül kerül. Túlságosan kétértelműnek és általánosnak bizonyul napjainkban, amikor Vénuszt már oly kevésbé ismerjük és tiszteljük.

Helyette a „szexuális úton terjedő betegségek” kifejezést használjuk (angol rövidítését, az STD-t azok használják, akik nem szeretik a terjengős beszédei, nem műszaki egyetemre járlak, vagy attól tartanak, náthások lesznek, ha kimondják), vagy újabban „szexuális úton terjedő Fertőzésekről*1 is beszélünk. De mialatt azi vitatjuk, betegségek vagy fertőzések-e, azt senki nem vonja kétségbe, hogy a szexen keresztül terjednek.

A „zsákos ember” zsákjába minden belefér. Minél nagyobb a zsák, annál több kegyetlenséget tulajdoníthatunk neki, és annál nagyobb félelmet kell a figurája. Érdekes, hogy a felnőttek egyre több félelmet képesek a gyerekekbe (meg magukba a felnőttekbe is) oltani. Ha nem iszod meg a tejet, meggyengülnek az izmaid, ha meggyengülnek az izmaid, a szervezeted nem fog fejlődni, ez meg általános gyengeséghez vezet majd, és csökkenni értékű felnőtt leszel, mások nevetségének tárgya, aki képtelen megvédeni magát, képtelen családot alapítani és képtelen „normális” emberré válni. Olyan leszel, mint Beckett Megnevezhetetlene vagy mini a Grimm testvérek törpéi... csak mert nem ittad meg azt a pohár lejét. Mindezek a bölcsődalok, mesék, átkok, az Egészségügyi Világszervezet által előrejelzések formájában előadóit hajmeresztő folyamatok sokkal inkább azt tanítják meg, mi a félelem, mint azt, hogyan kerüljük el a veszélyt. Az első eandidámal tizenöt évesen szedtem össze. Tavasszal. Anyám felfedezte kezdődő szexuális csapongásaim naplóját, a fogamzásgátlók és egy szerelmeslevél melleit. Egyből a figyelem középpontjába kerültem.

Igazán hátborzongató néhány betegség és a szexuális interakciók kapcsolata. Hátborzongató és igaz. A baktériumok okozta betegségek közé soroljuk a gonorrhoeát, a szifiliszt és a Chlamydia-fertőzést. A vírusos betegségek között pedig ott a HIV,

IIPV, nemi herpesz és a lumaütisz. Gomba is okozhatja őket (például a candidát), vagy valamilyen parazita (például a lapostetű).

Leglöbbjük nemcsak nemi úton terjed, hanem egyéb érintkezéssel is el lehel kapni, ilyen például a HIV.

Az egyeden és legjobb védekezési mód velük szemben az, ha óvszerrel tesszük átjárhatatlanná a nyálkás felületeket. A puritán ideológiák természetesen a lehelő legszigorúbb absztinenciái

javasolják, de azért ne felejtsük el, hogy amennyiben egy kicsit is kapcsolatban állunk a világgal, a legtöbb betegségei a levegőből és a vízből kapjuk el. Ezen pedig nem segít, ha többé nem veszünk levegőt vagy nem iszunk egy kortyot sem. Akkor már inkább húzzunk maszkot és vegyünk palackozott vizet.

Azt mondtuk, ezek a betegségek a „szexuális érintkezést” felhasználva terjednek. „Vezetői” a nemi szervek, de nem a szex.

Mini ahogy az influenzát is a levegő terjeszti, és nem a szavak. Ezért, ahogy nem beszélünk „diszkrézív úton terjedő betegségekről”, ugyanúgy nem kellene szexuális úton terjedőkről sem, hanem **inkább** „ha nem nemi szervek útján terjedő betegségekről”. Kivéve persze, ha a szexet akarjuk megtenni bűnösnek, és problémátizálni szeretnénk, amit ő meg, mivel nem akar problémákat, pissenés nélkül elfogad.

Amikor jöttek az első vádaskodások, hiába tartottam ki amellet, hogy nem voltak szexuális kapcsolataim. Anyám teljesen biztos volt benne. A candida meg ezalatt csak terjedi, így beavattam

a barátnőimet. És ekkor, megértés helyett, újra csak szemrehányásokat kaptam. A barátnőim is biztosak voltak benne. Ők egymás közt. az anyám, a barátnőm (vagy az anyjuk) elindították a lavínát. „Biztos, hogy Jean Bapliste volt! Ő elég nagy strici...” Mindegy volt nekik. Hiába mondtam, hogy nem lehetett emiatt, úgy tűnt, ők nálam is jobban tudták, mi mindenre használtam a nemi szerveimét. A vádak, fenyegetések és félelmek egyenes arányban nőttek a viszketéssel a vaginámban.

Az öröklött betegségek esetében az egyén nem hibáztatható, nem azért betegeden meg, mert kezdeményezett valamit, meri megtett valamit, amil nem kellett volna, hanem egyszerűen csak azért, mert él, mert akarata ellenére elfogadott egy betegséget. Ezekben az esetekben senki sem „hibás”, talán csak a szülők, de ők soha nem lehelnek hibásak (talán ezért nem hívjuk ezeket „végredeletli betegségeknek”). Ennek ellenére senkinek sem jiu eszébe ezeket az „elkerülhetetlen” betegségeket - ahol senki sem hibáztatható, sem az öröklő, sem a fertőző beteg - „szexuális úton terjedő betegségnek” hívni, pedig nyilvánvalóan szexuális kapcsolatban keletkeztek, egész pontosan abban, amelyben a beteg fogant. Nem, a „szexuális út” csak akkor létezik, amikor hiba csúszik a védekezésbe vagy a szexuális aktus kivitelezésébe.

A nőgyógyász két nappal későbbre adott időpontot. Amikor megérkeztünk a rendelőbe, meg a fülem is reszketett. Alig ültem le, az anyám elkezdte felsorolni a tüneteket, mire én felugrottam és könnyek között kiabálni kezdtem: „De ha egyszer nem feküdtem le senkivel! A nőgyógyász megpróbált megnyugtatni, de én mar alig bírtam kinyögni barmit is.

A diagnózis szerint candidam volt. Az orvos elmagyarázta nekem és az anyámnak is, mii jeleni ez. és hogy nem szükséges ne mi kapcsolat a fertőzéshez, „De úgy is terjed” mondta az anyám. „Néha előfordul, de ez esetben teljesen biztos vagyok benne, hogy nem így történt” - felelte az orvos. Anyám másfelé nézett, mintha nem akarta volna meghallani, magában azon siránkozva, hogy kiszedték a töltnéket a büntudattal csőre töltött

puskájából, amil oly nehezen töltött meg. Az anyák mindig jó szándékúak, de néha elfelejtik, mennyire égetik az ember fenekél a büntudat sörétjei.

Végül az orvos felírt valami antibiotikumot, ami pár nap alatt végez a fertőzéssel, és kiküldte anyámat a rendelőből. Négyszemközt maradjunk, és minden riogatás nélkül arról kezdett

beszélni, hogy legyek felelősségteljes, és mindig legyen nálam óvszer, és ne szégyelljem megkérni a partneremet, hogy használja.

Anyám tudni akarta, mii mondóit az orvos.

„Hogy szép a szőrzetem” - feleltem.

A nemi úton terjedő betegségekéi nem szabad félvállról venni, jó néhányuknak vannak olyan szövődményei, melyekkel jobb nem viccelni. De attól még. hogy túlzásba visszük a védekezési, nem fogunk kevésbé félni tőlük. Talán nem kéne hibáztál ni azt, aki nem is felelős, és továbbra is pokolra ítélni azt, aki nem issza meg azt a pohár tejet (én mindeneseire megiszom, egy jó szopás néha jól jön lefekvés előtt).

A félelem szintén egy nehezen gyógyítható betegség. Beszéljünk, igyunk, szeressünk, lélegezzünk, és ne felejtjük el egy pillanatra sem, mit is csinálunk! És annak, amit nem akarunk megnevezni, adjunk hangzatos nevet. Stb. stb. stb...

A szexológia az orvosokra

és a pszichológusokra tartozik.

A szex is sok hasbeszélő kartonbábja. Szociológusok, antropológusok, etnográfusok, biológusok, pszichológusok, pszichoanalitikusok, pszichiáterek, nőgyógyászok, urológusok, pápák és egy champagne-i nagynéném beszélnek a szex nevében.

Mindegyik a saját diskurzusával. Egyesek kultúrájáról beszéltek, mások biokémiai természetéről, megint mások azért adnak hangot neki, hogy a szexualizált lények lelki életerője beszéljen, vagy a nemi szervek szexualitást alakító szerepéről, és sokan mások nemes egyszerűséggel hülyeségeket adnak a szájába.

De ne hagyjuk becsapni magunkat, mert bár a szex az ürügy, itt mégsem a szexről beszélnek, hanem szociológiáról, biológiáról, pszichológiáról, anatómiáról vagy vallásról. Ezek a különféle diskurzusok csak az őket kibocsátó tudományágakat képesek kifejezni, nem a szexet. Ha például a szociológia statisztikákon keresztül bizonyos szexuális viselkedésformákat mutat be, az igazán lényeges az, hogy elemzéseikhez és értelmezéseikhez a szociológia a statisztikát használja. Merthogy mindez szociológia, és nem szex. Vagy ha például egy megtartóztatásra, tisztaságra és alázatra építő vallás a szexről beszél, az nem azt jelenti, hogy ez a szex természete, hanem csak azt, hogy ilyen ennek a vallásnak a természete.

Olyan ez, mintha a rajzról beszélve diskurzusunk csendéleteket, tengert ábrázoló festményeket vagy önarcképeket rajzolna, de soha nem szólna saját rajzképességükről. És az összes bajszos úr fölött ott áll a szex Nagy Hasbeszélője: a morál. És mindez alatt a szex hallgat és alig mozdíttja az ajkait. A kacsa nem ért semmit a madártanhoz, de akkor is kacsa.

Nehéz feladat magából a szexből kiindulva beszélni a szexről, ehhez először is vissza kell adnunk neki a saját hangját, függetleníteni

más tudományágaktól, és ha akarjuk, ez után esetleg
lehel figyelni más diszciplínák magyarázataira is. Ezután pedig,
amikor már nem a morál szemszögéből beszélünk róla, és önmagunkra
vonatkoztatjuk, nem pedig arra, hogy mit csinálunk
jól vagy rosszul, akkor tudunk majd etikusan cselekedni a nevében.
Ehhez a más tudományoktól és moráltól való függetlenítéshez
szükséges az éppen kiépülőfélben lévő szexológia, a
hang, amely a szex felől közelítve próbálja érthetővé tenni a
szexet.

Egy nő elviszi kórosan melankolikus lányát a pszichiáterhez.
A pszichiáter megvizsgálja, majd közli a lánnyal, hogy egy jó
koitusz helyre tenné. Az aggódó anya megkéri az orvost, hogy
tegyen meg minden tőle telhetőt. Kis idő múlva a lány mosolyogva
jön ki a rendelőből, az anyuka pedig lelkesen lordul az
orvoshoz:

- Doktor úr, még jó, hogy ön és én tudjuk, mi az a koitusz,
máskülönben azt mondhatnák, megbecstelenítette a lányomat.
A koitusz fogalmának tisztázása is egyike a szexológia feladatainak.
Ha egy pszichiátriai probléma a szexben mutatkozik meg,
akkor a pszichiáterhez kell fordulni, ha a nemi szervek körül
észlelünk problémákat, akkor nőgyógyászhoz vagy urológushoz,
ha arra vagyunk kíváncsiak, hogyan mutatkozik meg a
szex egy adott kultúrán belül, akkor egy antropológus szavai lehetnek
mérvadóak, és ha egy bűnöző a szexet használva követ
el bűncselekményt, akkora bíróságon van a helye. Ebben mindannyian
egyetértünk.

Viszont az, ha valakinek a voyeurizmus a kedvenc erotikus élménye,
az nem a pszichiáterre tartozik, és ha ez szorongást vált
ki belőle, az nem pszichológiai probléma, hanem szexuális jellegű.
Ha merevedési vagy magömlési zavarokkal, illetve vaginizmussal
küzd valaki, az az esetek 99,9 százalékában nem szervi
bajnak tudható be, hanem a szexről alkotott fogalmaknak.
Ennek ellenére valahányszor a fent említett „elváltozásokat”
tapasztaljuk, azonnal orvoshoz (pszichiáterhez, urológushoz,
nőgyógyászhoz), pszichológushoz vagy gyóntatóhoz fordulunk,
mert patológikus jelenséggé értelmesszük a szexet. Szexualizált
lényünket orvosi problémává tettük, és hagytuk, hogy a
morál ítélje meg, bárhonnan származzon is az.

Egyszer valaki azt súgta a fülembe: „Keresd meg azt, aki megoldja
a problémáidat, és megtalálod azt, aki okozza őket (a politikusok
nagyon jól példázzák ezt a maximát). Talán azért van
ez így, mert gyakran azok ültették el bennünk a bűntudat magját,
akik feloldoznak.

Mivel a szexet „normatizáltuk” (sokszor, sokat, sokféleképpen),
„normalizáltuk” (milyen hosszú, meddig tart), és célokat
állítottunk elé (a híres koitoorgazmust), azt értük el, hogy szép
lassan neurózishoz vezető tevékenységgé vált. Az idegbetegség
a bűntudatból és annak leszármazottaiból, a kínlódásból és a
szorongásból alakul ki.

Ha franciakulccsal akarjuk levágni a körmünket, az nagyon
frusztráló lehet, de a neurózis oka egyszerűen annyi, hogy nem
tudjuk, mire jó a franciakulcs. A megoldás az, ha keresünk

valakit, aki tudja, mire jó. és nem csak azt meséli el, mennyire
össze lehet törni vele a csontokat. Nem azt akarja elérni, hogy
otthon hagyjuk a franciakuplót, és nem csak a használatból lakadó
lehetséges sérülések gyógyítására koncentrálnak, mintha
ezek nem abból származnának, hogy nem tudjuk használni ezt
az eszközt.

A morál nagy ellensége a szexológia lehet, talán ezért is hasonlít
- annak ellenére, hogy már több mint száz éves - egy leköpött
és elmaszatolt tintafoltra. Ehhez a tudományághoz nem
tartoznak saját intézményes keretek (legalábbis Spanyolországban
nem), nincsenek saját, betolakodók és sarlatánok számára
tárva-nyitva álló kollégiumai, és továbbra is olyan különösnek
és pusztító erejűnek tartjuk, hogy sem a szükségességét nem ismertük
még el, sem a népszerűsítését nem oldottuk meg.

Életem és tanulmányaim során jó pár kiemelkedő szexológust
ismertem meg; néhányan a szakmájukban dolgoznak, mások
az orvostudományok felől közelítve teszik ezt, és megint
mások katakombaszerű tantermek mélységeiben elmélkednek,
ahol még mindig lehet dohányozni. Mindannyiukat tisztelem és
csak kitartásra biztathatom.

2007 márciusának végén történt, egy szép tavaszi reggelen.
A szilvafák már kis fehér virágokba borultak. Japánban a „taiko”
dobok a tél végét ünnepelethették, otthon Prokofjev *Rómeó és Juliája*
szólt. Még éreztem a légzésem az izgalmat, és orromban
a bőre illatát. Felültem az ágyban, és megragadtam a jegyzetfüzetet,
amibe előző este Elfriede Jelinek könyvéből írtam ki pár
érdekes dolgot. Letettem az ölemből Monsieur Alfrédet, a macskámat,
akit a múlt évben hoztunk el egy menhelyről, és ugyanazzal
a ceruzával, amit előző este is használtam. írni kezdtem
ezt a könyvet.

És felírtam a címet.

Hogy ehhez hasonló történeteket mesélhessek el.
Hogy Pioléről, kacsákról és franciakuplósokról írjak.

Köszönetnyilvánítás

*Köszönöm Jorge de los Santosnak, aki minden reggel felébreszt,
minden este álomba ringat, de csak ritkán hagy aludni. Köszönöm,
szerelmem, hogy segítettél a könyv felépítésében, és hogy
olyan felbecsülhetetlen értékű forrásokhoz juttattál, melyekhez
nélküled soha nem jutottam volna el.*

*Köszönöm Ana Lafuentének és Belén Lópeznek, a Planéta Kiadó
két csábos dolgozójának.*

*Efigenio Ameuzának, a bölcsnek, aki Szexet csinált a szexből.
Köszönöm, hogy megtanított gondolkodni egy olyan társadalomban,
amely nem akarja, hogy gondolkodjunk (csak azt,
hogy „helyesen gondolkodjunk”).*

*Köszönöm azoknak, akik e sorokat olvassák, és tudják, mire
gondolok.*

*A Trankimazinnak és a Lormetazepamnak (2 mg-os dózisokban).
Nekik is.*